

an corda

Setmanari de la

Costa Brava

ANY LXIV. FUNDAT EL 1947. SANT FELIU DE GUÍXOLS, 21 - 28 JULIOL i 4 AGOST 2011. 3'75 €. N.º 3.204

PEIXITUS

**PEIX GANXÓ
PER LA FESTA MAJOR!**

Ctra. de Girona 2
17220 Sant Feliu de Guíxols
telf. 689020205
www.peixitus.com

publimaxcom.net - info@publimaxcom.net - 972 822 461

Serveis avançats de Comunicació
Sant Feliu de Guíxols

Ampolles d'aigua **Xandalls**
Globus **Bosses per la compra**
Samarretes **Bolígrafs**
Caramels **Polos**
Llaunes de refresc **Bombons**

... i més de 5000 referències pensades per
promocionar el seu establiment, empresa, club esportiu ...

Servim comandes amb servei de brodat
Bars - Restaurants - Hotels - Colles

Publimax Comunicació us desitja una bona
Festa Major

2011

KIA

Col·lecció FreeRoad
des de 18.700€

KIA SPORTAGE

KIA SORENTO

Consum (l/100 km): 5,3-7,4.
Emissions de CO₂ (gr/km): 139-194.

Fes-te fan de Kia a
facebook.com/kiamotorsiberia

PVPR Kia Sportage 1.6 GDI Concept 4x2 des de 18.700 € / PVPR Kia Sorento 2.0 CRDI VGT Concept 4x2 des de 24.490 € (Impostos, transport i acció promocional inclosos). Oferta vàlida limitada per als vehicles en estoc en concessionaris de la Península i les Balears fins a final de mes. Els models visualitzats no es corresponen amb els de l'oferta.* Consulteu el manual de garantia Kia.

GREEN STAR, S.L.
Carrer Mall 25 · 17220 Sant Feliu de Guíxols (GIRONA) · Tel.: 972 32 51 12

PURA IDEOLOGIA

Val a dir que d'infant vaig anar primer a un col·legi mixt i després a un altre només per a nois i no per això penso que vaig patir cap segregació discriminatòria per no ser les classes mixtes. Ara en la traca final d'un període polític que s'acaba, una ministra espanyola de l'antic Ministeri d'Igualtat ha presentat una llei d'"igualtat de tracte", que pretén anular les aportacions dineràries estatals a les escoles concertades que tinguin els alumnes en classes separades per sexes, perquè diu que això "atempta contra la igualtat i afavoreix la segregació". Però això seria veritat, si segons el sexe s'impartissin diferents assignatures o amb diferents graus d'exigència, o si acabades les classes, nois i noies no poguessin relacionar-se mútuament i fer activitats plegats (esports, teatre, accions solidàries, etc.). Però aquest no és el cas. En les escoles diferenciades tots reben els mateixos ensenyaments. Només que aquestes escoles fonamenten el seu mètode d'aprenentatge en la veritat inqüestionable, que homes i dones som diferents fisiològicament i psicològicament i aquesta diferència no és imposada per cap educació, religió, ni ideologia, sinó donada per la mateixa naturalesa. De fet, els resultats avalen aquesta opció, demostrada com a positiva en diversos països de llarga tradició d'escola diferenciada, com ara Anglaterra i EE. UU. que ocupen els primers llocs en els rànquing de qualitat i excel·lència dels seus alumnes. A més, la senyora ministressa no té en compte que Espanya va signar la Convenció de la UNESCO, que diu que no s'admetrà com a discriminació "la creació o el manteniment de sistemes o centres d'ensenyament separat per sexes". Acusar, doncs, l'escola diferenciada d'afavorir la desigualtat i la segregació només pot ser fruit d'una determinada ideologia, segurament amb la idea de més llarg recorregut, com ha passat amb les lleis de l'avortament i de l'eutanàsia, que obert un petit forat per a un cas determinat, després s'ha ampliat a d'altres casos. Vull dir, que després d'aquestes normatives per a les escoles concertades diferenciades, en vindran d'altres per a les escoles concertades catòliques per causa del seu ideari religiós, en alguns punts contrari a certes línies ideològicament establertes pels governants de torn. Els mateixos que ara no baden boca per anar contra determinats esports com ara el tennis o els equips de bàsquet, on juguen homes amb homes i dones amb dones, ni tampoc contra els matrimonis homosexuals o lesbians, que no estan dintre dels paràmetres establerts per a la igualtat de sexes, sinó que exclouen evidentment l'altre sexe i per tant no afavoreixen ni la igualtat de sexes, ni la seva integració, ni la paritat de gèneres. I no pot ser que es facin servir dues mesures. És a dir, que en semblants situacions, unes vegades s'invoqui el principi de la igualtat i paritat de sexes i d'altres no es piuli per anar contra la mateixa discriminació de sexes. I és que la coherència no abunda. Viure, per veure!

E. ZARAGOZA

**CARLOS VALCARCE
MAGDALENA**

ABOGADO

Civil - Matrimonial
Circulació - Penal

C/ Capmany, 40

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Tel. 972 32 49 97

Fax 972 82 22 92

EDITORIAL

LES FESTES D'ESTIU I LA FESTA MAJOR

Arribats que som a l'anomenada canícula, la nostra ciutat depara en aquesta època als ciutadans i visitants un ventall d'activitats festives organitzades per l'Ajuntament i també moltes d'elles per les diverses associacions i entitats veïnals i altres grups culturals i artístics guixolencs amb què compta Sant Feliu, la majoria a l'aire lliure. Sopars de veïns de carrers, actuacions musicals a les terrasses dels bars, sardanes, entre altres.

Capítol especial és el tradicional festival de la Porta Ferrada que enguany, i amb motiu de les tan anomenades retallades, la seva programació ha quedat reduïda a un mes i escaig dels seus concerts i actuacions, si bé la categoria d'elles s'ha procurat mantenir-les.

L'inici de la temporada d'actes estiuencs es va encetar per la revetlla de Sant Joan amb la portada de la Flama del Canigó al passeig del Mar, amb l'encesa d'una gran foguera i altres actes. Les festes han continuat aquest passat dissabte amb la tradicional processó marítima de la Verge del Carme, patrona de la gent de la mar, amb actes complementaris entre els quals va haver-hi la sardinada popular al Salvament i cantada d'havaneres a la platja.

Aquests actes tindran la seva continuació amb els propers que hi ha programats amb motiu de la festa gran de Sant Feliu com és la Festa Major.

Malauradament aquests també s'han vist afectats per l'esmentada i repetida retallada, amb la novetat enguany de la col·laboració de les Colles de Carnaval Ganxones que han tingut cura d'organitzar diversos actes amb la denominació de Carnaval a la Fresca, dins la programació general. Un d'ells serà la Rua de les colles de carnaval locals que tindrà lloc la nit del divendres dia 5 d'agost, amb un recorregut semblant al de les festes de carnaval d'hivern.

És d'esperar que aquests propers dies de la Festa Major signifiquin un motiu de retrobament familiar entre els guixolencs i visitants que durant aquests dies hagin triat la nostra ciutat per passar les seves vacances. Un Sant Feliu, ciutat encisadora i gentil com va qualificar-la en el seu dia la recordada poetessa Lada, l'encís de la qual han de procurar continuar mantenint els guixolencs en general i en particular els governants del bipartit acabats d'estrenar en el càrrec, ja que per alguns d'ells serà la primera Festa Major viscuda com a governants a l'Ajuntament.

NINOTAIRES GUIXOLENCS

ÀNCORA
Setmanari de la Costa Brava

EDITA: Associació Cultural Bitàcola. - DIRECTOR: Josep M. Isern. - REDACTORS: Joan Canadell, Jordi Forest, Jordi Isern, Lluís Palahi, Josep Serrats, Josep Ripoll, Josep Murlà, Ernest Zaragoza, Glòria Jara, Àngela Ribas. - NINOTAIRES: Ramon Motjé, Valenti Rourich, Narcís Franquesa, Mikel Noguera.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I PUBLICITAT: Passeig dels Guixols, 17. Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i Fax: 972 328 366 - Apartat 99 - 17220 St. Feliu de Guixols. Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat - www.setmanariancora.cat - Facebook: Setmanari Àncora i ÀNCORA-Setmanari de la Costa Brava - IMP.: Arts Gráf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A - 17190 Salt. - DIPÒSIT LEGAL: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflectirà en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

MEMBRE DE

ACPC
Associació
Catalana
de la Premsa
Comarcal

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Subscripcions:

TRIMESTRAL: 16,25 €

SEMESTRAL: 32,50 €

ANUAL: 65,- €

ANUAL ESTRANGER: 100,- €

Pàgina de dietari

Un parèntesi

15-17. juliol.2011

El temps es dilata entre les acàcies, els lledoners i el freixe. Dins el mas, el descans és tebi. Tot està en ordre: la natura hi viu sense recances i lleva la crosta de qualsevol brogit. És el "Mas del Silenci", i el seu nom no és gratuït.

Enfilada a 600 metres, després de passar el Pont de la Malafogassa, a Sant Pere de Castanyadell, una parròquia mil·lenària, aquesta casa conserva encara bigues i terres de roure. Bigues "valentes" capaces de sostenir el pas dels segles. Terres que es queixen quan els trepitges i que semblen establir un diàleg antic amb els mobles que cruixen.

En la plena espessor de Les Guilleries, en Ferran i la Teresa, els propietaris, van decidir de reconstruir la casa intentant de respectar l'esperit rural que van trobar-hi, mig dempeus, mig enrunat. Encara alguna porta i alguna paret mostren les cicatrius obertes del passat, els senyals de la història.

En Ferran, un home prim, de veu fonda, amb cabell llarg i barba espessa, ens rep amb una punta de cigarret als dits (fuma Ducados!). Camina pausat i té un aire bohemí que el delata. És pintor! Quan li diem que som de Sant Feliu, s'afanya a explicar-nos que hi va viure fa temps. I la conversa estableix ponts de coneixences. El món sempre és més petit del que ens pensem i parlant parlant surt el nom de l'Albertí, i de quan ell l'acompanyava a comprar llenya. *Tempus fugit*, exclama!

La seva dona és el motor del mas. Amb empenta, però sense pressa, es cuida de la casa i de la cuina. Els seus plats, elaborats amb un toc de modernitat, fa les delícies dels clients. Combina la tradició amb la nova cuina, i darrere d'una amanida de llagostins, amb fideus grecs i festucs, ens serveix unes galtes de porc amb poma, i com a punt final ens ofereix una interpretació del tiramisú.

En Ferran i la Teresa es complementen. Són puntal i ànima de la casa i dels hostes.

A mig juliol, trobar un lloc com aquest per fer-hi una estada és un petit privilegi. Un parèntesi enmig del tràfec quotidià. El progrés ens fa viure sovint a tanta velocitat, que sentim la necessitat de traslladar-nos a un lloc allunyat on no calgui mesurar les hores ni els dies. Som híbrids de mena. I volem i dolem. I tenim i enyorem sempre.

Tanmateix, l'evasió, puntual i breu, ens ajuda a ser conscients del que som. Sabem que no és bo de desbocar-se com tampoc no és bo d'ancorar-se. I encara menys no és bo de sentir-nos uns eterns insatisfets. Cal trobar el punt mig. Una mica com el pacte que en Ferran ha fet amb el present: enrere queden les acrobàcies de joventut, ara han vençut l'estabilitat i la tranquil·litat. Ens diu que amb poc en té prou, i deixa que l'aigua del riu faci el seu curs mentre ell valora les petites coses, i en gaudeix.

Ara bé, quan el parèntesi es tanca del tot, sentim de nou que, malgrat que darrere dels porticons els anys, entremaliats i mesells, van fent el seu pòsit, a fora tot continua sent efímer.

ÀNGELA RIBAS I LACASA

ecològic

orgànic

drinks, snacks and vegetarian food

Passeig del Mar, 3 - T. 972 320 773
17220 Sant Feliu de Guixols

Els escrits rebuts per a aquesta secció, tant en format correu electrònic, postal, fax o dipositats a la nostra bústia, han d'estar degudament identificats amb nom, cognoms, DNI, adreça i telèfon del remitent i no se'n publicaran d'anònims, ni signats amb pseudònims ni inicials. Els que no reuneixin aquests requisits no es publicaran.

RAMBLA VIDAL

Sóc un dels veïns de la Rambla Vidal, i puc observar com paulatinament s'ha anat deteriorant la seva imatge, a causa de l'ús que es fa amb instal·lacions de les parades d'articles de platja, cadieres, flotadors, para-sols, etc., que cada dia s'instal·len i en especial els diumenges amb tota mena de parades de roba, sabates, menjar, etc., amb els plàstics, papers i furgonetes que tot això comporta. Això dificulta, sens dubte, la finalitat principal com és el de poder passejar i descansar en un dels seus bancs, sense haver d'anar esquivant obstacles. Imagino que l'Ajuntament obtindrà els seus beneficis amb tot això, però considero que el plaer de poder passejar tranquil·lament pel lloc més transitat de Sant Feliu s'hauria de tenir més en consideració. No tot són els diners.

IGNASI CRESPO JULIÀ

L'AGONIA DE L'EURO

Aquesta crisi ja no afecta només els països més febles, és l'agonia de l'euro. És una llarga cadena que ja ha atropellat Irlanda, Grècia i Portugal, i amenaça també Espanya, però ara l'amenaça també ens ve d'Itàlia, i ens preguntem quin serà el següent país en caure. Coneixem on va començar, però és imprevisible saber per on continuarà, ja que és un problema d'Europa i de l'euro.

El greu error va ser implantar una moneda única, que unia els països rics amb els pobres, tots junts, en el mateix paquet, creient que tots serien iguals, sense tenir en compte que això provocaria una disbaixa que enfonsaria els més dèbils en benefici dels països del nord o, en el pitjor dels casos, sense beneficiar ningú.

No es va tenir en compte que les economies del nord i del sud són molt diferents i que arribaria un moment que la crisi seria europea i faria molt difícil posar fre a la situació actual, en què fins i tot pot arribar a fer caure l'euro. Hi ha a la UE unes divisions internes que provoquen l'absència d'una política econòmica única, que era la idea bàsica quan es va crear la Unió Europea.

ROGELI VANCELLS MOLINAS

SOBREPOBLACIÓ, DESEQUILIBRI I CAOS

Quan en el planeta terra els humans vàrem arribar als mil milions d'habitants ja érem pous. A partir d'aquest punt, l'home calia que fos suficientment assenyat o intel·ligent per no arribar al descontrol que va significar la revolució industrial. Aquesta, va disparar la natalitat i el desequilibri ecològic fins a arribar, lamentablement, a aquest punt crític actual. Totes les "solucions" que s'apliquen ara a nivell mundial per salvar el planeta, no són res més que pedaços si no reduïm dràsticament la natalitat i el consumisme desenfrenat i banal.

El món cal que faci un gir de 180°, tal i com ens deia el mestre Raimon Panikkar. Un món en crisi en tots aquells valors harmònics i de respecte a la natura i en la seva observança, gaudint dels grans valors de la creació i de la vida que en formem part. L'arquitecte de l'univers ens ha donat un paradís que ens cal saber cuidar intel·ligentment i és el deure que té l'home, el regal natural vivent.

Ingènument no puc deixar d'insistir en aquesta lluita perduda per salvar la vida humana a la terra. Sé que no hi ha res a fer, sé que no escarmentem, que desgraciadament l'economia està per sobre de l'ètica, seguint per l'afany de poder, l'avarícia, l'orgull i els egos negatius, poden més que la honestat, el respecte, l'equilibri, la veritat, l'austeritat, predicar amb l'exemple, etc. Aquests últims són uns valors que ja no estan de moda. L'estupidesa humana no els permet o els rebutja perquè no generen beneficis materials o poder a la gran banca mundial que controla als polítics.

Igual que els nens petits quan no fan bondat, ens passarà el mateix a nosaltres, necessitem un fort càstig perquè no siguem dolents.

Sobreviurem els humans a l'apocalipsi nuclear? Sobreviurem a aquesta crònica estúpida humana? Sobreviurem a la manca d'ètica i a la banalitat mundial? Sobreviurem al canvi climàtic? Ara els nous reptes científics de l'univers ens parlen de la mecànica quàntica, de la singularitat o dels forats negres, però on punyeta voleu anar a parar? Renteu primer la roba de casa, que la teniu bruta.

Quant més estigui l'home al servei de la cibernetica, més dèbil. Quant més estigui l'home al servei de la màquina, més dèbil, ho enteneu això, futurs professionals digitals? Ara el nou repte serà el ciberespionatge o la ciber-guerra. Un atemptat a nivell global seria catastròfic. Cada dia som més vulnerables.

No es tracta de tenir o de posseir, es tracta de ser.

JOAQUIM PUGNAU VIDAL

ÒMNIUM CULTURAL

I EL "TANCAMENT DE CAIXES"

Estic totalment d'acord amb la seva proposta d'inclusió fiscal de dipositar en un compte públic els impostos, i que aquests no es liquidin fins que s'arregli el tema de la independència fiscal de Catalunya i s'acabi amb el greuge que patim els catalans. Ja ho vaig escriure fa anys en aquesta revista. Ja és l'hora de dir prou!

Cosa semblant ja es va fer a Barcelona l'any 1899 amb la reforma "Villaverde". Van haver de dimidir l'alcalde de Barcelona senyor Robert, el governador senyor Despujol i a Madrid el ministre Duran i Bas, per no complir l'ordre de Madrid d'empresonar sis mil ciutadans catalans... però molts van haver de pagar multes i bastants van ser engarjolats.

Aquesta vegada, espero que donin exemple, d'entrada, totes les nissagues d'Òmnium: Cendrós, Millet (?), Riera, Vallvé... i polítics federalistes i independentistes... no fóra cas que acabem a la trena els de a baix i per contra els instigadors tan sols amb alguna que altra multa i/o "dimissió". Si ho fem, fem-ho bé.

ANTONI AULET I GARRIGA

CORRUPTES I LLADRES

Som un país sense solució, de CORRUPTES I LLADRES.

Amb motiu del reportatge de TV3 "30 Minuts" del diumenge 10/7/11 dedicat a la Societat General d'Autors (SGAE), em vénen a la memòria molts interrogants:

1. Es van prendre mesures serioses contra aquesta corrupta gent?
2. Què cobren la majoria de "directius jubilats de banca"?
3. Què cobren els ex Presidents de la Generalitat i ex Presidents del Govern Central?
4. Què cobren els Presidents "i altres" de les dues Administracions?
5. Què cobren els alcaldes i regidors de la major part dels ajuntaments?

Què fan els governs? RES.

El millor seria la unió de tots els partits que vulguin independitzar-se d'Espanya.

Gestionar tots els nostres ingres-

sos, potser així sortiríem del que encapçalo en aquest modest escrit de CORRUPTES I LLADRES.

JOSEP VIÑOLAS CASAS

ENTREM EN UNA "NOVA CIVILITZACIÓ"

La meua filla m'ha fet arribar des de New Jersey una revista americana i ha traduït un extens article que ens descobreix les precaucions que les forces de l'ordre americanes comencen a preveure per fer front a una possible onada de suïcidis i altres desgràcies davant la fi del món anunciada pel calendari maia i prevista pel 21 de desembre de l'any 2012.

Si llegim amb atenció el que diu el calendari maia, veurem que parla d'una nova civilització. Diu textualment que el 21 de desembre del 2012 la humanitat entrarà en una nova civilització, que adquirirà una nova consciència. No en saben més d'aquesta profecia ni dels canals en què es fonamenta, perquè els descobridors espanyols van destruir tot el que van poder

d'aquella rica i avançada civilització.

El cert és que ens trobem en un període de transició. Les velles ideologies, els estats i els partits polítics tradicionals han entrat en una crisi profunda i que la societat civil, adormida en la comoditat i en la mediocritat, per fi, es desperta.

De segur, la "CRISI" ha tingut un efecte despertador, potser ens ha fet entendre que l'estabilitat de les nostres societats, l'eficiència de les nostres institucions i la democràcia dels nostres partits era una mera façana sense fonaments i que les façanes sense fonaments s'enfonsen a la mínima sotragada.

Les causes d'aquesta sotragada poden venir determinades per la profunda revolució cultural i social produïda sens dubte per les tecnologies de la informació i la comunicació i d'altra part la necessitat de supervivència econòmica.

I aquí tenim L'ESPERANÇA: que realment estiguem vivint una transició que ens permeti trobar "CAMINS DE VIDA ALTERNATIUS."

JOSEP VIADER SERRA

Tots per Sant Feliu

A FINAL DE MES TOT SÓN ALEGRIES

Des de Tots per Sant Feliu la setmana passada vam publicar les remuneracions dels regidors de l'antic equip de govern. Aquesta setmana estem en disposició de publicar les remuneracions de l'actual equip de govern de CiU i PSC-PSOE (per mantenir la denominació que utilitza l'alcalde). Destaca l'increment del cost de l'equip de govern que passa dels 14.893,92 € de l'equip de govern anterior als 22.074,00 € de l'equip de govern actual.

Volem recordar que en el darrer ple, es va haver de modificar el pressupost municipal per tal d'incrementar la dotació de les remuneracions dels polítics locals en quasi 100.000 € a l'any (99.013,60 € per ser exactes).

Les dades que publiquem són públiques i de lliure accés als ciutadans. Recordeu que la taula que publiquem s'ha d'incrementar amb la seguretat social de l'alcalde i del vicealcalde. Des de Tots per Sant Feliu considerem que no són moments d'incrementar les remuneracions dels polítics, sinó que són moments de contenció i prudència. I considerem una imprudència el destinar aquests 100.000 € a remunerar als polítics locals i no a necessitats reals dels ciutadans.

Les xifres no ofereixen interpretacions ni dobles lectures. La realitat és que s'ha modificat el pressupost municipal i que aquest increment el pagaran tots els ciutadans amb els seus impostos. S'hauran d'apujar els impostos per poder pagar aquests increments? El temps ens ho dirà.

	2010-2011	2011-2015
Alcalde	2.953,92 €	Alcalde 3.222,00 €
regidor TSF	1.300,00 €	Vicealcalde 3.072,00 €
regidor TSF	1.440,00 €	regidor CiU 1.570,00 €
regidor TSF	1.270,00 €	regidor CiU 1.640,00 €
regidor TSF	1.310,00 €	regidor CiU 1.610,00 €
regidor CiU	1.400,00 €	regidor CiU 1.510,00 €
regidor CiU	1.340,00 €	regidor CiU 1.510,00 €
regidor CiU	1.270,00 €	regidor CiU 1.440,00 €
regidor CiU	1.340,00 €	regidor PSC 1.710,00 €
regidor CiU	1.270,00 €	regidor PSC 1.580,00 €
		regidor PSC 1.640,00 €
		regidor PSC 1.570,00 €

total regidors equip de govern =	14.893,92 €	22.074,00 €
regidors oposició =	7.580,00 €	6.580,00 €
total cost nòmines mensuals de 21 regidors	22.473,92 €	28.654,00 €

El bar del ball de la Festa Major ha de ser compartit per totes les entitats

Com cada any per aquestes dates es fa pública la programació de la Festa Major. Una programació que serà a gust de tothom, o no, però a ben segur que ens emplenarà d'activitats i gresca els primers dies d'agost. A la Festa Major hi ha una cosa, gairebé tan inamovible com els focs del dia 4 i que no canvia: la concessió municipal del bar del Ball de la Festa Major a l'A.D. Guixols.

L'A.D. Guixols, com a pioner del futbol a Sant Feliu, mereix tot el nostre reconeixement i com totes les entitats té les seves necessitats econòmiques, que aquest bar ajuda a superar. Així mateix a Sant Feliu hi ha moltes més

entitats que també pateixen aquestes mancances, i que no gaudeixen dels recursos que genera aquest bar.

I és aquí on qüestionem que la designació de la gestió de la barra del ball de la festa, recaigui perpètuament en el degà del futbol ganxo i es deixi de banda altres entitats que també en podrien sortir beneficiades.

Res més lluny de la intenció d'ICV-EUiA hi ha el voler atacar, segurament, l'entitat esportiva més emblemàtica de Sant Feliu, però sí que volem fer menció d'una situació injusta amb la resta d'entitats ganxones, esportives o no, que es repeteix any rere any i que s'hauria de solucionar.

ÈXIT ROTUND DE LA 16a ACAMPADA JOVE 2011

L'Acampada Jove, organitzada per les JERC —alguns de la secció local de Guixols— s'ha consolidat a Montblanc com el festival juvenil polític i musical de referència als Països Catalans, i aquesta 16a edició ha estat valorada d'èxit rotund amb l'assistència de més de 27.000 joves.

Al llarg dels tres dies d'Acampada Jove —del 14 al 16 de juliol— han passat per l'escenari principal grups com: Els Pets, La Pegatina, Brams, Lax'n'Busto, Strombers, La Gossa Sorda, Dr. Ring Ding, Bongo Botrako, The Locos i Xeic, entre d'altres. També hi ha actuat Els Catarres, N'crisi i Katarrama a l'escenari de la Plaça.

Després de 16 anys d'Acampada, el

lema del festival ha estat "Plantem-nos", per tal d'evidenciar que el jovent ja "n'estem farts de ser qui més pateix les conseqüències de la crisi i a la vegada qui més pateix en retallades". És per això que des del festival s'ha volgut fer sentir les reivindicacions socials i nacionals dels joves per tal d'aconseguir una societat justa i lliure.

Una quinzena de grups de cultura popular, xerrades de conscienciació nacional i política, activitats lúdiques i tallers a la piscina han completat el cartell de l'Acampada Jove 2011.

Trobareu tota la informació a:

www.acampadajove.cat i a

www.facebook.com/acampadajove

LA COLUMNA DEL RECTOR - Festa Major

Ha arribat la festa major. Dies de compartir la vida, de retrobament amb persones que al llarg de l'any s'han allunyat però que es troben per la festa; de celebracions, de gresca i rialles. La nostra ciutat porta el nom del nostre patró, Feliu. D'ell sabem ben poques coses. Però les suficients per tenir-lo com a model i testimoni de vida i fe. Això són els patrons. Aquells que admirem i tenim record per allò que ens han deixat i ensenyat.

De sant Feliu podem dir que el seu martiri –testimoni de vida i de fe– en la persecució de l'emperador Dioclesia, a inicis del segle IV, és l'acte més important que la memòria dels segles ha guardat com a segell imprescindible per comprendre la seva persona. Devia impactar tant que el seu culte i memòria fou molt popular al llarg dels primers segles del nostre cristianisme fins ben entrada l'època medieval. Són moltes les capelles i esglésies que s'alçaren per tota la hispana visigòtica en honor de sant Feliu, i encara molts pobles porten el seu nom. Això indica l'antiguitat de la fe cristiana en les nostres contrades. I en donen fe les proves arqueològiques de les recents excavacions al perímetre i dins l'església del monestir, que així ho testimonien. Concretament amb la troballa d'un fragment d'ara d'altar del segle V-VI, que esperem que en breu es pugui contemplar en la fornícula de sota el cor de l'església, al lloc on es trobà al terra del costat de la torre del fum.

Si sant Feliu és l'exemple de la defensa ferma d'uns valors i un estil de vida, el dia 2 d'agost celebrem la festa de la patrona de la parròquia. La Mare de Déu dels Àngels. La nostra parròquia estava primerament dedicada a Santa Maria, i és a partir del segle XVII que es comença a intitular a la Mare de Déu dels Àngels, que és també una

advocació a Maria, molt concorreguda entre els monjos benedictins. En la tradició franciscana la Mare de Déu dels Àngels és sempre la Mare de Déu feta església, ja que en l'església de la Mare de Déu dels Àngels –a Porciúncula– a Assís, sant Francesc va començar la seva fraternitat. Maria és la que acull tots els homes amb l'esguard i la protecció dels seus àngels, que sempre vetllen per tots nosaltres.

Per als cristians aquesta coincidència de dies no penso que sigui cap casualitat del calendari. Sant Feliu és la força de l'amor, del servei generós envers els altres, del compartir les alegries i les penes amb totes les persones; en definitiva d'ensenyar a viure l'evangeli de Jesús. I la Mare de Déu dels Àngels és l'acolliment maternal, el somriure callat d'un cor que sap que la vida està feta sempre de petits moments i de molts perills i entrebancs, i per això els seus àngels vetllen per tots nosaltres, perquè no prenguem mal en el camí d'aquesta vida. L'un i l'altre són dues cares d'una mateixa moneda. Ser cristià és viure la força d'aquest amor a Jesús i alhora estar sempre a punt d'acollir i donar la mà a tothom. El gest de sant Feliu és l'impuls de l'Esperit que ens mou sempre a anar endavant, més enllà d'un mateix per mostrar el rostre amorós del nostre Déu. La tendresa de la Mare de Déu dels Àngels ens dona la pau per ser feliços i viure la vida amb la seva confiança.

Bona festa major a tothom, i que tant sant Feliu com la Mare de Déu dels Àngels ens guardin sempre de tot perill, i ens faci millors persones, per viure i estimar més!

JORDI REIXACH I MASACHS
Rector de les parròquies del Monestir i Santa Maria

VI DIVÍ - EMPORDÀ..., terra de vi

Els déus que aquí s'han venerat, sempre han estimat el vi. Els primers déus grecs van intercedir perquè els ceps arressin. Els romans van demanar als seus déus els millors auguris per a les seves collites. El déu dels monjos del monestir de Sant Pere de Rodes els va atorgar saviesa per cultivar la vinya. A través dels segles, ni bàrbars, ni àrabs, ni pirates turcs, ni la devastadora fil·loxera han vençut aquest disseny del "vi diví" que surt de la nostra terra.

La Terra, l'Empordà, és un amfiteatre sobre el mar, arrecerat per les muntanyes i que es transforma amb el pas de les estacions. A l'hivern rarament arriba la màgica i silenciosa sorpresa de la neu. A la primavera els verds són tendres i suaus. A l'estiu el país està assedegat, els grocs són brillants i ressecs. Al final de l'estiu tot es tenyeix d'una llum dolça, com tocada pel color del préssec. Al setembre, les vinyes de l'Empordà són d'un gris daurat, elegantíssim... i en cada collita s'expressa aquest perfecte cicle de la nostra terra.

El Vent, la tramuntana és el més poderós de tots els vents que acaronen i amanyaguen els penjolls de raïms d'aquesta terra. Un vent de terra, impetuós, inclement i tenaç, que a vegades dura una setmana, i que quan arriba, ens oprimeix, i quan se'n va, ens allibera. Responsable directe de l'estranya força del paisatge de l'Empordà i de la rauxa de la seva gent. Els nostres vins, com nosaltres

EMPORDÀ
DENOMINACIÓ D'ORIGEN

mateixos, estan tocats per aquesta estranya fúria i aquesta pau, que ens ofereix la tramuntana.

La gent, la rauxa de la gent de l'Empordà és interpretada tot sovint com la d'un país de llunàtics, d'esbojarrats. Aquesta característica ha fet que plantem vinyes en aquesta terra dura de pelar, que busquem l'entorn precís, arrecerats a la plana, o sobre les mateixes roques del cap de Creus, on els ceps creixen contemplant un paisatge de gran bellesa. D'aquests rampells i de la bellesa de la nostra terra, en surt un vi que, per força, transmet caràcter, amor, poesia i sobretot "qualitat". Beure "Empordà" és degustar un tall de la nostra terra, de la nostra història!

RAMON REGINCÓS - viclub.com

EMPRESA DE NETEJA

Neteges, Manteniment

- Neteja de Vidres Particulars, Comunitats, Empreses, Naus Industrials
- Abrillantats de Terras Pisos o Cases, Nous o Vells Parkings, etc.

PRESSUPOST SENSE COMPROMIS

Si vols Qualitat i Serietat truca'ns, et sorprendrem

Joan Camisó, 8
SANT FELIU DE GUÍXOLS
Telèfon 678 694 991

brava domus
SERVEIS IMMOBILIARIS

El seu especialista immobiliari a la Costa Brava Centre

Administració de Comunitats de Propietaris

www.bravadomus.com
c. Hospital, 37 - SANT FELIU DE GUÍXOLS (Girona)
Tel 972 822 636 - Fax 972 822 446

la ciutat d'ahir

PERÍODE DEL 17 DE JULIOL AL 5 D'AGOST DE 1987

• El termòmetre ens diu que la temperatura més alta ha estat de 35'5º i de 16'5º la més reduïda. Plogué els dies 19 al 23, el 27 i el 31 de juliol. Totes poc importants, excepte la de l'últim dia, la qual ens reportà 29 litres per m².

• Al Cinema Catalunya es passen les cintes "Naty Gann" i "Macarroni". Concurs infantil de pesca i altre de normal a la platja de Pals.

• Ens referim a l'exemplar extra de Festa Major de l'ÀNCORA. Figura a la portada una gran i excel·lent fotografia de Pere Rigau amb l'Arc de Sant Benet a primer terme i la Torre del Fum, a segon.

S'hi troba una plana dedicada a la poesia amb sis obres d'autors distints, destacant les de Guida, Fina Cosp i Narcís Ruscaldà. Ernest Zaragoza presenta un treball sobre la refundació de Sant Feliu després de la destrucció ocasionada per tropes franceses, en 1287. Valentí Rourich cita la diada del primer dia de Festa Major de 1932, amb la inauguració del monument a Juli Garreta, amb assistència del president de Catalunya, Francesc Macià, la vídua del plorat mestre, el conseller Ventura Gassol i altres personalitats. Un curt però bonic escrit d'Enric Vilà està referit a la cobla "La Principal de Peralada". La història del Teatre d'Aixà, el primer que va tenir Sant Feliu, molt ben redactada a quatre mans per Narcís Masferrer i Lluís Esteve, resulta de molt bon llegir. En la plana següent coincideixen un comentari de Joan Raset i un article de Claudi Isern relacionat amb la poetessa argentina Maria C. Correa que finalitza amb una elegia dedicada al gran futbolista local Conrad Portas, conegut de la interessada. Seguint la compaginació, figura la crítica del llibre "Els vaixells de fusta", original de Domènec Guimerà, feta per Lluís Palahí i Xargay. Dues planes després s'hi troba una entrevista realitzada per Assumpció Marllés al rector Mossèn Pere Matamala. A continuació topem amb una excel·lent redacció sobre Mariners Guixolencs, Mestres d'Aixà i Captius de Moros que és de suposar que es deu a l'historiador Joan Torrent, i amb un poema de Josep Albertí acompanyat de pròpia il·lustració. L'alcalde, Josep Vicente, no podia faltar-hi i ho fa amb dues cartes, una de Festa Major dirigida a veïns i forasters i una altra amb el seu caràcter de ciutadà. A la Gazeta es parla de plens municipals, de la presentació de la pel·lícula de ninots "Missió especial", original del grup local que dirigeix Alexandre Matas, d'exposicions artístiques a l'Associació "Ahivoy" i d'artistes catalans a la galeria N. Espuña; el regidor Carles Xargay ha estat nomenat diputat provincial i que l'abocador de Solius provoca un incendi que arrasà unes 50 hectàrees de terreny. Girada plana, hi observem la presència d'un article de Josep M.ª Forcadell i un judici del llibre "No digas que fue un sueño", original de Terenci Moix, redactat per Margarita Wirsing. Narcís Ribot ens ofereix un article relacionat amb la Licantropia de Larry Talbot, seguint un article d'Enric Herce de títol "Un dia en la playa". A continuació, Pere Coll comenta el primer concert del festival de la Porta Ferrada, a càrrec de l'orquestra Ciutat de Barcelona, que executà la Segona Simfonia, de Brahms, i la Pastoral de Juli Garreta, a més de la suite "Dafnis i Cloe", de Ravel. Josep Serrats fa l'anàlisi de l'actuació del Guixols durant la temporada passada i comenta la recent assemblea de socis on fou aprovat un pressupost de 12.470.000 pessetes per a la temporada vinent.

• El programa festiu majoner comprendrà la desfilada de gegants i capgrossos, el pregó, regates, cucanya, espectacles infantils, sardanes amb les Cobles Ciutat de Girona, Principal del Llobregat, Atlàntida i La Flama de Farners; balls per l'orquestra Continental, los Clan, Punto Rojo i La Salseta del Poble Sec, actuació del Talleret de Salt i els esperats Focs Artificials del dia 4.

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

FA ANYS

El dia 1 d'agost de l'any 1949, primer dia de la Festa Major, va ser benedicta a l'Ajuntament pel bisbe de Girona José Cartañá la imatge del patró de la ciutat Sant Fèlix l'Africà, sufragada pel municipi i l'Ajuntament per subscripció popular. Una vegada feta la cerimònia es va iniciar una processó amb la imatge del sant, presidida pel bisbe, que va transcórrer per diferents carrers i vies de la ciutat, finalitzant a la parròquia on es va celebrar un solemne ofici religiós de *medio pontifical*, amb la interpretació dels goigs dedicat al sant patró. A la fotografia es pot veure una imatge de l'esmentada processó en el moment de passar davant dels edificis actuals de la Cambra de Comerç i la Casa de la Campana, a la Rambla del Portalet abans Avenida de José Antonio. (Foto Enric Figueras).

LA NUTRICIONISTA RESPON. Millora la vista amb l'alimentació

Estudis científics relacionen l'obesitat amb patologies com la retinopatia diabètica, cataractes, síndrome de l'ull sec i tensió ocular. Les vitamines A, B, C, E i minerals com el zinc contribueixen a millorar els efectes dels radicals lliures, principals catalitzadors de les afeccions oculars. La luteïna present en els vegetals de color taronja contribueix a la prevenció de la degeneració de la retina. La papaya, l'enciam, els espinacs, berros, escarola, el fetge, la pastanaga són fonts nutricionals i protectors per a la vista. Són vitamines per als teus ulls.

El menjar préssecs manté la vista en bon estat i dona a la mirada brillantor i total transparència, això es deu a la quantitat de provitamina A d'aquesta fruita. Es recomana el préssec o l'albercoc en casos de sequedat conjuntival, de picor o irritació crònica de la conjuntiva i pèrdua d'agudes visual. El millor aliat per a la salut ocular és la vitamina A que ajuda a evitar la ceguesa nocturna i les úlceres de còrnia; la deficiència d'aquesta vitamina pot causar pèrdua de la visió totalment.

Per consultes al 620 023043.

M.ª PILAR ANGUITA - Dietista-Nutricionista

EL GOLF DEL (I NO PAS DE) LLEÓ

El nom actual del golf del Lleó (i escric del Lleó i no pas de Lleó, com erròniament s'acostuma a fer), golf situat a la costa sud del territori de França, que compta com a port principal el de Marsella, aparegué cap a les acaballes del segle XII. Aquesta denominació (en francès, «golfe du Lion»; en occità, «golf del clau Leon», etcètera) prové del fet que abans la gent afirmava que el golf del Lleó, per efecte del vent –extremadament violent, en moltes ocasions– que bufa a l'indicat indret de la Mediterrània, era tan perillós com un lleó.

Aquest origen és corroborat per la cèlebre i prestigiosa enciclopèdia francesa de Diderot i D'Alembert, pel gran diccionari occità de Frederic Mistral, etc., diccionaris i enciclopèdies que no accepten de cap manera la teoria expressada per alguns, segons la qual el nom del golf en qüestió està relacionat amb la ciutat gala de Lyon, atès que aquesta es troba força allunyada del litoral mediterrani. Com tampoc no accepten de

cap manera, per descomptat, aquella altra teoria, expressada igualment per alguns, segons la qual aquest golf deu la seva denominació a León, ciutat castellana situada a moltíssima distància de la costa franco-occitana. Per consegüent, insisteixo, cal escriure i parlar del golf del Lleó i, pel que respecta a la llengua de Cervantes, del «golfo del León».

Ampliant una mica tot això, convé assenyalar que, antigament, els mariners creien que aquest golf, en què el vent de mestrall cedeix la seva força al de tramuntana (vent, aquest últim, que sovint assota furiosament l'Empordà, amb una bona part de la Costa Brava inclosa, i arriba àdhuc a les Illes Balears, on hi ha, a l'illa de Mallorca, la famosa serra de Tramuntana), estava dominat per un monstre marí i ferotge, en forma de lleó, que vivia a les seves profunditats, monstre que, quan algú, sense el seu permís, navegava per allà, no dubtava a cruspir-se'l de viu en viu i en un obrir i tancar d'ulls.

D'altra banda, els mariners també

creien –i, a més, ho explicaven fil per randa– que, en certa ocasió, es presentà sant Francesc d'Assís «per les bones» al golf, fet que féu enutjar d'allò més el lleó, però que el sant l'amansí, en beneir-lo, i així restà adormit, motiu pel qual els navegants deien tot confiats, quan solcaven les aigües del seu «propietari»: «Voga, voga, que el lleó dorm». No obstant això, afegien que, en arribar la diada de Sant Francesc, el lleó, com si volgués venjar-se de l'acció de l'anomenat «sant del pessebre», es despertava i desencadenava tota la seva espantosa fúria.

Per aquesta raó, asseguraven els mariners i pescadors (sobretot, els de Cadaqués, Roses, Llançà, el Port de la Selva, l'Escala, etcètera, o sigui, els del sector nord del litoral gironí), que el 4 d'octubre, el de la festa de Sant Francesc d'Assís (el fundador, per cert, de l'orde dels franciscans i, juntament amb santa Clara, el de les monges clarisses), era el dia més perillós de l'any per navegar pel golf del Lleó, cosa que,

actualment, encara alguns creuen, tot recordant els diversos casos d'embarcacions que hi han estat salvatgement «tritades», en tal data, i s'hi han produït lamentables pèrdues de vides humanes, tal com han tingut cura d'informar, puntualment, els mitjans de comunicació. És clar que això també ha passat –i continua passant– en d'altres dies de l'any, ben distanciats, a vegades, del quart del mes d'octubre.

Per acabar, convé ressaltar que el golf del Lleó ha estat citat per Georges Brassens, el conegut cantautor de l'Estat francès, en la seva cançó «Supplique pour être enterré a la plage de Sète», títol la traducció del qual al català és el següent: «Súplica per ser enterrat a la platja de Seta». Seta és el nom que, tant en la llengua occitana com en la catalana, rep la bonica població de Sète, situada just al costat mateix de Montpeller, ciutat on nasqué el gran rei En Jaume el Conqueridor.

EMILI CASADEMONT I COMAS

ENTREVISTA AMB UN ASTOR

–Nom?

–Em dic *gentilis*, *Accipiter gentilis*, però pot dir-me Astor.

–Edat?

–7 estius.

–Sexe? (És per centrar el tema, sap).

–Masclé.

–Estat civil?

–Ara mateix torno a estar vidu.

–Què vol dir que hi torna a estar?

–Doncs que aquest hivern passat varen matar-me la parella i és la segona que fa la mateixa fi. Pobretes!

–I qui les va matar?

–No ho sé. Només sé que totes dues vegades es va sentir un tret i, al moment, van caure ferides de mort, entre un núvol de plomes.

–Caram! Sí que ho sento...

–Res, és la vida... i la mort. Au, endavant.

–Residència actual?

–Malgrat tot, no he canviat i continuo vivint al meu territori de sempre... a la part oriental de l'Ardenya. Perdoni que no concreti més però és que una vegada, ja ens varen prendre els ous del niu. Ja veu que és un lloc farcit de perills i que potser m'hauria de plantejar anar-me'n. Però a aquestes bosquíes vaig néixer, són casa meua i les estimo per sobre de tot.

–Activitat?

–El meu nom ja ho diu: astoro. De fet, ho faig tant poc com puc. El que m'agrada és no donar temps a l'astorament. Si fas la feina ben feta,

si surts del no res, la presa no ha de tenir temps d'espantar-se; quan se n'adona ja té les urpes mortals clavades. Si erres, en comptes d'astorar esparveres i això no és propi de la nostra nissaga.

–Un moment que m'estic fent un embolic. A veure on tinc el diccionari... ah, sí, aquí. Astorar: «Causar un gros espant (a algú)». Esparverar: «La imminència d'un perill, esperar. No res l'esparvera». Ja està. Aclarit. Perdoni, eh.

–(Sospir...).

–Però, essent com és, deu esparverar a tothom, fins i tot quan no caça, no?

–Ja li he dit que no m'agrada esparverar. És més, és tota una filosofia de vida. Sóc tan discret com puc. No faig mai ostentació de res i, si no em toquen el voraviu, visc i deixo viure.

–Aficions, té alguna afició?

–No sé si se'n pot dir afició però, en tot cas, es tracta de l'excepció al que li acabo de dir: de tant en tant, m'encanta empaitar algun gavià, emprant les seves mateixes armes. És com un duel. M'hi va aficionar la meua darrera parella. De tota manera, ja sap que elles són més grans i fortes i li era molt més fàcil.

–Perdoni, no l'entenc massa, que m'ho podria explicar?

–Miri, malgrat la seva fatxenderia i l'aparença de durs, els gavians són tan porucs com el conill més poruc.

Caçar un gavià a la manera tradicional, per sorpresa, no té massa història. Per això, amb ella ho fèiem més esportiu. Ens deixàvem veure i tots els gavians de l'abocador de Solius s'envolaven i formaven un grup compacte, volant a tota pastilla en un va intent d'escapar. Nosaltres, però, som més ràpids i, quan arribàvem a l'estol n'empaitàvem un: el més tonto. De tota manera, ara que ella ja no hi és, no ho faig tan sovint. No sé, no em ve tant de gust i... tampoc necesito tanta carn que, per cert, peixeja una mica. I, a més, s'ha d'anar en compte perquè aquests animals sovint amaguen hams que se't poden clavar.

–I, si no menja gavians, què menja?

–Caço el que puc. Ara no queda altra que algun gaig, alguna garsa, algun tudó o, si la gana prem, qualsevol ocell o rosegador que es despisti. Abans ens atipàvem de conills, però això s'ha acabat. Quasi no n'hi

ha, delmats per les malalties que va portar no sé quin metge francès. Aquesta llumenera va deixar sense el pa de cada dia a tota una munió de nissagues, que de poc desapareixem.

–És curiós, a les meves entrevistes, d'una manera o altra, sempre acaben sortint els humans.

–Normal. Es creuen els amos de tot. Són a tot arreu. Només ells modifiquen el medi. Que si viles, que si urbanitzacions, que si carreters, que si línies elèctriques, que si abocadors... I no diem del que no es veu, del que enverina la terra, l'aigua o l'aire i, de retruc, tothom...

–Caram, quin panorama que pinta, no?

–El que és, ni més, ni menys. Qualsevol altra nissaga només vol viure i deixar viure. I aquests ni això. Que a més de prendre'ns-ho tot, si alguna nissaga (a la seva ombra) es fa massa nombrosa, de seguida els fa nosa i tot són queixes i plans d'extermini. Que si els gavians són cridaners i agressius, que si els estornells es caguen arreu, que si les formigues molesten, que si les rates són fastigoses... I ells què, que són tot això plegat i més. Sap què li dic, que més val deixar-ho aquí perquè, d'una banda, m'estic encenent i de l'altra, per aquell coriol, se'ns està acostant un personatge disfressat de camuflatge que no em fa cap gràcia...

–Com vulgui, com vulgui.

–Au, Adéu!

CARLOS ALVAREZ CROS

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES N° 3

SAMSÓ

Tel. i Fax: 972 82.21.40
C/ Major, n. 25 - 17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS (Girona)
infoloteriasamso@gmail.com - www.loteriasamso.com

nonna
Centre Podològic

Tractament integral del peu:

- Durícies i ungles.
- Verrugues.
- Estudis biomecànics de la marxa.
- Plantilles.
- Ortesis de silicona.
- Peu diabètic.
- Conveni amb mútues.

Diplomada en Podologia
Gemma Budó Mayol
N. Col. 1412

Bona Festa Major

C. Nou dels Garrofers, 61 Tel. 972 32 31 13
17220 Sant Feliu de Guixols

VAPORETS

De vegades el pas dels anys, a la vegada que ens amaga, també se n'emporta bona part de la història d'uns fets que aleshores foren ben vius, i quan, el cas que avui ens ocupa, és el que fa referència a dos petits vaixells ben relacionats tant amb Sant Feliu de Guíxols, com amb les persones que en aquells anys hi visqueren i que en foren els seus constructors o propietaris.

Us vull parlar de dos vaporets que l'un era dels germans Castelló, i del qual avui en queda de tot plegat un retrat, de quan, tal vegada el construïren o bé li feren una restauració, en tot cas, per la informació que jo en tinc –que és molt poca– és que fou construït pel mestre d'aixa Ricard Esteva. De l'altre, encara se'n sap menys. L'única informació de la qual dispo és l'oral, la que s'explicava a casa meva quan jo n'era ben petit; puix que la meva família havia estat molt relacionada amb els propietaris del que aleshores anomenaven el vaporet de Can Pei, també coneguts per la família Rovira i que foren des-

es fera servir per donar la força motriu per al funcionament de la màquina de cosir que tenia la mateixa família. Per posar-hi les dates en què fou construïda, no ho puc fer pas, però sé que es començaren a fabricar en els anys 1850, malgrat que la que nosaltres tenim podria ser més moderna o posterior potser. En fi, que si algun dia voleu veure-la ja sabeu a on la teniu.

I ja per acabar i a tall d'anècdota, dir-vos que la vaig comprar si no quan anava a l'escola (1963) sí poc després, per 1.000 pessetes! Tota una fortuna en aquells temps! Això us pot donar el tast, i fer-vos pensar alhora de tota aquesta llarga estimació que jo tinc pel museu, i la mania potser innata de sempre recopilar, restaurar i tenir cura de tot el que m'ha arribat a les mans perquè el dia de demà d'altres ho puguin apreciar i gaudir-ne.

Però bé, centrant-nos de nou en

tacats industrials en el ram del suro. "El meu avi patern havia estat encarregat dintre la mateixa indústria".

Així mateix i amb la intenció que no s'acabi de perdre del tot aquest petit retall d'història, que com ja he dit, fins ara poc se'n sap, vull afegir-n'hi un altre detall, i que malgrat no parli del vaporet, pot ésser així mateix ben curiosa.

A casa meva s'explicava que aquesta família foren els propietaris del segon automòbil matriculat a la província de Girona, i el número de matrícula del qual era el 2. Es tractava d'un automòbil marca Panhard Levaseur amb uns grans fars que funcionaven amb gas acetilè. Així mateix, i encara referint-me a la mateixa família, gaudien de tota mena de comoditats donades per les noves tecnologies i avenços del moment, i que es faria llarg d'explicar, no obstant, sí que vull fer referència a un d'aquests avenços i si ho faig és perquè encara existeix, i es troba, ben restaurat, en una de les vitrines de les que el museu Ratpenat disposa. Es tracta del conjunt format per una caldera i el corresponent motor de vapor, i que en aquells anys

aquests dos vaporets i sense voler ser afirmatiu, ja que la informació que en tinc és ben poca, basant-me talment en el coneixement que jo en pugui tenir, dir-vos que la seva eslora podia haver estat d'entre 7 a 8 metres. Segurament que per construir-lo es feren servir, en quant al buc, fusta de roure o bé d'alzina per al conjunt de roda, quilla i codastre, i en quant al folre, pi pinyoner.

Com el seu propi nom els identifica –vaporets– ve donat perquè anaven provistos d'una caldera que mitjançant el foc convertia l'aigua en vapor a pressió, el qual, i per mitjà del que ja es coneixia com a motor o màquina de vapor, feia que el seu pistó pugés alhora que baixés dins el seu cilindre, reconvertint el seu moviment vertical-lineal per un altre de rotatiu-horitzontal, el qual donava el gir suficient a l'eix per fer voltar, en aquest cas, l'èlix.

Aquests motors solien ser majorment dels anomenats de doble efecte, a manera de poder aprofitar més el vapor que provenia de la caldera, així com treure'n el millor rendiment. També muntaven un inversor en el mateix motor per canviar el sentit de

gir de l'eix i per tant de l'èlix. La caldera, per tal que l'aigua es convertís en vapor, es podia alimentar majorment amb la crema de carbó mineral, tampoc no hi feia cap nosa algun que altre tall de fusta com roure, alzina, també la rabassa de bruc; més que res fustes compactes, tupides, el grau calorífic de les quals és sempre més elevat.

En fi, ja veieu el grapat de coses que l'oblit ens pot amagar si no és perquè són escrites, per això també he volgut fer-ne una reproducció a petita escala, encara que sigui de manera força aproximada del que

havien estat aquests vaporets, així com la història que us he relatat; que per altra banda, també es pot acostar molt a una de tantes realitats que ens han passat al llarg dels anys per les mans, i que ens podien parlar i donar millor identitat d'aquest nostre Sant Feliu, encara que inevitablement els hem deixat caure a l'altre costat d'aquell horitzó, al qual ja mai més s'hi pot arribar, i que n'és l'oblit.

Sempre, el Ratpenat ha treballat i lluitat perquè tot això no passi, volent guardar, retenir tot allò que fa referència al món mariner com a més primordial. Jo sempre he dit, també publicat, que com la majoria d'altres artesans als qui els ha agradat fer maquetes de vaixells, els quals, per si sols ja tenen el seu nom, per tant, importància, si res més no pel seu nombre de canons, el Ratpenat pensa de manera més planera i quan sap que de vegades la bellesa pot ser la senzillesa i per això no perdre el nom. En quant al que han estat els grans vaixells... que sí, que també estan bé, però... qui se'n recorda de la Teresa, la Maria o en Rafael...? que donaren nom i forma a moltes embarcacions, així com lluiren els mots dels nostres avantpassats, pescadors d'ofici de les nostres platges, i que potser el pas dels anys els ha arraconat deixant-los si no en l'oblit, a sol i serena. Però vull que tingueu molt present i en compte, que si la història els ha donat la pobresa i el nostre oblit, tal vegada, un dia foren prou importants com per tirar enda-

vant unes famílies que, amb aquesta mateixa senzillesa, pogueren portar a taula un que altre plat de sopa calenta i ajudar-los a fer-se grans.

Tan sols amb el que porto escrit, ha valgut la pena guanyar a aquestes hores de la meva nit –que de vegades vénen cansades– aquest petit relat; a la vegada que per tot el que us he pogut explicar, que no és més que l'estima que tinc per Sant Feliu, i que per a ell, en voldria un bon tall de sensibilitat per part d'algunes persones que d'ell n'han fet bandera.

Avui la meva nit ja és ben crescuda. La bombeta que em dona llum també fa cara de cansada. Els meus ulls eixuts, als quals els manca una

mirada esperançadora vers un poble, i per un munt de coses que per a ell es podrien fer. A la petita Vall de les Comes, Mascanada, hi tenim un petit museu, i qui ho hauria de saber ja ho sap..

Bona nit, i que estaria mal dit, perquè a l'hora que som es podria ja ben dir bon dia. I una abraçada il·lusionada, que és el que encara per sort tinc, i que fa molts anys que em va al davant i no la deixo enrere.

"Quan vaig escriure el que us he volgut contar (any 2010) les esperances que teníem en quant a que la Col·lecció Ratpenat fos una realitat i per tant visitable, ja no tan sols per les persones de Sant Feliu sinó també per tots els visitants i que cada cop més cerquen cultura, eren ben poques per no dir cap. Avui, però, les coses, i per part del nou Ajuntament, miren de manera més esperançadora, i això em dóna per pensar que, posant-hi un xic de ganes per ambdues parts ja seria molt, tal vegada suficient, perquè tot plegat, mai millor dit, arribés a bon port... i que seria l'obertura d'aquesta Col·lecció, de manera més oficial, la qual tan sols vol donar a conèixer el passat d'un nostre món mariner, entre d'altres moltes coses, i que no és més que la història d'un Sant Feliu i que si no hi posem remei per retenir-la, el temps ens la pot fer caure i treure-nos-la de les mans".

RATPENAT

Octubre de 2010.

DE LA PEÑA
30 ANYS

ÒPTICA DE LA PEÑA
FABRICACIÓ PROPIA DE LENTS OFTALMIQUES

QUALITAT I RAPIDESA

LABORATORI CAPD'AVANTER EN INNOVACIÓ

- Generació de superfícies tecnologia FREE-FORM
- Procés d'antirreflexant totalment automatitzat

C/ ANSELM CLAVÉ, 8
SANT FELIU DE GUÍXOLS
TEL. 972322811
www.opticadelapenya.com

L'esperó dels Guixols és un d'aquells paisatges guixolencs coneguts arreu. Pràcticament des de qualsevol lloc de la badia de Sant Feliu es pot admirar el petit penyal amb la característica silueta de l'edifici del salvament de naufragats. L'esperó, conegut per molts com "el Salvament", és una veritable màquina del temps. Els elements que integren l'àmbit dels Guixols són molts, i molt variats, i resumeixen gairebé 20 segles d'història de les nostres contrades. En un mateix espai hi trobem sitges iberes, un moll medieval, la cova d'un sant, una estació de salvament de naufragats, i un niu de metrallores. Tots aquests elements han estat estudiats al llarg del temps per nombrosos historiadors, els quals, per donar a conèixer la història de Sant Feliu de Guixols, s'han basat tant en l'observació directa com en els fons aplegats a l'Arxiu Municipal.

Però no tots els elements del Salvament han merescut el mateix grau d'atenció. Als peus de l'esperó dels Guixols podem trobar dos grans norais de pedra que serviren durant tot el segle XIX per amarrar els velers que realitzaven el comerç a casa nostra. Encastats en aquests norais, i en un altre més petit situat al costat del moll medieval, hi trobem tres canons. Quina relació tenen aquests canons amb Sant Feliu? Formaven part de les fortificacions de la ciutat en algun moment de la seva història? Aquest treball intentarà esbrinar-ho.

Un dels noms populars que té l'esperó dels Guixols és el de "Fortim". Denominació que els guixolencs varen donar a l'espai on, durant els segles XVIII i XIX, va estar situada una bateria de canons que protegia la ciutat dels atacs enemics. Aquesta bateria estava emplaçada aproximadament on avui podem admirar la caseta del Salvament de naufragats. Hem de cercar els antecedents de la bateria del fort dels Guixols a l'any 1652 en el curs de la guerra d'aixecament de Catalunya contra Felip IV. En aquella ocasió la badia de Sant Feliu, que acollia vaixells carregats de queviures i estris per a la guerra destinats a Barcelona, era defensada per quatre bateries fixes. Una d'elles situada a la punta dels Guixols "resguardada tras un trincheron" segons la descripció d'E. González Hurtebise al seu *Bosquejo histórico de la villa de San Feliu de Guixols*. Però la bateria que acabaria donant el nom de "Fortim" a l'esperó dels Guixols no es formaria fins a la meitat del segle XVIII. En aquells anys Espanya estava en guerra amb Anglaterra, una potència naval que tenia a l'illa de Menorca una excel·lent plataforma des d'on llançar tota mena d'atacs contra el litoral llewantí. En aquest context la vila de Sant Feliu, que no disposava de mitjans per defensar-se d'un atac naval, va patir l'any 1747 el bombardeig del *Colchester*, àlies "Bou negre". Aquest vaixell de guerra anglès va ocasionar una gran quantitat de danys als habitatges i a les embarcacions dels guixolencs. Aquesta desfeta, i la convicció que s'hauria pogut evitar si Sant Feliu hagués comptat amb mitjans de defensa, va moure al consistori a sol·licitar la instal·lació d'una bateria de canons en algun indret de la badia. L'objectiu era impedir un nou atac d'aquelles característiques. Aquesta petició d'armament no va ser atesa fins 4 anys més tard.

Els canons ahir

Fins a finals del segle XVIII les peces d'artilleria es fabricaven en bronze (era el material més utilitzat i també el més costós). També hi havia peces de ferro, principalment les de marina i les de defensa de la costa. Les peces es fabricaven en una gran diversitat de models i característiques. De fet, cada artesà establia els seus propis paràmetres, tant de longitud com de calibres, materials, etc. Els canons eren d'ànima llisa i d'avantcàrrega. El calibre de les peces es designava en lliures de pes de la bala. Així, un canó de 16 lliures era una peça capaç de disparar una bala de 16 lliures de pes (mesures

ELS CANONS DEL "FORTIM"

castellanes: 1 lliura = 460 grams). En les fortificacions només s'utilitzaven les curenyes de plaça (la curenya era la peça de fusta sobre la qual es muntava el canó, i serveix per transportar-lo i maniobrar-lo). Aquestes curenyes, molt semblants a les de marina, necessitaven una superfície plana i estable, en cas de no disposar-se es construïen en fusta uns espais anomenats "esplanades de bateria". Amb cada tret les peces retrocedien uns dos metres, el que significava que havien de tornar a la seva posició amb l'ajut de cordes i palanques.

El 12 de novembre de 1751 un document ens informa de l'artilleria i altres subministraments que es feien entrega al regidor Joaquim Remos, nomenat pel batlle Joan Salamó i Andreu, com a guarda del magatzem de la bateria traslladada a la vila de Sant Feliu per a defensa del seu port. Els subministres estaven formats per tres canons de ferro de 16 lliures, tres curenyes de plaça, tres jocs complets d'estris, dotze falques de punteria, etc. Quant a les municions, estaven formades per dos tipus ben diferenciats: 300 bales rases de 16 lliures i 12 cartutxos de llaua amb metralla. El proveïment es completava amb 3 arroves de *cuerdamecha* i 30 quintars castellans de pólvora "de la mejor calidad". La bateria es va situar a l'esperó dels Guixols per un clar motiu tàctic. El penyal proporciona un punt elevat des d'on obrir foc sobre qualsevol embarcació que intenti arribar a Sant Feliu, ja sigui a la platja de Calassanç o al port natural del racó de Llevant. La dotació de llaunes de metralla ens indiquen la intenció de considerar la bateria de Sant Feliu com un punt fortificat que ha de ser dotat amb elements específics per un combat a curta distància. Així, la bateria havia de ser capaç de rebutjar tant un intent de desembarcament com un atac directe a les seves peces. Els tres canons de ferro de 16 lliures eren peces molt adients per aquesta feina. Podien tenir un abast en elevació màxima d'uns 2.000 metres, però normalment disparaven entre els 800 i els 1.000 metres (els de 24 lliures tenien un abast màxim de 3.000 metres). Això els permetia cobrir tota l'amplada de la badia guixolenc amb un bon arc de tir en la seva part frontal. Amb els trets de metralla l'abast disminuïa notablement situant-se entre els 400 i els 600 metres. Cal remarcar que, en tot cas, l'abast dels canons depenia en bona mesura de la qualitat i quantitat de la càrrega de pólvora i del desgast del mateix canó.

Des del principi la bateria del "Fortim" va estar servida per soldats del *Regimiento de Real artilleria de España*. Aquest cos va ser creat el 1710 per Felip V, tant per servir en els trets d'artilleria com per servir les peces de places i castells. El primer batalló del nou regiment fou destinat a l'exèrcit d'Aragó, encarregat de cobrir les necessitats de les bateries de costa de Catalunya i València. A Sant Feliu els soldats estaven sota les ordres d'un caporal, però la manca d'oficials va fer que les peces estessin sota el comandament de l'alcalde de la vila. No coneixem la dotació exacta de soldats destinats a la bateria del "Fortim", però els canons de l'època necessitaven un mínim de 5 homes per funcionar correctament. Això ens dona una dotació de 15 soldats, com a mínim, pel servei a la bateria. La dotació de canons es va mantenir estable fins l'any 1780 quan apareix la primera notícia de diversos trets realitzats amb un canó de 18 lliures. Aquest tipus de peça no estava contemplada en les ordenances de l'exèrcit de terra, per tant hem de buscar el seu origen en un canó naval, probablement desembarcat d'algun vaixell per reforçar la bateria de Sant Feliu. Amb aquesta configuració de 3 canons de 16 lliures i 1 de 18 lliures el "Fortim" arribarà fins a la darrera dècada del segle XVIII.

L'any 1793 es declarava la Guerra Gran, també coneguda com la Guerra del Rosselló, entre Espanya i una jove República Francesa. A finals de 1794, després de diversos atacs i contraatacs, els francesos entraven a Catalunya. A principi de l'any 1795 tenien assetjada per terra la plaça forta de Roses que acabaria caient el 3 de febrer. La seva esquadra controlava tot el nord de la costa catalana per tal d'impedir el subministrament per mar de la plaça. El 31 de març de 1795 es produïren un seguit de fets que marcarien la història del "Fortim". Aquell dia tingué lloc a la badia de Sant Feliu el combat del *Montañés*, un navili de línia de l'Armada reial espanyola. El *Montañés* es va refugiar a la badia guixolenc fugint de 10 vaixells de guerra francesos. La descripció del combat, publicada al periòdic oficial de Madrid *Mercurio* del mes d'abril de 1795¹, identifica els vaixells enemics com: "8 navios de línea, uno de ellos de tres puentes y 2 fragatas". Tot i que només 7 d'ells varen entrar en combat amb el *Montañés*. El vaixell espanyol va aconseguir rebutjar l'atac francès amb l'ajuda de

Fons: Ajuntament Sant Feliu de Guixols. Autor: Pere Rigau.

la bateria del "Fortim". Segons l'anotació al llibre-registre² de la bateria, aquell dia els canons del "Fortim" realitzaren 15 trets amb els canons de 16 lliures (12 amb bala i 3 d'avis). És probable que durant el combat la bateria resultés tocada pel foc enemic, ja que el registre ens informa dels desperfectes patits per diversos estris i el trencament de l'eix d'una curenya. Tot plegat va impedir continuar el combat amb un dels canons: "en lo mejor del fuego tubimos que quedar parados con aquel cañon".

Els danys rebuts en el combat varen ser ràpidament contrarestat. Una relació d'altres del material arribat a la bateria durant el mes d'abril ens informa de la reposició dels estris malmesos i, el més important, l'arribada de 2 canons de bronze de 24 lliures amb els seu corresponent joc d'estris i municions. L'aportació d'aquest dos canons era molt important ja que significava augmentar tant la capacitat de foc com l'abast de la bateria. Amb 3 canons de ferro de 16, 1 canó naval de 18, i 2 canons de bronze de 24, el "Fortim" era un adversari temible per a qualsevol que intentés atacar la badia de Sant Feliu. La Pau de Basilea, signada el juliol de 1795 entre França i Espanya, va significar el final de la guerra i el principi d'un període de relativa tranquil·litat pel fort de Sant Feliu. Les accions contra corsaris, o bastiments sospitosos de ser-ho, eren contínues en els anys següents. La bateria es va mantenir activa fins l'any 1808. La darrera anotació del llibre registre és del mes de juny i ens parla de 4 trets amb canó de 24 lliures i de 9 trets amb canó de 16 lliures.

La història dels canons del fort dels Guixols no acaba amb aquesta última anotació. La guerra amb la

França napoleònica era preferentment terrestre. Després de la desfeta de Trafalgar l'esquadra francesa no estava en condicions d'enviar una flota a atacar la costa catalana. Els vaixells anglesos dominaven el Mediterrani i els corsaris catalans recorrien la costa atacant l'exèrcit francès en marxa i abordant les embarcacions franceses que s'atreuïen a sortir a la mar. Els canons de la bateria de Sant Feliu, davant d'aquesta manca de perill naval, varen ser reconduïts al combat terrestre. Així, la junta del 21 de juny de 1808 autoritzava al capità Valentí Maña, comandant de la bateria de Salenys, a retirar i conduir a dita bateria dos dels canons de 16 lliures del "Fortim". El capità Maña, assegurava que amb la bateria de Salenys impediria l'arribada dels francesos a la vila. És probable que la resta de canons també fossin utilitzats en les fortificacions de la vila. La documentació conservada esmenta diversos plans per fortificar l'ermita de Sant Elm, el Puig Marí, i altres indrets de Sant Feliu. Així com la determinació d'embarcar la resta de canons del "Fortim" en dos llaguts per tal de transportar-los a lloc segur en el moment que la vila fos envaïda pels francesos. Tot i no poder documentar

el destí final dels canons del fortim sí podem assegurar que l'any 1837, durant la primera guerra carlina, a Sant Feliu de Guixols ja només quedava un dels canons de 16 lliures. La resta d'artilleria que defensava la ciutat havia estat desmuntada de diversos vaixells.

Els canons avui

No podem documentar, doncs, la procedència dels canons encastats als norais del Salvament. El situat prop del moll medieval és un canó massa petit per haver format part de la bateria del fortí. Basant-nos en les seves dimensions creiem que pot tractar-se d'un canó naval de 4 o de 8 lliures, segurament desmuntat d'alguna de les moltes embarcacions que es desballestaven a la platja de Sant Feliu. Els dos canons del norai del racó de llevant presenten diàmetres diferents. El que té la culata a la vista podria ser, per les seves mides, un dels canons de 16 lliures. El canó encastat amb la seva boca de foc apuntant al cel podria ser un dels de 24 lliures. En cap cas hem pogut documentar la seva procedència, tot i que podem considerar la seva reutilització per amarrar embarcacions com una mena d'homenatge pòstum a aquells canons que, durant tants anys, varen defensar les vides i les propietats dels guixolencs.

JOSEP AULADELL PAYRÓ

Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guixols - Àrea d'història, coneixement i difusió.

¹ HOMS ALCAIRE, Antoni de Pàdua, *Recull d'històries de corsaris i altres fets navals a Sant Feliu de Guixols i comarca*, Sant Feliu de Guixols: Edició de l'autor, 2009.

² AMSFG. Registre de rebuts militars, 1757 - 1808. U.I.5988.

ART, CULTURA I NATURALESA

Una escapada a Albi m'ha portat a llegir alguna cosa sobre els albigeosos, i la croada contra els anomenats heretges càtars. S'ha escrit molt sobre els càtars: molt i potser fins i tot massa. En excés, en el sentit que sovint s'han escrit idees més o menys disfressades d'història força allunyades de la realitat. Si res més no, això és el que pensa Claude Lebédél en el seu breu però precís llibre, *La tragèdia dels càtars*.

Albi, emmirallada en les aigües del riu Tarn, és avui una petita ciutat del Midi francès amb un interès turístic bàsicament centrat en el fet històric de la tragèdia càtar, la ciutat episcopal amb la catedral de Santa Cecília, un baluard impressionant, de maó vist, com la majoria d'edificis de la contrada, i el museu Toulouse Lautrec, punt de peregrinatge per conèixer la ciutat natal i una bona mostra de l'obra d'aquest interessant artista de finals del XIX, bon amic de Van Gogh i altres grans pintors del moment. Toulouse Lautrec va fer la seva obra a París, una obra breu però intensa, va morir molt jove, i és potser més conegut pels seus cartells dels cafès concert parisencs, unes litografies que han il·lustrat tota una època que no pas per la seva obra pictòrica, però avui és un al·licient indiscutible de la ciutat d'Albi.

No pretenc descobrir un destí històric-artístic que tenim a quatre hores escasses de cotxe, i que els lectors coneixen segurament millor que no pas jo mateix. L'últim dia del pont de Sant Joan, vaig visitar el conjunt medieval de Cordes-sur-Ciel, a 20 km. escassos d'Albi, i un cop dalt del poblet, un dels reductes càtars més ben conservats, i avui més visitats, em vaig fer la reflexió següent:

Què hi has vingut a buscar exactament aquí?

La història càtar m'interessa, però no en sóc pas un coneixedor especialitzat, només un lector ocasional. Tanmateix, davant del paisatge tan agradable, tan ben treballat, d'aquesta contrada, la tranquil·la passejada per Cordes, el record dels dos dies passats a Albi, vaig trobar una resposta, convencional, però força convincent:

Història, art i naturalesa.

Un canvi d'aires que no pretenia cap canvi radical en la meua vida, ni cap forma d'exotisme, una visita d'un cap de setmana llarg, bona gastronomia, i a uns preus assequibles, molt semblants als nostres.

Si comento aquest fet tan intranscendent és perquè em sembla que el model turístic francès, que té tanta cura en la conservació i presentació dels espais i fets històrics, artístics i naturals, és la via que ens cal seguir urgentment al nostre país. I ara penso concretament en Sant Feliu i la

Vall d'Aro, un espai que a diferència d'Albi té l'al·licient afegit del mar i la platja, un ingredient sobre el qual hem basat quasi únicament el nostre turisme. Avui, ja no n'hi ha prou amb això. No ho hem de menystenir, però no podem confegir la nostra oferta turística només amb aquest do natural. Cal alguna cosa més. I aquesta alguna cosa més és la presentació del fet cultural com un element d'interès per ell mateix, que serà un complement per a molts. No dic que no s'hagi fet res en aquest sentit, però queda molt per fer.

El projectat Museu Thyssen és bàsic per convertir Sant Feliu en un destí cultural de primer ordre. No sé en quina situació es troba la realitat d'aquest projecte, però és vital per a Sant Feliu i la comarca que es converteixi en un fet palpable el més aviat possible. No podem perdre més temps. I la cosa no ha d'acabar aquí. No es pot relegar a l'oblit un llegat

artístic com el del pintor Josep Albertí, tan generós amb la ciutat i tan injustament tractat. És incompreensible que es desaprofiti una obra com la de l'Albertí, que hauria de tenir un lloc d'exposició destacat i permanent, juntament a un treball de d'estudi i divulgació de la seva obra. Ceret, un indret encara més pròxim que Albi, no veieu quina interessant oferta turística no ha construït amb el seu exemplar Museu d'Art Contemporani? I la música de Garreta i l'obra literària de Gaziell, no haurien de tenir una presència viva a Sant Feliu?

Per dur a terme tot això, cal encara una actuació coordinada amb els municipis de la Vall d'Aro, entendre que els tres nuclis administratius de la vall formen un tot interrelacionat a l'hora de promocionar turísticament aquesta zona. I treballar conjuntament per tal que tots els recursos històrics i culturals siguin aprofitats per dinamitzar la vall, en un sentit turístic complementari a l'esquema primari de sol i platja que ha regit fins ara. Sense complexos ni polítiques tancades i baixes de sostre. La cançó dels anys seixanta deia que els temps estan canviant... No és que estiguin canviant, és que el canvi ja s'ha produït, i només qui sàpiga adaptar-se a la nova situació, sobreviurà.

La cultura és la saba que revitalitzarà el nostre entramat social, des de les arrels fins a l'última fulla del brançatge de la nostra realitat com a poble. No és una idea romàntica d'un bufanúvols que no toca de peus a terra. És la constatació d'un fet que és des de fa temps una política turística, fecunda i positiva, i que podeu comprovar a les comarques, tan pròximes, dels nostres veïns de l'altra banda dels Pirineus.

JOAQUIM PIJOAN

El Teatre - TEATRE FILMAT

Caída del Conde Duque de Olivares.

L'Escola d'Adults de Sant Feliu de Guíxols, amb el seu Taller de Teatre i Vídeo de l'AFOCO, ha dedicat aquest curs a Enrique Jardiel Poncela (1901-1952) adaptant quatre obres del seu "Teatro para leer": "El crimen de René Plint" (Estremecedor drama suizo), "El conflicto de Lord Walpole" (Comedia genuinamente inglesa), "La caída del Conde Duque de Olivares" (Comedia histórica), i "La defunción del Profesor Lerchundi" (Horrendo drama de medicina moderna). Aquesta última és un musical realment original amb temes de sarsueles molt famoses en el seu temps, seleccionades pel mateix Jardiel. El resultat d'aquest treball és admirable; han muntat cada una de les obres en un escenari i les han filmat, per entendre'ns, a l'estil que va ser tan famós a la televisió amb "Estudio 1". D'aquestes quatre peces, la més agraïda –sense desestimar les altres– és "La defunción del profesor Lerchundi" amb música de les sarsueles "El bateo" (1901 - Chueca), "La Calesera" (1925 - Alonso), "La

Verbena de la Paloma" (1894 - Bretón), "El amigo Melquiades" (1914 - Serrano-Valverde) i "La montería" (1922 - Guerrero), interpretades per unes actrius i actors que en van treure molt de profit.

Alguns no havien pujat mai a cap escenari, però van entrar a l'obra amb molta desimboltura. Des del públic ens ho vam passar molt bé i, a jutjar pels comentaris dels professors i alumnes, ells encara es van divertir més fent aquest treball. Va ser un tip de riure; senyores que feien d'home disfressades amb barbes i bigotis (segons marcava l'obra), declaracions d'amor, morts, ferits, i tot sense caure en el ridícul. El millor era que, si coneixies els intèrprets, et feies creus del que estaven fent i que a més sortís tan bé. Una felicitació per a tots els que hi van intervenir.

Posant en escena aquestes obres i filmant-les podran veure el que han fet i com ha quedat, i amb la possibilitat de veure-les tranquil·lament a casa una i altra vegada quedaran com un record molt valuós que per-

El conflicto de Lord Walpole.

durarà al llarg dels anys. Molts de nosaltres hem estat en grups de teatre d'aficionats, representant moltes obres l'una darrere l'altra, i si haguéssim pogut filmar-les (cosa que es va fer en poques ocasions), avui les podríem visionar i serien uns documents molt preuats. És clar que això nostre era dels anys 40 en amunt, quan el cinema era el divertiment més barat i fantàstic que hi havia. No va ser fins molt més tard, cap als anys 50-60, que van començar a sortir les filmadores de 8

i Super 8 mm. Aquestes eren molt més barates que no pas les de 9'5 mm. (format molt més antic, anys 20-25, a més de car, difícil de trobar), però tot i així no estaven a l'abast de totes les butxaques. Ara pots filmar i esborrar amb el mínim cost, la qual cosa és una bona eina per corregir els assajos.

Com ha evolucionat tot, i quan penso el que ens costava fer una sola fotografia! Però en fi, el pressupost no donava per a més.

TONI

RM

Raquel Muñoz Palomino

ADVOCADA

ESPECIALISTA EN DRET LABORAL

rmp.advocada@hotmail.es
Passeig dels Guíxols, 32
Sant Feliu de Guíxols 17220

Tel. 972 322 223
Fax 972 320 849
Mòbil 651 069 699

il - fiscal - laboral - penal - mercantil - administratiu -

Mas

- Matalasseria i Cortinatges
- Tapisseria i Tendals

Distribuidor oficial de: **FLEX**
www.flex.es

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Passeig dels Guíxols, 24
Tel./Fax 972 32 55 23
C/ Sant Ramon, 16-18 - Tel. 972 32 23 10

PALAMÓS

C/ Joan Vilar, 1, local 4 - Tel. 972 31 58 56

Bona Festa Major

Bar l'Àncora Sant Feliu
C/ Sant Ramon, 43
Sant Feliu de Guíxols
Telf 972 320 841
www.ancorasantfeliu.com
info@ancorasantfeliu.com

Nou local social on fer un mos i prendre una copa. Cada dia oferim promocions especials. Ens trobareu al www.facebook.com/ancorasantfeliu. Fes-te'n fan!!!
Obrim tots els dies: dilluns, dimarts i dimecres a partir de les 18hrs i de dijous a diumenge a partir de les 12hrs del migdia. Vine'ns a veure !!!
Us oferim amanides, carpaccios, taules de patés i formatges, torrades amb pa de coca...
Per picar: croquetes casolanes, formatge brie arrebossat, mini pusa d'hamburguesa amb foie...
i per després: gintonics "premium", mojitos, cubates... amb música ambient.

PROMOCIONS D'ESTIU

DILLUNS: NIT DE CINE CLÀSSIC. Projeccions de les millors pel·lícules clàssiques
DIMARTS: NIT DE PARELLES. Vine a sopar amb parella i tindràs un 10% de descompte
DIMECRES: AMICS DEL FACEBOOK. Fes-te'n fan i et convidem a una copa de cava.

FINQUES
Santa Cristina s.l.

API
610 i 848

registre d'agents immobiliaris
de Catalunya
alcat 1763
1789

www.finquessantacristina.com

telèfon **972 835266** mail: informacio@finquessantacristina.com
c/ Pere Geronès, 21 17246 SANTA CRISTINA D'ARO

www.finquessantacristina.com

Bona Festa Major!

S'AGARÓ HOTEL

SOPARS BUFFET D'ESTIU A LA TERRASSA

Amenitzats amb la música en directe del DUO
" LONGPLAY "

Informació i reserves: tef. 972 325200
Places limitades

NITS MUSICALS. DIMARTS I DIVENDRES

LA CREU D'EN BARRAQUER I LA CREU D'EN CODOLAR (I) LA CREU D'EN BARRAQUER

-Lluís Esteva i Cruañas: "Prehistòria de la comarca guixolense (contribució a su estudio)- II" (a "Anales del Instituto de Estudios Gerundenses", XII, Girona, 1958, pp. 173-244 [214-215]): "A poca distancia unos de otros, se hallan un cruce de caminos, el menhir, un mojón y una cruz de hierro (que últimamente no hemos podido localizar). Hablando con gente acostumbrada a recorrer estas montañas, hemos podido observar que hay una gran confusión entre las cuatro cosas, tan diferentes entre sí, pero tan cercanas unas de otras. Los nombres *Creu d'En Barraquer* y *Terme Gros* son usados indistintamente para todas. Pero fijémonos en que son cuatro y los nombres solamente dos, lo que, a nuestro entender, ha conducido al confusionismo de palabras y aún de escritos. Afortunadamente un artículo de nuestro querido amigo José Rigau Ferrer (semanario "Símbolo" de San Feliu de Guíxols, nº 134, julio 1955) motivó una "Carta abierta" del también dilecto compañero Juan Canadell Ferrer (id., nº 136, octubre 1955), y uno y otra fueron comentados en una de las tertulias del Centro Excursionista "Montclar", entre Jaime Escortell, Antonio Vidal, Luis Xifré y el que suscribe.

De todo ello parece deducirse lo siguiente:

"La *Creu d'En Barraquer*". Cuéntase que este Barraquer tenía que ir a la guerra y rogó a un colono suyo que fuera en su lugar, bajo promesa de ciertos beneficios materiales. El amo no cumplió su palabra y el colono le quitó la vida (n: Es curioso que una versión exacta -incluso con el mismo nombre de *Creu d'En Barraquer*- nos la explicaron en la Llagostera, pero aplicada a otra cruz). En aquel mismo sitio se puso una cruz de hierro, conocida por la *Creu d'En Barraquer*. Con nuestros amigos del "Montclar" la habíamos visto hace tiempo, aunque ahora, con motivo del presente escrito, la hemos buscado inútilmente. Unos cazadores que encontramos confirmaron su existencia hasta no hace mucho. Estaba situada sobre la bifurcación de caminos que también es conocida con el mismo nombre de la *Creu d'En Barraquer*, sin duda porque aún hoy puede verse allí una gran cruz horizontal, formada con piedras no muy grandes colocadas en el suelo.

"Es muy probable que a una de estas dos cruces se refiera la tradición recogida por el Sr. Rigau, al explicar que cuando los romeros subían a las ermitas de "Sant Benet", "Sant Baldiri" y "Sant Grau", dejaban allí una cruz hecha con flores silvestres o con piedras.

"Recientemente, nuestro amigo José Mas Dalmau nos explicó que la

costumbre por él recogida consistía en poner una piedra en la segunda de las cruces si estaba incompleta o en arreglarla si, por cualquier causa, no presentaba la forma debida; cuando nada de esto hacía falta, se dibujaba una cruz en el suelo, al lado de las piedras. Lo cierto es que siempre que hemos pasado por allí la cruz estaba en perfecto estado. ¿Desde cuándo?

"El *Terme Gros* probablemente es el mojón de que habla el Sr. Canadell. Delimita las propiedades de Creixell, Codolar y Santa Escolástica o Campaneria.

"Queda por último el menhir que, como hemos visto, no es ni la *Creu d'En Barraquer* ni el *Terme Gros*, pero que está en las proximidades de ambos y es conocido por los dos nombres indistintamente. Por eso, para evitar confusiones, lo llamamos de las dos maneras."

-Lluís Esteva i Cruañas & Lluís Pallí i Buxó: *El terrenal de Sant Feliu de Guíxols (1354-1980)* ("Publicacions dels Amics del Museu Municipal de Sant Feliu de Guíxols", núm. 5, Sant Feliu, 1990), pp. 26-28: "Dues eren les creus d'en Gras: la primera era la creu Trencada o "creu d'en Gras", en singular; la segona era el menhir dit terme Gros, també conegut per la creu d'en Barraquer i "l'altra creu d'en Gras".

"Per què dues fites a poca distància l'una de l'altra? Perquè des de la creu Trencada no es veu el puig de Ballaron i des del menhir no es veu la creu Esculpida.

"Gràcies a les dues creus d'en Gras les delimitacions enllacen correctament. Rodalia de Sant Feliu: puig de Ballaron (de cada una d'elles es veu la fita anterior i la posterior). Rodalia de la Vall: puig Alt, creu Trencada, creu Esculpida, planes d'en Basart (també de cada una es veuen les fites anterior i posterior).

"Si solament hi hagués la creu Trencada, des d'ella no es veuria la fita següent del terrenal de Sant Feliu que és el puig de Ballaron; si tan sols hi hagués el menhir, des d'ell no es veuria la creu Esculpida que és la fita que segueix en el terrenal de la Vall.

(...)

"Des de la creu Trencada s'ha de veure -i es veu- Pedralta, el puig Alt i el terme Gros, però no el puig de Ballaron ni el mar, en el terrenal de Sant Feliu; també s'ha de veure la creu Esculpida en el de la Vall, però no les planes d'en Basart.

"Dos nuclis de pedres tenen les condicions per ser el lloc on hi hagué la creu Trencada i cada un d'ells és producte de la descomposició de la roca granítica: un és a 20 m del menhir en direcció nord-oest i l'altre

és a la mateixa direcció, però a 75 m. Des del primer, potser es veuria Pedralta si no hi hagués la vegetació actual. Però sembla que el lloc més indicat és el segon, car des del seu emplaçament s'inicia tot seguit una comalada i Pedralta es veu en lloc destacat; per contra -tal com havia de ser- no es veu ni el puig de Ballaron ni les planes d'en Basart.

"Amb tot, volem deixar ben clar que no estem segurs que sigui aquest l'emplaçament de la creu Trencada; això sí, opinem que, en tot cas, el lloc no ha de ser gaire allunyat del que proposem.

(...)

"En deien les creus d'en Gras perquè ambdues eren en terrenys del mas Gras, ara mas Codolar (n: En un document de l'arxiu municipal de Santa Cristina d'Aro, datat el 1777, es diu que la ermita de Sant Baldiri limita, entre altres, en honor del *Manso Gras que posehia José Codolar*), finca que arribava fins al puig Alt. En realitat, però, el menhir pertanyia només en part al mas Gras, puix servia de fita entre tres propietats: Creixell (Boada o Gifre), Codolar (Gras) i Campaneria (Santa Escolástica).

"Les creus d'en Gras eren prop l'una de l'altra i ambdues eren al costat del camí d'anar a Sant Baldiri i a Sant Grau. (...)"

-Lluís Esteva i Cruañas: "Les creus de terme de Sant Feliu de Guíxols" (a "Estudis Sobre Termes del Baix Empordà", núm. 2, Sant Feliu, 1983, pp. 81-123 [99-101]): "La creu de terme dita d'en Gras és la mateixa que, temps després, hom anomenà creu Trencada, perquè havia perdut un braç. Era prop del menhir conegut per Terme Gros o Creu d'en Barraquer (n: Remarquem ací que hi ha una altra creu dita d'en Barraquer. És més cap a Sant Benet i no és plantada, sinó feta a terra amb pedres col·locades unes al costat de les altres. Aquesta duplicat de nom degué originar una equivocació perjudicial per a Sant Feliu: en lloc de col·locar modernament una fita junt al menhir, la clavaren prop de la creu feta a terra), que té una creu gravada. Probablement les creus d'en Gras, en plural, eren la Trencada i la del menhir; quan s'esmenta en singular tant pot ser l'una com l'altra.

"La creu de terme fou alçada prop del menhir en temps incert. En canvi, sabem que una de les creus, o ambdues, són d'abans del 1355, car a la delimitació del terme de Sant Feliu feta l'any esmentat, una de les fites és la creu o creus d'en Gras (n: En el text, la fita és esmentada dues vegades: una en plural i una altra en singular). Aquest és el nom primitiu de la creu, però quan se li trencà o li fou

trencat un braç hom l'anomenà Creu Trencada, com hem dit. En un document del 18-VIII-1703 (un fragment del qual transcrivim més endavant) es diu ben clar que la Creu Trencada és la d'en Gras. Hem trobat per primera vegada que la creu és trencada en un document del 1677; per tant, perdé el braç abans d'aquest any. Per contra, ignorem quan fou trencada del tot i on anaren a parar els seus trossos.

"Com hem dit, la creu de terme era prop del menhir. Ho diu un document del Capítol gironí: "en la Creu anomenada la Creu Trencada del camí de St. Grau, o camí de St. Baldiri si troba prop de ella una gran fita, o terma alta, y dreta de la alsada de una cana (1,55m. aproximadament) poch més, o menos que segons ab lo modo, y manera se troba fixada, o plantada es antiquíssima" (Doc. 4, f. 10, núm. 59).

"La creu Trencada -i també el menhir- feia de terme entre els municipis de Sant Feliu, Santa Cristina i Solius. El seu nom és prou clar: Terme Gros. Podria objectar-se que potser era fita entre dues propietats. El fragment que tot seguit transcrivim -que no representa el punt de vista de l'abat ni del municipi guixolenc, sinó del Capítol gironí i dels seus associats- no deixa lloc a dubte: "Posa (...) que la Creu trencada (...) és lo últim senyal o designe de la divisió dels termens de Sant Feliu ab lo de la Vall d'Aro, de tal manera que dita Creu y fita per estar en lo puesto ques troba divideix no sols lo terme de St. Feliu ab lo de la vall de Aro sinó també lo de Solius ab lo de la Vall de Aro" (Doc. 4, f. 11, núm. 62)."

Recull a càrrec de

JOAN FLORENSA JAUMANDREU

PINTURA i DECORACIÓ

STIL DECOR S.L.

US DESITJA

UNA BONA FESTA MAJOR I BONES VACANCES

Cervantes, 26 - Sant Feliu de Guíxols - Tel. 972 32 16 41

VILES ESPIRITUALS, GENT DERROTADA I GENT

A Sant Feliu de Guíxols hi ha hagut, i encara hi ha, persones de les quals gairebé tothom podria relatar-ne llargues estones d'anècdotes, ocurrències, peculiaritats, dites i tarannà..., tantes com per omplir-ne més d'un llibre. Algunes d'aquestes persones ja no hi són. I d'aquestes que podrien inspirar tanta narració, ningú no negarà que en **Pitu Albertí** i en **Josep Vicente** n'eren, o en són, dos exemples irrefutables.

Es tracta de dos guixolencs que tenien el contacte humà amb la ciutadania com una de les seves més pregoneres especialitats. No eren, aquests dos guixolencs, només allò amb què resulta més fàcil d'adjectivar-los: el primer, un pintor. El segon un polític. No només no eren únicament això, sinó que tals ocupacions foren tan sols expressió d'una dimensió personal insondable, inefable, que no és gens fàcil d'acotar o explicar. Però, en tot cas, tothom (sóc conscient d'aquesta exageració literària) trobà una experiència pròpia i personal al costat d'aquests dos guixolencs. La compilació (de realització impossible) de totes aquestes experiències particulars donaria un panorama d'abast ample de llur complexa personalitat, perquè, a l'hora de la veritat, es tracta de la vida de dos elements valuosos del nostre patrimoni humà, amb què la ciutat ja compta per sempre més.

Amb motiu de la mort de **Josep Vicente**, m'agradaria manifestar, doncs, algunes d'aquestes experiències que vaig poder recollir del seu contacte. No és res d'original ni d'exclusiu, perquè són vivències, tal com ja ha quedat dit abans, compartides per una infinitat de guixolencs i forasters. Això no vol dir, però, és clar, que tots n'haguem fet la mateixa valoració. No es tracta de fer-ne cap elogi absolut (qui hi ha que pugui merèixer-lo, realment?), sinó de deixar constància d'uns mèrits humans inalienables.

Els lectors guixolencs deuen conèixer un escrit de **Gaziel** del 1923: *Les Viles Espirituals*. En aquest text, **Gaziel** promovia l'alerta del perill d'una macrocefàlia barcelonina: la capital catalana era (o és, encara) un perill creixent d'absorció de les millors testes catalanes, atretes cap al descomunal rusc urbà per mil-i-una temptació en tots els ordres de la vida social del país. Caldria dissenyar, deia **Gaziel**, una ordenació del territori català en què les infraestructures econòmiques convenientment escampades pel país fessin possible la florida permanent de la vida cultural. Calia un territori equilibrat on esperit i matèria, economia i cultura, en llur equilibrada sintonia, revelessin l'excel·lència del país sencer. Calia mantenir un caliu cultural escampat per tot el territori, evitant el provincialisme.

Potser per urgències com aquesta, molts joves, de disset a vint anys ens delíem per arribar a les set del vespre, a l'hivern, i anar a classe d'anglès i de català a can **Vicente**. Perquè entre l'anglès i el català, a can **Vicente**, hi borbollejava allò que a tot esperit agitat no li era possible de tastar ni de somiar en l'estretor d'una educació acadèmica de silenci obligat envers la llengua i la cultura pròpia, de l'opacitat envers la cultura contemporània europea, de la repressió del pensament i acció lliures i de l'empatx, si us plau per força, d'ideologia cultural i social d'ascendència forastera. En aquells anys, la ciutat, Sant Feliu de Guíxols, experimentava una empena econòmica insospitada (el turisme) simultània amb unes pautes ideològicopolítiques que el règim militar imposava. No en faltaven, per dissort, en la mateixa ciutadania, d'adeptes i afeccionats a aquella trajectòria política i cultural estèril.

En tal context ciutadà, el jove guixolenc tenia poques oportunitats d'alliberar-se d'aquell rumb unidireccional ideològic i pràctic: acabar estudis primaris i secundaris i (en la majoria dels casos) accedir al món del treball... i ja està (llevat, és clar, dels pocs que optaven per estudis universitaris a Barcelona, que haurien d'afrontar altres esculls amb la repressió i el silenci cultural que el règim promovia).

Per això, anar a classe a can **Vicente** venia a ser obrir la porta d'un univers cultural, esplendorós, inabastable en cap altre lloc de la ciutat. La biblioteca popular del Casino del Nois, per exemple, era un verita-

ble museu literari en formol, tancat a pany i forrellat a les generacions de la postguerra.

Ara, a can **Vicente**, entre els *How are you?* i els *see you tomorrow* i els *tanmateix*, els *ensurt*, els *malgrat els plusvàlua*, els *comiat...* i una plèthora de casos de lèxic en procés de dissipació, ens queia al damunt, en plena classe, un ruixat cromàtic d'il·lustracions de **Kandinsky**, de **Kitaj**, de **Picasso**, de **Monet**, d'**Albertí**, d'**Amat**, de **Miró**..., un altre de textos i dissertacions sobre **García Márquez**, de **Carles Riba**, de **Verdaguer**, de **Pablo Neruda**, de **Goethe**, de **Rainer Maria Rilke**, de **Kafka**, alguns intents de digestió de la prosa de **Joyce**, **Thomas Mann**, **Albert Camus**, **Gabriel Ferrater** (amb una sentida admiració per *Teoria dels cossos*, de 1966), **Samuel Beckett**, **Maxim Gorki**..., o un altre ruixat sobre pel·lícules de **Glauber Rocha** ("Dios i el diablo en la tierra del sol"), **Eisenstein**, **Visconti**, **Bertolucci**, **Vidor**, **Ingmar Bergman**, **John Huston** ("Paseo por el amor i la muerte")... **Chaplin**. En quin altre lloc de la ciutat, si no a casa seva, podíem contactar amb l'obra de tants desconeguts de primera línia? És per això que resulta tan ingrati, si no equivocat del tot (disculpable, ben segur, perquè al darrere no hi pot haver altra cosa que desconeixement) que en **Josep Vallverdú** gosi qualificar, amb prosa bufada, en **Josep Vicente** de persona *modestament culta* (vegeu *ÀNCORA*: n. 3.196 del 20/05/2011).

En **Josep Vicente** no era un simple foc d'encenalls, era un tió encès, roent, d'aquells que encara cremaven malgrat la sufocació cultural produïda i imposada pel règim. A Sant Feliu, als anys seixanta i setanta, en quedaven encara alguns d'aquestes tions de valuós foc cultural descentralitzador que pocs anys abans havia reclamat **Gaziel** en les seves *Viles Espirituals*: **Ricard Boadella**, **Joan Padrosa**, **Lluís Esteve**, el mateix **Agustí Calvet**..., i, abans: **Garreta**, **Marian Vinyes**, **Rafael Patxot**, **Josep M. Vilà**... tots ells, i alguns altres, eren resistència i promesa d'un futur cobejat, tot i que una mica distant. Però en **Josep Vicente** apostava amb convicció cap aquell futur. Convicció i compromís amb el jovent. Perquè era on ell hi veia (no podria ser d'altra manera) el futur de la ciutat.

En el cas de **Josep Vicente**, hi hagué sempre tres constants: una mirada crítica, en termes morals, del

sistema capitalista, una contemplació estètica dels resultats de l'acció humana, i una obsessió permanent per la dinàmica de la ciutat.

Sempre **Josep Vicente** es va mostrar crític amb el sistema polític, econòmic i social englobat sota el nom de *capitalisme*. El reconeixia, és clar, motor del benestar i de l'abundància creixent al llarg del segle XX, però alhora també el veia com a responsable de les desigualtats socials i de la injustícia a escala planetària, de l'explotació del treball humà i, sobretot, del progressiu augment de la valoració materialista del benestar. Per això va seguir, en la mesura que li fou possible (donades les restriccions informatives) el fenomen de la revolta social del **Maig francès del 1968**. Albirà en aquell fet històric un crit d'alerta de la consciència europea sobre la trajectòria materialista que agafava cada cop més embranzida en l'esperit del continent. No sé com, però un parell d'anys després, va aterrar a Sant Feliu de Guíxols un parisenc, discret, de parla minúscula, de somriure tímid, com desencisat. Havia format part d'un de tants *comités d'acción santé* que proliferaren a la capital gala amb motiu del col·lapse parisenc del 68, de mà del món universitari (que s'encomanà de seguida a altres sectors de la capital), engrescats a oferir alternatives al govern francès. Aquell home, de cognom aristocràtic, es deia (o es diu, encara) **Rochefort** (la seva família havia perdut el *De* durant la Revolució Francesa, explicà). En **Josep Vicente** agafà de la mà aquell francès i el passejà per Sant Feliu de Guíxols i el portà a presentar-lo a aquelles persones que li semblava que algun dia podien intervenir en la vida social d'un demà imminent.

Engrescat per la força que intuïa en les noves generacions, l'any 1969, en **Josep Vicente** ens féu viure a tots amb la lectura i comentari d'un article de la revista *Triunfo*, cosa que agafà de sorpresa tots el jovent aplegats en la seva reduïda habitació: què hi feia, ell, el 1969, un avi de quaranta-sis anys, devorant un article sobre el comiat i desaparició final dels **Beatles**? En aquell article hi llegia, hi descobria, que en l'aparent frivolitat del pop anglès hi glatia encara l'esperit que havia impulsat el **maig francès**: *and in the end, the love you take is equal to the love you made*. Era el darrer comiat del grup britànic. I encara hi bategava la insatisfacció d'un jovent

L'ALTRA PARAULA (Mots a Josep Vicente)

A un prosista de vegades li cal expressar-se des del balcó immens i fràgil alhora de la poesia. No n'és l'excepció qui signa aquesta nota.

Són temes, o moments, o estats profunds del propi ésser, els quals inclinen a la concreció, a dissenyar la nuclear estructura del poema, petxina que enclou sentiments ultrancers, com el guany d'un goig o la desolació d'una pèrdua.

JOSEP VICENTE (1923- 2011)

*He convocat el teu rostre a la pantalla,
des d'on em miren els teus ulls fidels.
Ells, immòbils, em mouen a aflicció.
Fa ben poc un telèfon cel·lular em deia
que dorms en un ignot espai d'espais.
Aquí ens descompartim, amb un estremiment.
On sóc, no ho sé ben bé; em sento
com un marc sense retrat. Tossut,
no dormiré; mantindrè nit i dia els ulls oberts
per si de cas tornaves.*

JOSEP VALLVERDÚ

ZOOM

Per a Josep Vicente

*Vagarejàvem,
ara cavem.
Un cop passada l'escorça
trobem un interior poc rastrejat,
dens com recordem el món de fora
el dia que vam marxar,
però
més
fètil.
Desconexim on som.
Llunyà,
amarrant els detalls,
ens comforta dividir-te.
Ets allà, dins les coses.
Com en zoom.*

ELM PUIG

UN CAMINET

*Hi ha un caminet vora el marge,
un caminet amagat
que quan ve la primavera
hi dóna goig passejar.
Jo hi arribo de bona hora
quan l'aire és fi i el cel clar,
quan els ocellets reflen
i el sol comença a escalfar.
Les flors fan l'ullet, manyagues,
i el verd viu del camp de blat
s'estén com tova catifa
als peus del turó llunyà
com si fos la verda entrada
d'un gran castell medieval.
Tot caminant sense pressa
per aquest petit camí
he recordat ma infantesa,
l'avi i jo com dos amics;
contes de follets i fades
i ogres que menjaven nens,
i encara he trobat la cova
on m'amagava corrent...
Que bé s'hi està vora el marge
passejant pel caminet!*
PILAR BONAVIA ARIAS

disposat a no conformar-se només amb els paràmetres econòmics del benestar material: *And I try, and I try, and I try, and I try... I can't get no satisfaction*. El desencís dels **Stones** cuejava i s'encomanava. Mentrestant al menjador de casa seva, de vegades s'hi sentia la veu aspra de **Bob Dylan** cantant amb sarcasme *Don't think twice, it's all right*. Era la febril decepció del jove, rebrotant de manera cíclica (ara ja l'hauríem d'anomenar *indignació*).

El final del *Proceso de Burgos*, del 1970 l'enfonsà anímicament, perquè havia contemplat i seguit amb eufòria totes les mobilitzacions socials de l'any anterior: un cop directe contra el règim franquista. Un cop amb repercussió internacional, cosa certa, però el mateix règim, després de veure's obligat a rebaixar les penes inicials contra els acusats, aconseguia encara mantenir-se dempeus.

Fou a partir del 72 que en **Josep Vicente** i la seva germana **Catalina** obriren la llibreria *Dia*, al carrer de Sant Domènec. La llibreria esdevingué una veritable àgora per a ciutadans i forasters, de persones i tendències polítiques diverses que

feren de la minúscula llibreria un punt informal de trobades constants. Els germans **Vicente** hi donaren durant vint anys més del que reberen: més d'un cop, els joves hi entraven amb les mans buides i en sortien amb un llibre sota el braç, que en **Josep** els enclastava al pit sense acceptar res com a pagament del llibre.

Després de la mort del dictador, en **Josep Vicente** assumí la convicció que totes aquelles coses per les quals havia estat lluitant calia concretar-les en un projecte, una realitat amb projecció pública. Fou llavors quan recorregué a la militància política de partit. Al pati del darrere de casa seva, sobre la "via del tren", un vespre havent sopat, s'hi aplegà un nombre considerable de ciutadans, convidats per en **Vicente**, amb algun gironí, per tal de fer la presentació i cercar suport o militància per a una formació política de signe socialista a Sant Feliu de Guíxols. Recordo d'en **Quim Espanyol**, portaveu d'aquella presentació, que proclamà la voluntat democràtica d'aquell socialisme català. **Espanyol** recalca l'abandonament d'alguns principis

ideològics del marxisme, que podien sonar a estalinisme (sense renunciar a altres conceptes marxistes). Per exemple, insistí en el fet que aquell socialisme naixent renunciava a dogmes com el de la *dictadura del proletariat*. **Espanyol** sentencià que el socialisme a Catalunya "havia de caure com fruita madura". És pel retard (potser alguns en diran ja *impossibilitat* o *renúncia*) d'aquesta caiguda que recentment, en una entrevista al **Punt** (27/03/2011), en **Josep** no amagava la seva decepció: la fruita no acabà de caure, es féu malbé penjada a la branca? Un pessimisme extrem hi manifestà en aquella entrevista: "quan miro endarrere, només veig que cendres". Fou l'expressió d'un sentiment de fracàs?, una mirada de por inspirada per la trajectòria recorreguda? Potser estava, ja, massa fatigat per recordar que la vàlua de la utopia (malgrat la dosi sempre necessària de realisme) no té per què perdre vigència i que li ve, primer de tot, de la seva seducció i atracció. Tal com ell mateix ens ho havia encomanat tant de cops.

Si l'entrevista del **Punt** s'hagués

realitzat tres mesos més endavant, en el mes de juny, per exemple, segur que la mirada retrospectiva d'en **Josep Vicente** no hauria estat la mateixa. No hauria percebut *cendres*, hauria vist, i així ho hauria manifestat, *indignació*. Hauria constatat allò que la seva mirada crítica sempre havia copsat d'injustícia, desigualtat i materialisme en el sistema: raons peremptòries de la indignació social. En qualsevol cas, i per més que ho pensés i ho digués, no podia sentir-se ni saber-se derrotat, si més no, mirant endavant: tenia molts *antídots* a la seva disposició.

És, tot això, una breu panoràmica, molt incompleta, de records d'anys d'efervescència, de pedagogia humana saturada d'infininitat de seduccions, que feran d'en **Josep Vicente** una referència cultural única per a tants joves guixolencs carregats de voracitat i també de desorientació.

De l'etapa del seu actiu compromís públic i polític, a partir dels anys vuitanta, altres ciutadans poden fer-ne un retrat molt més complet i millor que el que pogués fer jo mateix.

JOSEP CULLELL-RAMIS

L'HORA DELS ADÉUS

Comprent perfectament els motius que últimament han obligat al nostre estimat Setmanari a reduir els seus espais de publicació —està vist que les retallades arriben a tots els àmbits per culpa de la maleïda crisi a la qual ens han portat els especuladors, que tant han perjudicat les persones més necessitades, i a l'excessiva complaença dels governants—, crec que li faig un favor si dono per acabada la meua col·laboració que, ininterrompudament des de l'any 1992, ha aparegut en els seus Extraordinaris, sense comptar-ne moltes altres que, en certs moments que he considerat oportuns, també m'han estat publicats, perquè si redueixo més els meus escrits, menys valor encara tindrien per a les persones joves. No obstant, amb

molt de gust ofereixo l'experiència que he adquirit al llarg dels meus 95 anys que acompliré dintre de pocs dies, a totes les persones que estiguin interessades en assumptes que creguin que jo en pugui ser més o menys coneixedor.

No obstant, aprofito d'aquesta oportunitat —l'última que jo mateix em dono— per fer un suggeriment que molt favor podria fer a ÀNCORA, si la seva direcció se l'estudia amb deteniment. Per regular, els escrits de llarga durada són els que més llegits són per les persones interessades per la memòria històrica, o bé per d'altres que molt els agraden els contes, certes narracions i fins i tot novel·les, lectures que podrien fer-se setmanalment, si ÀNCORA les dediqués un quart de pàgina, i el mateix

espai, per la part del darrere, amb la qual cosa, després d'uns quants números prèviament retallats, formarien un fascicle. Si al cap de l'any, reduint a la meitat l'espai dedicat al calendari, en el mateix full hi hagués un títol que digués "Fascicles del 2012", el lector podria enquadrar-los dins d'aquesta portada, amb qual cosa li quedarien ben guardats, en lloc de, salvant alguna raríssima i molt lloable excepció, anar a parar a la paperera.

Aquesta variant al nostre Setmanari, molt podria contribuir a noves subscripcions i a més vendes al carrer, com fa molts i molts anys —jo encara anava amb pantalons curts— va fer el periòdic "La Vanguardia", en publicar, dia a dia, la llarga novel·la de "Tarán de los monos" tan cone-

guda arreu del món. El cos de redacció d'ÀNCORA, amb tan bones plomes com ara té —no en vull citar cap perquè no voldria que ningú es donés per menyspreat, encara que dues d'elles em tenen el cor robat, ja que és a qui primer lleigeixo—, podrien molt bé fer la selecció, donant preferència als intel·lectuals locals, entre els quals, sé molt bé que no puc comptar-m'hi, ja que jo no he passat mai d'amateur.

Abans de ser aquesta meua proposta la primera a anar a la paperera, prego a la Direcció d'aquest Setmanari, que s'hi pensi dos cops. ADEU-SIAU a tots que sempre han tingut la paciència de llegir-me, encara que només fos per a criticar-me.

FRANCESC PUJOL i MASFERRER

TECNOCOM

Antenes, TV satèl·lit, Porter electrònic i videoporter
Sonorització i megafonia, Telefonia, Circuit tancat TV

C/ Zorrilla, 22 - Tel. 972 32 59 14 - Fax 972 32 64 31
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS (Girona)

Centre de Fisioteràpia i Reeducació Funcional

LURDES VILÀ HUGUET
Col·legiat 3.775

Sant Pere, 16 - Ap. 102 - Tel. 972 32 34 74 - Mòbil 646 02 89 39 - SANT FELIU DE GUÍXOLS

- Recuperació Funcional:
Post-quirúrgica, Post-traumàtica, Reumatològica...
 - Gimnàstica Mèdica
 - Reeducació Postural
 - Electroteràpia:
Ultrasons, Corrents Analgèsics, Corrents Estimulants,
Corrents Anti-inflamatòrics, Làser
 - Traccions vertebrals
 - Quiromassatge
- Hores convingudes*

Cambra de Comerç
de Sant Feliu de Guíxols

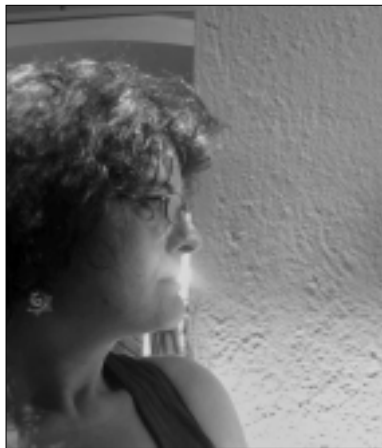
La Cambra de Comerç de Sant Feliu
ofereix als emprenedors
despatxos en lloguer
per començar l'activitat de la seva empresa

Disposen d'ordinador,
accés a internet,
calefacció/aire condicionat,
servei de fotocòpies
i neteja.

Consulteu preus
i condicions
al telèfon
972.32.08.84

CONVERSA AMB NÚRIA PIQUERAS: LA DECONSTRUCCIÓ DE LA DONA

"Vaig néixer a Barcelona un gèlid dia de febrer. Vaig créixer i vaig jugar entre llapissos, olis, esboços i tinta. He tingut el millor mestre les vint-i-quatre hores al dia durant els primers trenta-vuit anys de la meua vida. La millor herència que ell em va deixar va ser el seu ADN... cada cop que pinto li faig un petit homenatge... cada pinzellada un petó, cada esboç una abraçada... a ell li dedico tota la meua obra". Núria Piqueras.

El passat mes de maig es va presentar al Pati de l'Ajuntament de Sant Feliu l'exposició "Dones" de l'artista Núria Piqueras, vint-i-tres obres entre olis, aquarel·les, gouaches i pintures a l'aigua, i que prenent com a punt de partida el tema de la dona, transmeten una visió de conjunt que permet cohesionar tota la seva obra pictòrica.

"La fecunditat, preludi de la concepció, un extraordinari prodigi de la natura, vida, creació i futur. La dona... sempre associada al plaer, a la intuïció i a la bellesa, ella és simbiòtic d'intel·ligència i estètica. Simbolitza l'inici de tot, un ésser amb

esperit de lluita, superació i en evolució constant. La dona... l'infinít." Núria Piqueras.

Antonio Piqueras, el seu pare, conegut dibuixant, il·lustrador i retratista, va ser qui va encomanar la dèria de l'art a la seva família. Va treballar a l'editorial Bruguera dibuixant El Capitán Trueno i el Jabato, així com a d'altres editorials, Ediciones Torai de Barcelona i Imperia de França. Amb una ideologia absolutament progressista, d'esqueres i antifranquista, era una persona molt activa que, a part de viure del dibuix feia obres per encàrrec i que també col·laborava en revistes.

"Ell va ser el meu guia, el meu mestre i em va ensenyar molt, tant artísticament com personalment. Recordo que quan jo tornava de l'escola, anava a l'estudi que tenia a casa, m'asseïa en una taula al seu costat, acabava els deures i ja li demanava una cartolina per anar dibuixant. Encara sembla que sento l'olor de goma, de paper, de carbó..., perquè jo he crescut amb tot això. Anàvem a comprar el material junts, a reunions de dibuixants... puc dir que jo he estudiat amb un mestre a casa, ell em va ensenyar a utilitzar el material, a dibuixar, a fer carbó, a pintar. Des de llavors pinto perquè si no em moro, ho necessito, tot i que hi ha èpoques, amb els canvis d'estació a la primavera i a la tardor, en què els canvis d'ànim fan baixar l'activitat. La pintura és així.

El meu pare primer em va ensenyar la tècnica de l'aquarel·la i el guash, i ja ben bé tenia vint anys quan em va dir que tocava provar amb l'oli. Em deïa: "agafa la tela, l'oli, i tu mateixa, però no copiïs res". Em deixava acabar la feina i després em corregia, "més llum" - deïa. No és casualitat que el primer que vaig pintar va ser el bust imaginatiu d'una dona. El tema de la dona apareix d'una manera molt espontà-

nia a la meua pintura. Sempre m'ha colpit el fet que no s'acabin de reconèixer del tot els drets que per naixença té; aquest tracte preferent que es dona a l'home encara avui en molts àmbits és no solament cultural sinó també educacional: penso que, d'alguna manera, la dona ha fracassat en l'educació de l'home i crec que és un tema que només ella pot canviar, partint del lloc que ocupa a la família, com a mare, com a educadora i com a transmissora de valors. Hem de confiar més en la dona perquè ella és per damunt de tot persona."

Aquest tema és molt recurrent en la pintura de Núria Piqueras. Als paisatges que pinta sempre hi incorpora la figura de la dona perquè creu que ella és natura en si mateixa. La dona té el do de la fecunditat, de la bellesa i una gran connexió emocional amb tot el que ens envolta. Als seus quadres hi apareixen dones-aigua, que surten de l'aigua o que es fonen amb aquesta, dones-arrel, dones literalment arrelades a la terra o que es confonen amb les arrels dels arbres, dones-arbre, dones-muntanya... Sovint gairebé invisible, el seu cos queda totalment integrat en la natura, formant un tot indistinguible amb aquesta. Els paisatges són paisatges reals, que ha contemplat, però amb la llum i les formes que ella ha vist: si pinta barques són les seves barques, la seva mar, els seus arbres, les seves flors, els seus boscos. Es diu que pinta dones fosques, tristes, lúgubres i turmentades, sorgint de la tenebra, i és que aquesta dona, sovint adolescent, molt jove, porta al seu damunt un gran pes. És una dona que s'interroga, que lluita, que cau i s'aixeca, que sempre mira més enllà, cap a l'horitzó, com si no hi hagués marxa enrere, que fuig d'un dolor que li arriba del fet de viure, d'existir. Dones que moren, que cri-

desesperen, que es rebel·len, que observen, que s'acomoden, que ploren, dones entre reixes... atrapades en el desconsol i la impotència. Imatges molt sovint extretes del món dels somnis, en comptades ocasions pot arribar a aparèixer en aquestes pintures un raig de llum, una fada, un àngel o un conjunt de dones en comunió, agafades les mans, units els cossos i fins i tot l'esperit.

Tota aquesta lluita Núria Piqueras la plasma al seu art per mitjà d'aquarel·les amb colors molt vius, liles i blaus, colors d'alta freqüència, molt presents a la seva última obra pictòrica, i també amb colors foscos, vermells, ataronjats i negres. La barreja absoluta de materials i tècniques predomina a tota la seva obra. El material esdevé un suport que li permet d'expressar molt diferents estats anímics. L'artista afirma que amb l'aquarel·la es pot arribar a fer una obra tan abstracta com es vulgui, així com amb l'oli, que considera un material molt agosarat. El guash li permet dotar un quadre de molta més densitat emocional i el fet de pintar amb el pinzell directament sobre fusta no preparada fa possible una expressió amb un major impacte. En ocasions pinta amb tèmpera sobre fusta i fixada amb vernís. També fa pintura a l'aigua sobre fusta, pinta sobre suro, cartó, o sobre tela. D'altres vegades barreja tèmpera i aquarel·la, ceres i aquarel·la... Quan crea, ho fa partint d'una idea però és a mesura que pinta, que esborra, que tapa i que torna a pintar que el quadre avança. La pintora parla de "deconstrucció" perquè el seu és un art que evoluciona, que es va construint i deconstruint amb tot un procés creatiu i és només quan dona per acabada l'obra que es pot assolir la consciència exacta d'allò que ha volgut expressar.

ANNA JURADO VIERNES

www.pikeras-pikerasart.blogspot.com

Llegeix aquestes frases. Segur que les entens.
 El francès ens convé saber-lo bé perquè ens visiten francesos tot l'any; l'alemany... no és tan difícil com sembla; l'anglès... obre portes

<p>[francès]</p> <p>Je veux manger ce croissant</p>	<p>[alemany]</p> <p>Das Bier ist gut</p>	<p>[anglès]</p> <p>An English Breakfast, please.</p>
--	--	---

Consulta el nostre espai web.

Aprender idiomas es necesario

Títols oficials que et poden ajudar a prosperar amb la feina, amb el teu negoci, amb els teus clients, o en la teua vida personal.

Vine a l'Escola Oficial d'Idiomes. La tens propera, a Sant Feliu de Guíxols.

L'única al Baix Empordà

Preus assequibles i horaris còmodes
Professors especialistes i titulats.

Escola Oficial d'Idiomes
Sant Feliu de Guíxols

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Escola Oficial d'Idiomes de Sant Feliu de Guíxols
Carrer Canigó, 41
17220 Sant Feliu de Guíxols
Telèfon 972 82 16 46 - Fax 972 82 19 66
<http://www.xtec.cat/eoiguixols/>

Raül Ladoire i la divina proporció

La geometria és la base de totes les arts. (Fibonacci).

Al Museu Nacional d'Art de Catalunya es presenta, fins a l'onze de setembre, l'exposició *Torres-García a les seves cruïlles*, amb la majoria de peces inèdites, comissariada per Tomàs Llorens, director que fou de l'IVAM valencià, del Reina Sofia i conservador en cap de la col·lecció Thyssen durant catorze anys.

Parlant de l'obra de l'artista uruguaiocatalà Joaquim Torres-García (Montevideo 1874-1949), Tomàs Llorens ens diu que *l'art de Torres-García està basat en la raó, contraposa modernisme amb classicisme, temporalitat amb permanència, raó i natura... són obres que donen testimoni de la intimitat del procés creatiu, de les seves reflexions, dels seus dubtes, de les seves conviccions i dels seus entusiasmes.*

I penso: que exacte! Aquesta és la idea que tinc quan recordo ara, dos anys després de la seva mort, un Raül convençut i entusiasmat per la seva feina, per aquest compàs de proporcions que també utilitzava Torres-García en les seves obres. En el raonament dels seus projectes que també barrejaren el més pur classicisme atemporal amb la seva permanència, la dependència volguda amb la natura i la independència al mateix temps de l'obra d'art, aquí arquitectònica.

Oscar Tusquets Blanca (Barcelona, 1941), un dels arquitectes catalans més respectats pels seus col·legues, en el seu llibre *Dios lo ve* (frase atribuïda a Sir Edwin Lutyens, el més gran dels arquitectes britànics, que tingué l'honor d'estar enterrat a la cripta de la Catedral de St. Paul de Londres, dirigida a un del seus alumnes que volia dissimular una falta de rigor geomètric en un projecte) escriu: *No crec que la natura produeixi obres d'art. Un arbre pot ser meravellós, sovint ho és... però no és una columna dòrica.*

Quanta bellesa hi ha en l'explosió d'un volcà, en les columnes basàltiques de les cingleres de Fontfreda, en els geisers de Yellowstone o en les cascades d'Iguassú, però aquesta eclòsió natural és comparable al que l'home és capaç de fer dins la seva petitesa?

I tornant al malaguanyat Raül i al seu pensament traduït en obra físicament palpable, i admirant alguns dels seus treballs, des de la vivenda unifamiliar Julio Malizia de Jujuy del 1977, la casa Bordenave-Ladoire, també a l'Argentina, 1982, fins a les més actuals construccions realitzades a la nostra ciutat, podem veure que ha aplicat el concepte ja establert per Fray Luca Paccioli de Borgo (1509), il·lustrat més endavant per Leonardo da Vinci en el seu llibre *La divina proporció*, que la proporció àuria es troba en tots els fenòmens de la natura, en els cristalls minerals, en el desenvolupament de les plantes i en els orígens pitagòrics de la *summa magna*, manifestació que els únics déus científicament comprova-

bles són els números, és a dir la geometria.

Potser no aconseguirem mai la quadratura del cercle com afirmava Filolao de Crotona, deixeble de Pitàgoras, quan parlava que el seu mestre va arribar tan lluny que la va intentar descobrir, però sí que veurem que la imaginació d'alguns humans és capaç de grans creacions en *l'ambició d'universalitat, de bellesa, de coherència, de rigor, d'elegància i concisió d'una fórmula matemàtica* com ens recorda una vegada més Oscar Tusquets.

A Raül Ladoire Guimarey (Ramos Mejia, Gran Buenos Aires, Argentina, 1948 - Sant Feliu de Guíxols, 2009) en deute d'amistat.

ALFONS HEREU I RUAX

La Vienesa

Pastisseria Bomboneria

ESPECIALITAT

TREFINS – TAPS DE SANT FELIU
Elaboració Artesana de primera qualitat

Rambla Vidal, 33 - Tel. 972 32 01 81
SANT FELIU DE GUÍXOLS
Pujada Pont de Pedra, 1 - Tel. 972 48 60 46
GIRONA

Primera Nit d'ATÒNITS, al pati de l'antic hospital: alguna cosa es mou

JOAN VICENS

El passat dimecres dia 13 de juliol va tenir lloc el primer concert programat dintre de les nits d'ATÒNITS.

Amb un pati de l'antic hospital encertadament decorat i ambientat, vàrem poder gaudir de l'actuació de la Piccola Orchestra Gagarin. Un nou grup de música amb una proposta original barreja del pop de vanguardia, el free jazz i la música tradicional sarda.

Els grup el formen en Paolo Angeli, italià, amb una guitarra sarda preparada; el rus Sasha Agranov al txelo i l'Oriol Roca, de Barcelona, a la bateria.

Aquesta ocasió vàrem poder gaudir del tàndem d'en Paolo i l'Oriol, que van brillar dalt l'escenari. Fent honor al seu nom i de la mateixa manera que el cosmonauta rus Yuri Alekséyevich Gagarin també va tenir èxit quan el 12 d'abril de 1961 fou el primer ésser humà en viatjar per l'espai.

El programa de nit d'ATÒNITS, organitzat pel col·lectiu Nubolaris i l'Ajuntament de la ciutat, ens portaran fins al proper 17 d'agost cinc actuacions de gran interès. Senyal que alguna cosa es mou al pati de l'antic hospital de Sant Feliu

Per aquest passat dimecres dia 20 estava programada l'actuació de l'Institut Fàtima, a les 23:30h i amb entrada gratuïta. A continuació hi haurà les següents presentacions:

27 de juliol: Ragul&Blowshe - Fusió de música, arts visuals i ritmes caòtics.

10 d'agost: Atònits imprevistos - Aigua, cristalls, neons, música i poesia per a la nit de Sant Llorenç.

17 d'agost: Enric Cassasses VS. Josep Pedrals - Combat de paraules entre un autor consagrat de la poesia en llengua catalana i el jove rapsoda.

Totes les actuacions es faran a les 23:30 hores amb entrada gratuïta.

JOAN VICENS

ESCOLA NÀUTICA DE SANT FELIU

Homologada per la Generalitat de Catalunya
Reconeguda per la Direcció General de la Marina Mercant APENR-63

CURSOS D'ESTIU

Preparació per a l'obtenció de TÍTOLS:
Patró de navegació bàsica, Patró de iot,
Patró d'embarcació d'esbarjo, Capità de iot

**PRÀCTIQUES DE NAVEGACIÓ, VELA
I RADIOCOMUNICACIÓ A SANT FELIU**
Totes les classes són impartides per
capitans de la Marina Mercant

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Tels. 93 674 67 65 - 619 73 15 88 - 972 32 46 50
Carrer Indústria, 30 - SANT FELIU DE GUÍXOLS
www.escolanauticasantcugat.com

LES VISITES PASTORALS DE SANT FELIU DE GUÍXOLS (1478-1511)

Ja en altres ocasions hem publicat l'extracte de les visites pastorals de Sant Feliu de Guíxols (1329-1432), ÀNCORA, núm. 2.156 (22-VII-2010) pàg. 3 i (1440-1474), l*ibid.*, núm. 3.175 (16-XII-2010) pàg. 16. Ara publiquem els extractes de les corresponents als anys 1478-1511. Heu-les aquí:

Torna haver-hi visita pastoral el 28 d'agost de 1478, passada personalment pel bisbe. Tot està igual i bé que quatre anys enrere, però l'ara de l'altar major està trencada “pel foc i combustió que hi hagué a l'església”. El bisbe mana que no s'hi celebri si no és amb una ara nova. Troba que el missal d'aquest altar és incorrecte i mana corregir tot el que es pugui. Diu que la diadema de la Mare de Déu té cinc granats bons i altres pedres precioses, així com un braçalet d'or i altre de plata amb perles petites. A més hi ha una petita creu de llautó amb títol de plata i quatre pedres de vidre; un nou reliquiari de plata daurada amb peu i rematat amb una creu, que conté la relíquia de sant Basili i d'altres sants; un bust amb el pit de plata, on hi ha la relíquia d'un dels Sants Innocents; un encenser amb cadenetes de plata; una “manícula” amb cobertura de plata i sis missals votius que serveixen les capelles i el cor (VP, vol. 26, f. 73r-v). No hi hagué més visites fins 30 anys més tard, ja en el segle XVI.

La primera visita del segle XVI la passà el visitador episcopal fra Gabriel de Casulles el 8 de gener de 1509. L'altar major tenia vuit calzes amb les seves patenes, una trencada, que manà arranjar als obrers abans d'un any. Hi havia una creu de plata petita i una altra de gran, a la qual hi manà posar claus i una diadema de corall novament fabricada per al fill de la Mare de Déu, de plata. Els ornaments eren molts i molt lluits, òptimament preparats, custodiats i tractats. La capellania major, que era de presentació del abat i monjos, l'obtenia Mn. Roca, absent, i era servida per Mn. Francesc Pons.

El beneficiat porcioner de l'altar major era Lluís Tort i el de l'altar de Sant Pere Sebastià Masià, que era de col·lació de l'abat. El visitador manà al beneficiat de la Santa Creu de fer relligar el missal, abans de tres mesos. El benefici dels Pujades l'obtenia Nicolau Roquet. El beneficiat de l'altar de Sant Jaume i Sant Cugat era Joan Raimon, el del benefici de Pere Bosch de la capella de Sant Antoni, Francesc Gotarra, el de la capella de Santa Maria, amb ara decent i càrrega de dues misses perpètuas setmanals, havia estat substituït per Jaume Mateu i l'obtenia Joan Mateu, a qui se li demana que mostri la seva dotalia abans de dos mesos sota pena de 50 sous. L'altre benefici, fundat per Barceló, mercader, no el serveix ningú per la seva poca renda. Es manà que la seva esposa, “madona Barcelona” abans de dos mesos, mostri el testament del marit. A l'altar de Santa Anna el visitador mana posar-hi les paraules de la consagració a fra Pere Vasal. Hi ha una missa fundada per Francesc Hospital, mercader, pagada per la casa de Fontbernat amb menjar per a l'Hospital de la vila. El benefici de Pere Sans de l'altar de Sant Joan Baptista i Sant Joan Evangelista l'obtenia Joan Mateu, que ha de celebrar tres misses de rèquiem setmanals amb absolució a cada missa. El benefici de Joan Torre l'obtenia Pere Ros. El de Santa Magdalena, fundat per Antoni Ros de Sant Feliu, l'obtenia Antoni Proyos. L'altar del Crucifix “de novo fabricatum” no consagrat i votiu, està ben ornat com el de Sant Miquel. Els llibres litúrgics estan bé, però el visitador manà als obrers que hi posin cintes amb coneixement del prior (VP, P 1508-1515, 1517).

Dos anys més tard, el 7 de febrer de 1511, el bisbe Guillem Boyl visità Sant Feliu. Tot estava bé com a les visites de 1474 i 1478. El Santíssim estava en un cupó de plata gran, la pica baptismal era de pedra i estava bé, com les crismeres de plata en estoig de fusta. Manà al sagristà que faci relligar el llibre de l'Ordinari de pergamí. I que s'engrandeixi la peanya de l'altar major amb pedra o fusta, perquè es pugui fer bé la genuflexió. Hi ha quatre missals

complets, dos en pergamí i dos en paper, un amb tanques de plata, tres missals votius i vuit calzes de plata amb les seves patenes, tres dels quals són daurats.

Els altars són els de: Sant Pere, no consagrat, amb ara, que té fundat un benefici porcioner, que continuava tenint Sebastià Masià, prevere resident, que cobra 47 sous de renda anual en diners, fruits i vi, del Molí d'En Terrés de la Vall d'Aro, per celebrar en aquest altar una missa setmanal i celebrar la missa conventual a l'altar major una setmana cada tretze setmanes.

La capella de la Santa Creu té altar no consagrat, amb ara, decentment ornat, amb calze de plata, missal votiu i dues vestimentes sacerdotals, on el 2 d'agost de 1414 Guillem Pujades, mercader de Sant Feliu, fundà un benefici porcioner, que continua obtenint el prevere resident Nicolau Roquet, i renda de 16 a 18 lliures anuals. És de presentació dels hereus Pujades, ciutadans de Barcelona. Ha de celebrar quatre misses setmanals i mantenir un ciri encès durant la consagració.

La capella de Sant Jaume i Sant Cugat té altar no consagrat, amb ara, decentment ornat, que té fundat des del 21 d'octubre de 1327 un benefici porcioner, de presentació de l'abat, que continua tenint Grau Torras, prevere resident, el qual ha de celebrar una missa per setmana i celebrar la missa conventual a l'altar major una setmana de cada tretze setmanes.

La capella de Sant Antoni, té altar no consagrat, amb ara, decentment ornat, que té un benefici fundat pel mercader Pere Bosch, que obté Francesc Gotarra, prevere resident. Ha de celebrar tres misses setmanals pel difunt fundador Antoni Pujades, ciutadà de Barcelona, la seva esposa Margarida i fills, i per tots els fidels difunts. També ha d'assistir als oficis divins nocturns i diürns, residir a Sant Feliu, suplir “el rector o capellà de dita església”, i portar la comunió als malalts. Renda 15 lliures anuals i és de presentació dels jurats i capellà major, que l'han de cobrir abans de dos mesos després de la vacant en un familiar del fundador, que abans d'un any ha de ser promogut al sacerdoci. A més hi ha fundada una missa setmanal per Nicolau Pujades, prevere, que obté Antoni Prohios, prevere resident, amb una renda de 55 sous anyals sobre l'ajuntament guixolenc.

La capella de Santa Maria té altar no consagrat, amb ara, decentment ornat, i dues misses setmanals, una fundada per Joan Castany, antic capellà major de Sant Feliu, el 22 d'agost de 1487, que renda 100 sous anuals, amb obligació d'assistir al cor, i dir la missa per torn un monjo o un prevere el dissabte o el dilluns; i l'altra missa fundada pel mercader de Sant Feliu Nicolau Pla l'1 de novembre de 1494, que s'ha de dir cada dissabte amb escolans i 6 ciris, i renda 50 sous anuals sobre la universitat de Calonge. Encara hi ha un benefici instituït l'11 de gener de 1489 per Jaume Mateu, cirurgià guixolenc, que el continua obtenint Joan Mateu, clergue no resident, amb obligació de dir tres misses cada setmana, una de la Mare de Déu i les altres dues de difunts i portar la comunió als malalts de la vila. Era de presentació de Joan Mateu, prevere i de Jaume Mateu, cirurgià de Sant Feliu.

Altar de Santa Anna, no consagrat, amb ara, decentment ornat, que té instituïda una missa d'estaca per Francesc Hospital, mercader de Sant Feliu, amb 50 sous de cens, que paga Galceran Torra, del molí del mas Manseia, servida pel prevere Joan Raimon, de per vida.

Altar de Sant Joan, no consagrat, amb ara, decentment ornat, que des del 28 de juliol de 1384 té fundat un benefici per Pere Sans, mercader de Sant Feliu, el continua tenint Joan Mateu, prevere resident, que ha de suplir al capellà major quan calgui i portar la comunió als malalts de la vila. Hi ha altra missa fundada pels marmessors de Pere Sans el 13 de febrer de 1394, que renda 80 sous anuals i és de presentació de l'abat, capellà major i jurats, que l'han de proveir en algun parent del fundador abans d'un any

des que es produeixi la vacant. Hi ha encara altre benefici fundat per Joan Torra, que obté Antoni Ros, clergue, absent, servit per la comunitat de preveres, amb obligació de dir tres misses setmanals, del qual són patrons el capellà major i els jurats de la vila.

L'altar de Santa Magdalena no consagrat, amb ara, està decentment ornat i el mercader Antoni Ros el 13 d'octubre de 1400 hi fundà un benefici, que continua obtenint Antoni Prohios, prevere resident, que renda 18 lliures anyals, amb obligació de dir tres misses cada setmana i ajudar al capellà major en la missa matutinal conventual. És de presentació dels jurats que l'han de conferir a un prevere de la família del fundador o clergue de la mateixa família que pugui ser ordenat prevere dintre dels quatre anys següents.

La capella de Sant Nicolau “de Valle”, molt propera al monestir, té un altar no consagrat, amb ara, està decentment ornat. Té dos beneficis, un fundat per Pere Fornells, que obté Joan Raimon, prevere resident, amb obligació de dir una missa setmanalment, que cobra del llegat fet el 16 de març de 1366 per Arnau de Campllong, que deixà 55 sous de renda sobre el molí de Mansella, alies Torreies d'Aro, i és de presentació dels jurats. I l'altre instituït per Pere Vern, ciutadà de Girona, que obté Juan Clapés, prevere resident, amb obligació de dir tres misses pels difunts i una a l'altar de Santa Maria del monestir cada setmana, celebrar la missa conventual a l'altar major una de cada tretze setmanes, i cada setmana absoltes sobre el túmul de Blanca Oller, la qual dotà el 14 de novembre de 1399, deixant una casa al carrer de l'Hospital.

Visità la sagristia de Sant Antoni –darrera del retaule– i en féu l'inventari caixó per caixó. En total hi havia: Una diadema de plata de la Mare de Déu; una corona de plata amb dos rubís i tres safirs, un lliri de plata dins una capsa de plata, un collaret de plata daurat; tres reliquiaris de plata, un de la Veracreu, altre dels Sants Innocents i el tercer amb 8 pedres i una creu a dalt, amb relíquies dels sants Julià i Bassilisa amb una maragda i dos safirs. Una creu de plata daurada amb el crucifix de plata i pedres de vidre. Dos bells rams de corall, tres canelobres i dos àngels de fusta daurats pels dies de festa. Ornaments: Una bandera o gonfanó amb la història de la passió daurada, uns mantells, un gremials, i un braçalet i una capa de la Mare de Déu de domàs blanc; un mantell de vellut verd amb pintures, una capa de vellut carmesí de brocat, altra capa de xamellot verd, mantellina de la Mare de Déu; una casulla amb estola i maniple, un gremial, dues dalmàtiques, un pal·li amb la història del Salvador al mig brodada, una cortina amb dues creus de vellut carmesí, casulla, gremial, dues dalmàtiques i un pal·li de vellut verd amb imatges de la Mare de Déu, històries de Sant Miquel i Sant Joan; tres albes amb paraments morats, tres més de vellut verd, altra de domàs roig, altres albes i cingols, dues banderes de domàs verd, tres pal·lis moriscos, un gremial vermell, una roba de brocat antic de la confraria de Sant Feliu màrtir –primera vegada que surt aquesta confraria– i altre de brocat, un penó de roba morisca que fou capturada a la ciutat de Trípoli. Un pal·li i mantell de la Mare de Déu vermell i verd, amb la imatge de la Mare de Déu i el seu fill i una corona de set pedres i perles, altre pal·li de vellut verd i altre de negre i altre pel santcrist, de brocat.

A la sagristia major “retro altare maior”, darrere del retaule de l'altar major hi havia: una creu de plata daurada amb crucifix, dues palanganes de llautó, dues creus de fusta amb les seves bosses, una casulla de domàs blanc, una capa de xamellot negre, una casulla de domàs verd, altres cinc o sis ornaments amb les seves albes i paraments de xamellot negre, molts mantells d'altar nous i una caixa de nets i altres ornaments i pàl·lies decents.

A l'església cremaven nit i dia onze llànties, a càrrec del sagristà, i altres onze pagades per la devoció dels fidels. Hi havia cinc altars ben ornats a

càrrec del sagristà: Major, Sant Pere, Santa Creu, Sant Jaume i Sant Cugat, Sant Antoni i el de Sant Nicolau, a la seva capella exterior, i els altars de Sant Benet i Sant Feliu, i el de Sant Sebastià de la sala capitular, sense beneficis fundats.

El temple tenia degoters que malmetien els altars i ornaments, sobretot a les capelles de Sant Jaume i Sant Cugat i la nova de la Mare de Déu de l'Esperança, que hi havia la confraria del jovent de la vila, les quals el bisbe mana arranjar i tapar bé als jurats de la vila, sota pena d'entredit. Anota l'acte que les obres del temple de tres parts, dues les pagaven els jurats i la tercera el monestir.

Hi havia vàries pies almoines fundades per diverses persones, que valen més de 100 lliures o 200, que donaven pa i roba als pobres i ajudaven a casar noies pobres, que eren administrats pels jurats de la vila, l'abat i el beneficiat de Sant Joan, i es donava a la casa del comú, dita de Sant Bernardí, llevat del llegat Sanç, que s'acostumava a donar a les portes de l'església parroquial, en pa cuit i altres queviures.

Al cor hi havia els següents llibres corals, en bon estat, pulcres i ben guardats: un salteri, un llibre dels salms de vespres i himnes, un llegendari santoral, dos dominicals, “alsullerunt santoral, dos diürnals, dos responsorials diürnals, un responsorial i un antifonari santoral, un antifonari dominical, epistolari, evangeliari, ofici del Corpus Christi i de la Mare de Déu entre any, comú dels sants, consueta, tres salteris i altres vesperals petits amb l'ofici de difunts llarg. A més hi havia quatre bordons de fusta daurats i quatre atxes de cera vermella.

Interrogats pel bisbe sobre els parroquians, Sebastià Mateu, prevere, amb cura d'ànimes de Sant Feliu, diu que hi ha alguns que fa dos o tres anys que no s'han confessat; que no crema contínuament la llàntia de la capella de Sant Nicolau; que alguns preveres no van mai a matines, deixant els monjos sols al cor. Que Joan Clapés i Joan Raimon s'absenten de la vila i van a Girona, Barcelona i altres llocs, per espai d'un mes i més. Francesc Ros, prevere amb cura d'ànimes, diu que no s'han confessat fa un any en Sunyer Ferrer, en Barella Fabet, llenyataire, N'Artigues, teixidor i que no cremen sempre les llànties de les capelles de Sant Nicolau i de Sant Pere màrtir.

A més dels esmentats beneficis, a l'altar major hi ha quatre beneficis porcioners, tots de col·lació de l'abat del monestir i tots amb obligació de dir la missa conventual una setmana de cada tretze. Un l'obté Lluís Tord, resident, altre amb cura d'ànimes l'obté Pere Roca, clergue resident a Roma, per la qual cosa fa el servei Francesc Ros, amb obligació de la missa matutinal, altre l'obté Francesc Ros, prevere curat, fundat per en Mercader que deixà 70 sous per 70 misses; l'altre fundat per Blanca Oller, que llegà tots els seus béns l'any 1399 a favor del capellà major, perquè digués diàriament la missa matutinal.

El bisbe posa pau en la diferència que hi havia entre l'abat i els preveres per la distribució de les rendes respecte dels preveres que no assistien habitualment al cor, ja que els beneficiats havien d'assistir a la matines, laudes, missa, tèrcia, sexta, nona i vespres i completes, però no assistien ni a matines ni a completes. Els monjos presentaren els document de les pies fundacions de Blanca Oller; de la fundació de Sanç, feta l'1 de gener de 1390 i administrada per l'abat; i d'una l'altra fundació de Sanç, administrada pels jurats. El bisbe mana als beneficiats, que mentre se celebren els oficis, no s'ocupin dins ni fora del temple en l'ensenyament dels infants, ni en tractar d'altres afers, sinó que han d'estar al cor, cantant i salmodiant amb els monjos sota la presidència de l'abat, però que no estan obligats a anar a matines ni tampoc a completes llevat dels dies de solemnitat. I que mentre se celebra la missa major, no diguin les misses particulars (VP, vol. 31, ff. 139r-143v).

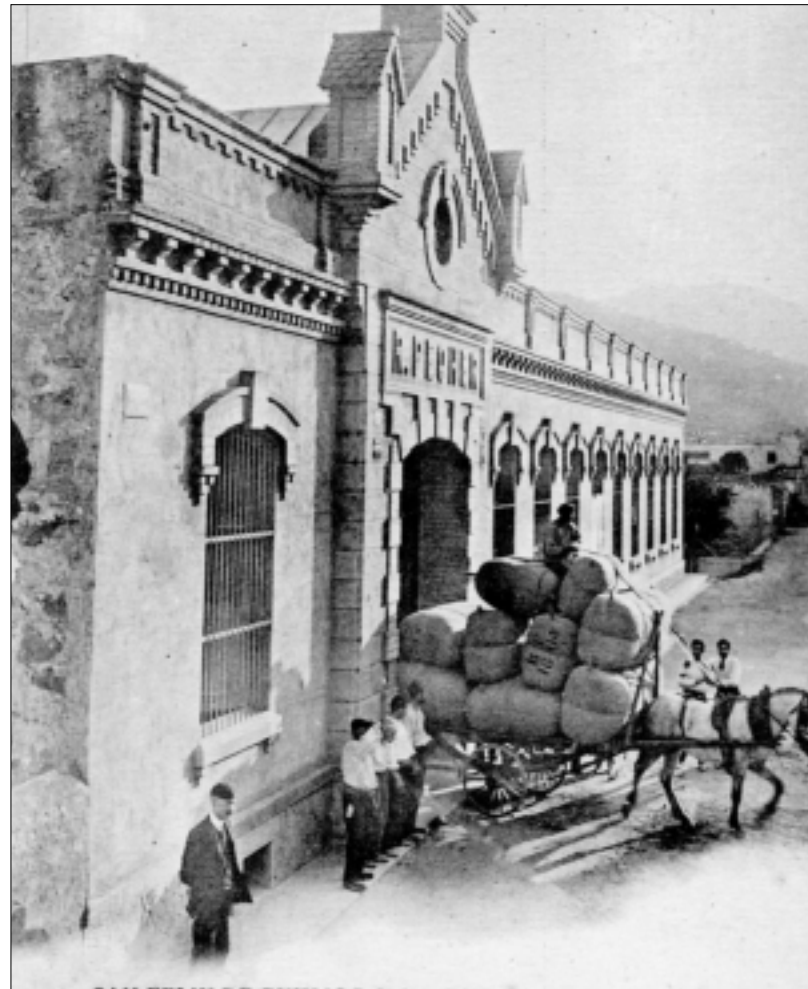
E. ZARAGOZA

EXPRESSIONS GANXONES - Relació núm. 26

Des de la primera relació d'aquest tipus de locucions, que es publicà en l'Extra de Nadal d'ÀNCORA de 1994, n'han aparegut 26 amb la d'avui i el nombre d'expressions publicades, incloses les 34 actuals, s'eleva ja a la important xifra de 1.344. Cada vegada ens en resten menys en cartera i si continuem regularment bé en quant a la salut, comptem que, com a màxim, podran sortir-ne un parell més de tals relacions i llavors les donarem per acabades. Hauran vingut a demostrar la riquesa que tenia el parlar guixolenc en èpoques passades, quan eren en poc nombre els seus habitants que dominessin la llengua castellana. Fem present que parents i amics ens han ajudat en la recopilació d'aquestes frases d'altre temps, expressant el nostre agraïment per la seva espontània i valuosa col·laboració.

Les expressions d'avui són aquestes:

Quant més anem, menys valem.	- A mesura que un es fa gran va perdent les seves facultats.
La mare d'en Tano!	- Exclamació de sorpresa.
Menjar a crema-dent.	- Començar a menjar la teca tot just sortida del foc.
Hi he fet la creu!	- Prendre la decisió de posar fi a una relació o donar per acabat un costum.
Digueu-li tonto!	- Equival a considerar algú d'espavilat.
S'ha guanyat les garrofes.	- Significa que la bona situació d'algú es deu al seu continuat treball.
Anar en fila índia.	- En formació d'un darrere l'altre.
Ésser més tonto que l'anar a peu.	- Equival a que els que no són tontos sempre van motoritzats.
La seca, la meca i les valls d'Andorra.	- Correspon a algú que s'ha desplaçat per molts països.
Va perdre-hi bou i esquelles.	- Negoci ruïnós en que algú s'ha trobat.
Sortirà més car el mall que l'enclusa.	- Significa que canviar el tipus de negoci resulta anti-econòmic.
Volta de full.	- Canviar de manera de pensar.
No estar per romanços.	- No entretenir-se en nimietats.
Fer més pudor que la merda.	- Si es trata d'un assumpte molt brut.
Tenir el cap al carrer.	- No atendre a qui et parla.
* Ja l'he calat!	- Quan algú se n'ha adonat de la mala fe d'una proposta irregular.
Un bon quadre no necessita ornaments.	- El bo d'una pintura està en la tela i no en la qualitat de l'enquadrament.
* Que es busqui pobre!	- Frase clàssica de Sant Feliu pronunciada per un dels pobres que anaven a recollir setmanalment una caritat a casa del Sr. Soler de la riera i que va trobar que el feien esperar massa estona.
Els números canten!	- Expressió feta a qui dubta dels comptes que li són presentats.
Encara fa lit.	- Referint-se a qui va millorant de salut però que encara no s'aixeca.
Les deixa anar com els burros els pets.	- Es refereix a qui s'expressa sense mesurar les paraules.
* Ésser un argent viu.	- Es diu d'aquell no està mai quiet.
És tard i vol ploure!	- Frase que s'utilitza per donar per acabada una discussió.
De petit ja se li veia que seria de la ideia.	- S'aplica a qui sempre ha estat d'idees avançades.

Edifici que va fer construir expressament per a fàbrica de taps de suro l'austríac Sr. R. Pecher. Més tard es convertí en "la fàbrica d'abaix" de la casa Greiner i en època més propera en local de la Panificadora i en casa de pisos.

Estar com el peix a l'aigua.	- Trobar-se perfectament.
Estirar més el braç que la màniga.	- Emprendre projectes desmesurats.
Jo me'n rento les mans.	- Inhibir-se de prendre una decisió.
Tenir una mà de ferro.	- Castigar en excés.
No mata moros!	- Disminuir la importància d'un fet.
O caixa, o faixa.	- Frase copiada de la que pronuncià el general Prim, volent significar que l'emprendre una acció tant pot provocar un fracàs com un gran èxit.
De cent en quaranta.	- Cosa molt poc freqüent.
* Ves a can fretes de Calonge!	- Engegar algú a passeig.
* Carrer de l'Aiguardent.	- Nom popular antic del carrer de Sant Llorenç, a Sant Feliu.
* Carrer de les Parres.	- Nom popular amb el qual era conegut el carrer de Santa Llúcia, a Sant Feliu.

Les expressions assenyalades amb un "*" estimo que són cent per cent ganxones.

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

CENTRE D'OSTEOPATIA I FISIOTERÀPIA

Josep Vendrell i Turon
Osteòpata-Fisioterapeuta
Col·legiat núm. 922

Patologia articular i de la columna vertebral.
Osteopatia visceral. Osteopatia cràneo-sacra.
Lesions de l'esport. Tractaments d'acupuntura.
Reeducació postural.

Rbla. de la Generalitat, 41-47
Tel. 972 821933 Sant Feliu de Guíxols

Avda. Lluís Pericot, 26
Tel. 972 219184 Girona

ROSTISSERIA SANT FELIU

**Especialitat en pollastres a l'ast.
També plats per emportar-se'n.**

Dimarts
Tancat

Carrer Berga i Boada, 1
(al costat de la Rbla. Generalitat) 17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS

PER ENCÀRRECS TRUCAR AL ☎ 972 82 19 58

Bona Festa Major

A. GIRONÈS

El passat dissabte dia 16, festivitat de la Mare de Déu del Carme, Sant Feliu va viure una completa jornada marinera per celebrar la diada dedicada a la patrona dels mariners. Els actes es varen iniciar a les dotze del migdia amb la tradicional pregària i ofrena floral a la imatge de la Mare de Déu a l'esplanada de la llotja de pescadors. Seguidament es va organitzar-se la processó marítima, que tot i el fort vent que va haver-hi, varen ser moltes les embarcacions, petites i grans que hi participaren, efectuant-se el tradicional recorregut de navegar fins davant la platja de Sant Pol, cala del Vigatà i retorn al port de Sant Feliu. Cal destacar en aquesta ocasió la presència a l'acte d'enguany, des de bord de la seva embarcació amarrada al port, de la Baronessa Thyseen que va voler celebrar la seva onomàstica entre els guixolencs.

La festa va continuar a les vuit del vespre amb una sardinada popular dalt del Salvament per finalitzar a la nit amb una cantada d'havaneres a la platja de davant de Sant Feliu amb els grups Els Llops de Mar i Els Panxuts, amb la presència de molt públic que va poder degustar també el tradicional cremat.

La Cambra de Comerç de Sant Feliu ofereix a les empreses un nou servei amistós de recobriment d'impagats a l'estranger

La Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Sant Feliu ofereix a partir d'ara un nou servei de recobriment d'impagats a l'estranger. D'aquesta manera, la corporació atén una de les principals demandes que li han plantejat alguns dels seus associats, i que sol·liciten ajuda per gestionar aquest problema, ja que en tractar-se de cobraments que s'han de fer a l'estranger no coneixen les vies per aconseguir-ho o bé perquè la gestió del dia a dia no els permet dedicar-hi molts esforços. Aquest servei no es limita només a les empreses que porten a terme operacions internacionals, sinó que també es podrà utilitzar per cobrar impagats en transaccions fetes arreu de l'Estat. La Cambra de Sant Feliu ofereix aquest servei a través d'Advantium Credit Management, una agència internacional especialitzada en el recobriment d'impagats de forma amistosa, que té la seva seu central a Londres. El servei s'ofereix sense cap cost per les empreses que el contractin i només hauran d'abonar un percentatge dels diners recuperats. Aquest nou servei que ofereix la Cambra de Sant Feliu, complementa el de recuperació de l'IVA pagat a l'estranger que ha estrenat aquest estiu. Tots dos formen part del nou catàleg de serveis, més ampli, que està preparant la Cambra de Sant Feliu per afrontar la nova etapa que obrirà arran de la desaparició de les quotes obligatòries i amb l'objectiu de donar serveis amb valor afegit i atendre d'una manera més eficient les necessitats de les empreses de la seva demarcació formada pels municipis de Cassà de la Selva, Castell-Platja d'Aro-S'Agaró, Llagostera, Sant Feliu de Guíxols, Santa Cristina d'Aro, Tossa de Mar i Vidreres.

QUERALT RUSCALLEDA EXPOSA A LA CAMBRA DE COMERÇ DE SANT FELIU

Des del passat dissabte dia 16 i fins el proper diumenge dia 31 de juliol, la pintora guixolenc Queralt Ruscalleda exposa les seves obres pictòriques realitzades a l'oli a la sala d'exposicions de la Cambra de Comerç de la nostra ciutat. El vernissatge de la mostra es farà el dissabte 23 de juliol a les 20 hores.

EXPOSICIÓ DE MODELISME NAVAL AL PATI DE L'AJUNTAMENT

Els modelistes navals guixolencs Joan Basart, Juan Maldonado, Mario Nicolau i Antoni Romani presenten els seus treballs manuals artesanals al pati de l'Ajuntament des d'aquest passat dilluns dia 18 i fins el 31 de juliol. El vernissatge de l'exposició el farà el dissabte 23 de juliol a les 19.00 h. Els horaris de visita són: de dilluns a dissabte de 10.00 a 13.00 h i de 18.00 a 21.00 h. Diumenges de 10.00 a 14.00 h

MISCEL·LÀNIA

REPRESENTACIÓ DE L'OBRA MÉNAGE A SIS A SANTA CRISTINA D'ARO

L'obra teatral **MÉNAGE A SIS** original de Casimir Segura i M. Eugènia Otero que posa en escena el grup **Imagina'teatre** del C.E.Montclar de Sant Feliu, i que va ser representada a Sant Feliu els passats 9 d'abril al C.E. Montclar i el 29 de maig al Teatre Auditori Municipal amb notable èxit, serà representada properament a l'auditori-sala polivalent Espai Ridaura de Santa Cristina d'Aro. La funció es farà el proper dissabte dia 20 d'agost a les vuit dels vespre.

Els actors que la representen són: Berta Rovira, Rosa Maria Rosell, Jordi Calafell, Maria Eugènia Otero Josep Maria Isern, Lolita Montalb, Joan Bolaño i Mercè Vélez. De la producció, maquillatge, perruqueria i so en tenen cura: Isabel Prunés, Sònia Sáez, Ariana Navarro, Alexandra Dalmau, Néstor Sánchiz i Albert Gallego.

Segons es descriu al programa de mà, la trama de l'obra són: Aventures i desventures d'un matrimoni, la minyona i els «amics». Ajuntem una musa, set personatges i una veu anònima, afegim quatre parts d'humor, tres parts d'embolics, dues parts de tendresa, una part d'ingenuïtat, un polsim de tristor, una rodanxeta de realitat, unes gotetes de bogeria i unes fulletes d'amor... Barregem bé i servim una comèdia amb dos actes, quatre introïts i quatre escenes....: **MÉNAGE A SIS!**

EL CENTRE COMERCIAL ACULL LA DESENA EDICIÓ DEL MERCAT DELS ENCANTS

El passat dissabte 16 de juliol, va tenir lloc a la Plaça del mercat: el "Mercat dels encants".

Mobiliari, pel·lícules, segells, monedes, revistes, aparells electrònics, llibres, roba, objectes de decoració, antiguitats i un llarg etcètera; en total més d'una vintena de parades amb moltes oportunitats a preus molt raonables, tot de segona mà, al llarg de tot el matí i per tota la Plaça.

L'èxit de participació i també d'assistència fan que l'associació realitzi el "Mercat dels encants", el tercer dissabte de cada mes, degut a les demandes dels paradistes del mercat i a la gran afluència de gent que hem tingut. Tenint com a excepció el mes d'agost quan el mercat se celebrarà el quart dissabte. Així, doncs, el proper mercat serà el dia 27 d'agost, i en cas de pluja s'ajornarà pel mes següent.

Gràcies a tots els participants i als que vàreu visitar i comprar al mercat, us esperem a tots, a la propera! / ASSOCIACIÓ DE COMERCIANTS CENTRE CIUTAT.

SANT FELIU TINDRÀ UNA GRAN EXPOSICIÓ THYSSEN ANUAL A L'ESPERA DEL NOU MUSEU I L'HERÈNCIA ANLLÓ ANIRÀ QUASI LA SEVA TOTALITAT DESTINADA AL MUSEU I SI HI HA SOBRRANTS A L'ASIL SURÍS

Sant Feliu de Guíxols tindrà cada any, a partir del proper 2012, una gran exposició d'art mentre no es faci realitat l'anunciat Museu Thyssen que ha d'acollir la col·lecció de pintura catalana de la baronessa Carmen Thyssen. Les antigues naus de la fàbrica Serra estan cridades a acollir les estructures del futur museu, però de moment Carmen Cervera només ha pogut donar el vistipau als espais que acolliran l'exposició temporal, segons va anunciar Ràdio Girona. Segons aquesta emissora, quasi tota l'herència dels germans Anlló, valorada en 12,5 M., es destinarà al futur museu.

L'alcalde de Sant Feliu, Joan Alfons Albó, va declarar que l'any vinent la Fundació Thyssen farà una exposició al Monestir. El Ministeri de Cultura, la Generalitat i l'Ajuntament promouen el museu, però mentre el projecte no tira endavant per falta de finançament es faran les esmentades exposicions temporals de la Fundació Thyssen al Monestir. Recentment, la baronessa va acompanyar l'alcalde en una visita a les estances del Monestir que hauran d'acollir les exposicions. Segons va explicar l'alcalde a Ràdio Girona, "l'any vinent farem una gran exposició de la Fundació Thyssen en aquest monestir i esperem poder-la repetir any rere any fins que el museu no sigui una realitat". L'alcalde va comentar que durant la visita, la baronessa va poder comprovar les "enormes possibilitats" que té l'antic monestir per fer les exposicions: "Es un continent més que noble". Segons Albó, l'anterior govern es va "deixar perdre" el finançament per iniciar les obres del museu i ara la feina és recuperar aquest finançament. Segons va afegir Albó, l'herència en forma de patrimoni i d'hotels que van llegar els germans Anlló anirà a parar de forma quasi íntegra al futur museu. "Si hi ha alguna cosa més que sobri, però no crec que sobri gaire, anirà a la Fundació Asil Surís, que és un geriàtric", va dir. / DdeG.

SANTIAGO VILANOVA PUBLICA "LA BOMBA ATÒMICA DE FRANCO"

El periodista Santiago Vilanova (Olot, 1947), president de l'Associació "Una Sola Terra", i vinculat a la nostra ciutat des que va proposar l'Espai Cousteau, acaba de publicar "La bomba atòmica de Franco" (Els objectius militars de l'energia nuclear a Espanya), llibres de l'Index.

Després que la CIA, al gener de 2008, desclassifiqués alguns documents secrets que demostraven que Franco i els seus militars de confiança de la Junta d'Energia Nuclear volien tenir la bomba atòmica, aquest és el primer assaig que es publica sobre una qüestió que ha continuat sent tabú durant la transició democràtica.

PERE ALBÓ, VICEALCALDE DE SANT FELIU, ELEGIT DIPUTAT PROVINCIAL

El passat divendres dia 15 es va constituir la nova composició de membres de la Diputació Provincial, entre els quals va ser elegit diputat pel Partit dels Socialistes de Catalunya el guixolenc Pere Albó, vicealcalde de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols.

desitja als seus subscriptors, anunciants i lectors en general que passin uns felïços dies de la Festa Major de la ciutat i els fa avinent que el proper número del Setmanari sortirà al carrer el proper dijous dia 11 d'agost després de les acostumades vacances d'estiu del cos de redacció i dels tallers gràfics que l'imprimeixen.

La fotografia que il·lustra la portada d'aquesta edició especial d'estiu-Festa Major d'ÀNCORA ha estat realitzada expressament pel nostre col·laborador gràfic Albert Gironés Costa i ofereix la imatge de l'àncora situada a la punta de l'espigó de la platja de Sant Feliu que el mes de març va ser batejat per part de l'Ajuntament amb el nom de **L'ESPIGÓ DE L'ÀNCORA** com homenatge a aquest setmanari pels més de seixanta anys d'existència i d'informació a la ciutat.

ELS NENS DEL CASAL ESPORTIU DEL PAVELLÓ NO ES PODEN DUTXAR A CAUSA DEL BROT DE LEGIONEL·LA

Els infants que assisteixen al casal esportiu del pavelló de la Corxera de Sant Feliu de Guixols no es poden dutxar després de l'activitat perquè les instal·lacions no disposen d'aigua calenta, després que a principis de juny s'hi va detectar un brot de legionel·la. Diversos pares han fet arribar les seves queixes a l'Ajuntament, ja que els nois, que passen tot el matí fent esport, sempre s'havien pogut dutxar si així ho volien abans de tornar a casa. El casal porta en funcionament des de l'1 de juliol. El mes passat, quan es va detectar la infecció bacteriana, des del consistori es va assegurar que tot plegat estaria resolt en un màxim de tres setmanes.

Els treballs per netejar les conduccions contaminades estan acabats, explica el portaveu del govern municipal, Pere Albó (PSC), però encara manca la certificació final que ha d'emetre el Dipsalut, que és l'organisme que periòdicament fa inspeccions per vetllar per la salubritat de les instal·lacions sanitàries en llocs de pública concurrència. "Hi ha aigua per beure o per rentar-se la cara però no és calenta", va admetre Albó. Des del govern, diu el portaveu, es lamenta la molèstia causada als pares i va assegurar que "hi estem treballant, serà cosa de pocs dies". Mentrestant, va afegir Albó, els nens que es vulguin dutxar poden anar als vestuaris de la piscina, que està a tocar del pavelló, i dutxar-se allà.

A principis de juny, una inspecció rutinària efectuada pel Dipsalut va mostrar resultats de presència de legionel·la en les conduccions de l'aigua calenta del pavelló de la Corxera. Es va fer una primera neteja però encara quedaven traces bacterianes i es va decidir canviar tota la instal·lació, i renovar els acumuladors d'aigua calenta de la instal·lació. De fet, els participants d'un campionat de kick-boxing que van competir el dissabte quatre de juny ja no es van poder dutxar perquè les dutxes estaven precintades. Segons va comunicar el consistori en aquell moment, la presència del bacteri era lleu i no hi ha constància que ningú emmalaltés per beure aigua contaminada.

Ara l'accés a les dutxes ja està obert, explica Albó, però d'elles tan sols en raja aigua freda. Només falta la certificació final que ha d'emetre el Dipsalut, que ha de ser imminent. / DdeG.

PRESENTACIÓ DE LA NOVA EDICIÓ DE LA REVISTA LES GAVARRES

Per aquest dijous, 21 de juliol, a les 8 del vespre a la Biblioteca Municipal de Sant Feliu de Guixols, tindrà lloc la presentació del nou número de la publicació Gavarres amb una tertúlia sobre els mestres i les escoles del poble. Hi participaran: Joan Alfons Albó, alcalde de Sant Feliu de Guixols, Antoni Ferrer i Lluís Palahí, exalumnes dels Estudis Nous (avui Gaziel) i Àngel Jiménez, historiador i col·laborador de *Gavarres*. La presentació anirà a càrrec del director de la publicació, Pitu Basart.

En aquesta edició s'hi publica el dossier de 54 pàgines titulat *Mestres i escoles* en el qual els lectors tornaran a les aules, a les cases de pagès o a les rectories, on professorat titulat, mestres de sequer i capellans instruïen els alumnes en èpoques d'esperança i en temps de repressió, segons publica a la portada.

DONATIU DEL DOCTOR JORDI MARTINELL A LA BIBLIOTECA PÚBLICA OCTAVI VIADER I MARGARIT

Com ja ve essent habitual des de fa molts anys, el doctor Jordi Martinell, catedràtic de Paleontologia de la Facultat de Geologia de la Universitat de Barcelona, ha fet donació a la Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit de les seves

darreres publicacions, que citem a continuació:

1. "The bioeroded magasurface of Oura (Algarve, Routh Portugal): Implications for the Neogene stratigraphy and tectonic evolution of southwest Iberia", *Facies*, 55: 213-225 (amb la col·laboració de M. Cachao, C.M. Silva, A. Santos, R. Domènech, E. Mayoral).
2. "Commensalism in the fossil record: Eunicid polychaete bioerosion on Pliocene solitary corals", *Acta Paleontologica Polonica*, 54 (1): 143-154 (amb la col·laboració de R. Domènech).
3. "Confamilial predation in Pliocene naticid gastropods from southern France: utility of preexisting collections in quantitative palaeoecology", *Palaios*, 25: 221-228 (amb la col·laboració de R. Domènech, J. Aymar, M. Kowalewski).
4. "Pliocene Atlantic molluscan assemblages from the Mondego Basin (Portugal): Age and palaeoceanographic implications", *Palaeogeography, Palaeoclimatology, Palaeoecology*, 285: 248-254 (amb la col·laboració de C.M. Silva, B. Landau, R. Domènech).
5. "Yacimientos paleontológicos urbanos: el arrecife coralino de Sant Sadurn d'Anoia (Alt Penedès) (Mioceno inferior-medio)", *Cidaris*, 30: 329-336 (amb la col·laboració de A. Zamora, R. Domènech).
6. "Tafonomía y contexto paleoambiental de los restos de un cetáceo del Mioceno medio de Tarragona (NE de España)", *Geobios*, 44: 19-31 (amb la col·laboració de Z. Belaústegui, J.M. de Gibert, R. Domènech, F. Muñoz).
7. "Small-mammals from the Middle Pleistocene layers of the Sima del Elefante (Sierra de Atapuerca, Burgos, northwestern Spain)", *Geologica Acta*, 9 (1): 29-43 (amb la col·laboració de J.M. López-García, H.A. Blain, R. de Marfá, A. García, M.L.L. Bennàsar, G. Cuenca-Bescós).

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE ROJO MAR A LA BIBLIOTECA MUNICIPAL

El proper divendres 22 de juliol de 2011, a les 20 h., tindrà lloc a la Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit la presentació del llibre *Rojo mar*, de Carme Lafay, escriptora i metgessa. L'acte anirà a càrrec de Joan Vicens Tarré, gestor cultural, i comptarà amb la presència de l'autora.

La cinquena novel·la de Lafay està centrada en el negoci de la pesca de la tonyina vermella, víctima d'un negoci que pot provocar la seva desaparició al Mediterrani. Uns pescadors, un exnarcotraficant, una cooperant islandesa i un patró japonès descobreixen els secrets d'aquesta caça implacable amb tecnologia ultramoderna.

Carme Lafay va ser finalista del premi Delta 2007 amb l'obra *Nosotras y ellos*, i l'any 2009 va guanyar el Premi de Narrativa Marítima Josep Lluís Savall amb la novel·la *Tots tenim secrets*, que es va presentar a la Biblioteca el 8 de setembre de 2010.

Des de Santa Cristina d'Aro, Glòria Jara i Albertí informa de:

L'ENCANT S'AGAFA UNA TEMPORADA DE REFLEXIÓ

Fins a nou avis no se celebrarà l'Encant, el mercat de segona mà. A hores d'ara el nombre de parades s'havia desbordat fins a unes 170, moltes eren de professionals i altres venien de mercats com el de Forallac i Castelló d'Empúries que han plegat. Un segon motiu a aquesta aturada ha estat el canvi de lloc proposat pel nou equip de govern. Ara les encarregades d'aquest mercat reflexionen en el futur de l'Encant, aposten per un bon diàleg amb el govern local i recuperen l'Encant de la plaça Mn. Baldiri Reixac, d'un total de 50 parades amb unes condicions d'espai limitades per a cada parada.

EXPOSICIÓ DE LLIBRES OBERTS

Fins al 5 d'agost es pot visitar a la sala d'adults de la biblioteca municipal Baldiri Reixac l'exposició *Llibres oberts*. Una mostra itinerant de 26 fotografies i promoguda per Enric Estarllé que té com a fil conductor el llibre obert. El seu conjunt ofereix la mirada personal dels fotògrafs vers el concepte de llibre.

Dissabte 16 de juliol la bibliotecària Isabel Pernal, la regidora de Cultura Eva Claret i el president de l'Agrupació Fotogràfica i Cinematogràfica de Sant Feliu, Jordi Gallego van presentar l'exposició realitzada per 26 membres de l'Associació Gironina d'Entitats Fotogràfiques.

12.ª NIT D'IL·LUSIÓ A L'ESPai RIDAURA

Mans màgiques del Món organitza la 12.ª edició de l'espectacle internacional de màgia amb 6 il·lusionistes premiats. Des del francès Norbert Ferré, guanyador del gran premi mundial de màgia, a les grans il·lusions de Raul Black passant per Jean Garin, amb un espectacle innovador per al públic de les Nits d'il·lusió i el número còmic de Kaki. Però l'estrella de la nit serà Otto Wesseley. La crítica el defineix com *una avalancha de gags y números que explotan en una locura frenètica*. Com és habitual, l'únic espectacle de màgia del Mediterrani estarà presentat i dirigit per l'il·lusionista Xevi, condecorat en infinitat de premis.

Els 6 artistes centraran els seus espectacles en la màgia còmica el proper 12 i 13 d'agost, a les 11 de la nit a l'Espai Ridaura. L'aforament del recinte ha motivat organitzar el festival en dos dies per donar cabuda al gran nombre de fans que té arreu de Catalunya. Les entrades, de 20 €, ja s'estan venent a l'Oficina de Turisme.

AGENDA

– Dijous 21 de juliol, Festa Major: A les 19h, pl. Mn. Baldiri Reixac, pregó: Mikel Iglesias i Nil Cardoner de Polseres Vermelles. A les 20 h, Espai Ridaura, concert: Orquestra de Cambra de l'Empordà (5 €). A les 20:30 h, carrers del poble, cercavila de gegants, cap grossos i grallers de Sant Feliu. En acabar, pl. Mn. Baldiri Reixac, aperitiu i concert: Vuit. A les 22 h, pl. del Mercat, La Nit del Rock: *Please Wait, Bleed it, Pitt Marvel, Acero Intoxicable*.

– Divendres 22 de juliol i 5 d'agost, a les 18 h visita a Romanya alzines centenàries. Sortida de l'Oficina de Turisme.

– Divendres 22 de juliol, Festa Major: A les 18:30 h, pl. Mn. Baldiri Reixac, concurs de dibuix infantil. A les 21 h, església, concert benèfic de piano per als damnificats de Llorca amb Alfonso Guillaumon de los Reyes (10 €). A les 21h, pl. Mn. Baldiri Reixac, Les Batucades amb Percussió Ganxona i a les 24 h La Nit del Rock: *Maga, Franetti&the Crapulas i Crash Normal*. A les 24 h, pl. del Mercat, concert: *The Laurettes Suprem Singers Quartet*.

– Dissabte 23 de juliol, Festa Major: A les 16:30 h, camp de futbol de terra, torneig general de petanca. A les 17 h, pl. del Mercat, XII trobada de puntaires i a les 19 h, XXV Cursa Popular. A les 21 h, església, VIII Festival de guitarra Girona Costa Brava: duo Cardozo. A les 22:30 h, Espai Ridaura, l'espectacle REU-GENIO (5 €). A les 23:30 h, pl. Mn. Baldiri Reixac, concert: Miquel Roig i Toni Cayena i *The Low Cost Band*. A les 24h, pl. del Mercat, Nit jove: *Amelie, los Exmiembros i Los Mejores*.

– Diumenge 24 de juliol, Festa Major: A les 10 h, camp municipal de tir amb arc, tirada social de tir amb arc. A les 12 h, església, missa amb la coral Sta. Cecília. A les 18h, pl. Vella Pedra, festa de l'escuma amb NouSo i tot seguit, audició de sardanes amb La Principal de Cassà. A les 19 h, Esplai, lliurament dels premis del concurs-exposició de fotografies antigues de Festa Major. A les 19:30, pl. del Mercat, classe popular de Batuka Dance 80's. A les 20 h, Espai Ridaura, concert: Quartet Mediterrani. A les 22 h, pl. del Mercat, concert: *Black Clap-tomania* i a les 24 h, ball de Festa Major: Orquestra Gramola i Go-Versiones, a la pl. Mn. Baldiri Reixac, concert: *Strangers Band i Los Puntuales*.

– Dilluns 25 de juliol, Festa Major: A les 18 h, pl. Mn. Baldiri Reixac, taller de maquillatge i tatuos. A les 19 h, pl. del Mercat, concert: coral Crystals. Tot seguit lliurament dels premis del concurs de dibuix i festival infantil. A les 22 h, pl. del Mercat, havaneres amb Els Cremats.

– Dimarts 26 de juliol i 9 d'agost, a les 18 h visita a Plana Basarda i al poblat ibèric. Sortida a l'Oficina de Turisme.

– Divendres 29 de juliol a les 18 h, visita al castell, cova, font i monestir de Solius. Sortida a l'Oficina de Turisme.

– Dissabte 30 de juliol, a les 9 h al pati de la biblioteca, ioga en família.

– Dissabte 30 de juliol, a les 21 h a l'església, concert de piano: Marko Hilpo i al 6 d'agost, concert de violí i piano: Roberto González-Monjas i Giorgos Fragkos. XV Temporada de música de cambra.

– Dimarts 2 d'agost, a les 18 h visita guiada a Bell-lloc, fonts, cova i dòlmens. Sortida de l'Oficina de Turisme.

– Fins al 5 d'agost a la biblioteca, exposició fotogràfica *Llibres oberts*.

– De dijous a diumenge, a les 19 h, visita a la Casa Màgica.

– Cada dijous, *Dijous Màgics a Santa Cristina d'Aro*: Menú màgic –a Can Xerta, El Refugi, La Masia, Les Panolles, Mas Torrellas, Sant Miquel d'Aro i Solius–, visita nocturna a *la Casa Màgica* i demostració de màgia de l'il·lusionista Xevi.

– Cada dissabte a les 18h a la pl. de l'església de Romanya, itinerari Rodoreda i visita al torrent de les gorges de Salenys de l'Oficina de Turisme.

A SANT FELIU HI HAVIA MOLTES TAVERNES

Jo, ja de bastant petit, acompanyava el meu pare quan ell anava a fer la cobrança del consum de gas per les cases particulars de la població i en altres ocasions quan, amb un carretó llogat a can Picorete, transportava algun moble que la tia Enriqueta, que vivia al carrer de Clavé, havia venut a algun ciutadà guixolenc, donant-se el cas que sempre l'adquirent residia en llocs extrems de la població.

Tal circumstància d'haver de transitar per tots els carrers de Sant Feliu, va provocar que m'anés fixant i observant que a la ciutat hi havia un bon nombre de tavernes i com que jo tenia afició a col·leccionar, vaig anar fent-me una llista dels noms dels referits establiments de begudes.

En l'actualitat, i després d'haver transcorregut una bona colla d'anys, ens trobem que Sant Feliu s'ha engrandit bastant, però que les tavernes s'han fet fonedisses i, en canvi, cada vegada hi ha major nombre de bars, cafeteries i cerveseries, que es poden trobar en tots els indrets de la població.

La relació de velles tavernes que vaig anotar en aquells temps, estava integrada per les següents:

1. "EL NOU NOÉ", al carrer de Sant Ramon, cantonada amb el de Sant Isidre. Recordo que hi acudien molts pescadors, portant de casa llur un plat amb el sopar que el cruspien a la taverna tot tragejant mig porró de vi, abans de dirigir-se a la platja per embarcar-se a les teranyines i a provar si hi hauria bona pesca.

2. "CAN MASSA" (la Marina), al Passeig dels Guixols. En aquesta taverna s'hi concentraven els grups de camàlics i era on havien de telefonar els fabricants de taps per contractar-los quan s'havia de carregar o descarregar fardells de pannes de suro.

3. "CAN SEIS", al carrer de la Riera, més tard Avinguda de Juli Garreta, una vegada coberta la riera del Monestir. A l'estiu, s'instal·laven taules i cadires a l'exterior i aquest local era famós per les bones cantades que s'hi oferien a la nit, en les quals destacava la veu del propietari de la casa, senyor Maymí, que havia estat cantant d'òpera en terres australianes principalment.

4. "CAN SAURA", a la plaça del Mercat. També s'hi cantava i anys després es va muntar al soterrani el club de nit "Casa Pedro". Segles enrere en aquest lloc s'hi trobava la presó del poble, motiu pel qual encara algú l'anomenava "can Garjola".

5. "CAN PERIC", al carrer de Sant Joan, on es conserva en el dintell d'una porta la gravació de la seva construcció en 1666. Crec que és la impressió més antiga que es conserva, ja que l'existent a la portalada de l'Ajuntament, que era del segle anterior, ha quedat pràcticament esborrada.

6. "CAL TRAFÍ", també coneguda com a "Cal Romaguer" al carrer de l'Algavira, cantonada amb el de la Lluna. L'establiment fou explotat pel pare de Josep Irla qui arribà ser President de la Generalitat de Catalunya a l'exili. Igualment s'hi cantava i disposava de tines i maquinària per fer el vi.

7. "LA PANSA", al carrer de les Eres fent cantonada amb el del Sol. Era un altre lloc on es cantava. Entre d'altres, se servia un xarel·lo procedent d'una vinya situada propera al

Detall de l'interior d'una taverna guixolenc a aquelles dates.

Remei, al costat de la carretera de Sant Pol.

8. "CAL ROS DE LA PALETA", al carrer de la Barceloneta. Certs clients l'anomenaven "la Tumba", i fou aquí on es constituí l'orquestra Victors en 1940.

9. "CAN GRAU", a la carretera de Palamós, on se celebraven grans partides de manilla.

10. "CAN TONI", al carrer Nou del Garrofer. Es treien al carrer seients i llargues taules en trobar-nos en el bon temps i els cants dels ocupants s'alternaven amb els de la veïna taverna de Ca l'Esclop.

11. "CAN L'ESCLOP", igualment al carrer Nou del Garrofer amb cantonada amb el de Santa Magdalena. També en els vespres i nits d'estiu se situaven cadires i taules al carrer passant força hores cantant, i sempre alterant-se amb els cants de Can Toni, seguint un ordre que no es va trencar mai.

12. "CAN SAURA VELL", oberta al carrer del Call i relacionada amb la de Can Saura, ben propera per cert.

13. "CA L'ALEGRE", situada al carrer de l'Algavira, cantonada amb el de l'Alba. S'observa que molts d'aquests establiments es trobaven en cantonades, segurament per atraure major clientela.

14. "CAN JAUME DE LES PARRES", es trobava al carrer de Santa Llúcia, popularment anomenat carrer de les Parres.

15. "CAN PLANAS", es trobava al carrer de Sant Domingo, llavors de Caimó, fent cantonada amb el de Santa Llúcia. Com les altres, també aquesta era freqüentada pels carreters que no paraven de fer tragines d'una fàbrica a una altra.

16. "CAN SACA". Aquesta era més antiga i estava situada al carrer de Joan Maragall, abans de la Processó, i davant del gran rocam de les dues Torres, l'alta i la baixa, absorbides per la construcció de pisos. Recordo que en els primers anys trenta del segle passat, ja inexistents com a taverna, en arribar cap a finals de setembre, cada any hi acudien gran quantitat de samalades plenes de raïms i aquí amb les tines i material instal·lat, s'aixafaven els pinyols de raïm i es feia el vi.

17. "CAS COIX". Estava enclavada al carrer dels Especiers al cantó amb el carrer Estret. Jo hi anava a comprar vi amb una ampolla i la mestressa, que era una persona molt agradable, però amb una veu rogallosa,

sempre m'anava emplenant-la a base de petites porcions retirades de diferents bótes. És de suposar que la barreja resultava de major qualitat.

18. "EL GAS VELL", estava en el carrer de Santa Magdalena, tocant la riera de Sant Amanç i ostentava aquest nom perquè ben bé enfront hi havia estat instal·lada la primera fàbrica de gas que va tenir Sant Feliu, a la meitat del segle XIX. Al carrer hi estava col·locada una mitja bóta plena d'aigua d'on bevien les cavalleries que passaven i així apagaven la seva set. Als primers temps que treballava jo a la casa Greiner, a l'estiu havia d'anar cada dia, a la tarda, a omplir un càntir de color negre a la Font del Ferro, propera als Estudis Nous i passant després per aquesta taverna a fi que em col·loquessin al càntir un raig d'anís per millorar el gust i llavors tots els del despatx refrescaven la gola fent un bon traginyol.

19. "CAN VIÑOLAS", taverna oberta al principi del carrer de la Creu, propera al carrer Major.

20. "EL MESÓN", es trobava a la part alta de la carretera de Girona i també mantenia a l'exterior un gran recipient ple d'aigua on podien aplacar la set els cavalls de carreters i pagesos que per aquí passaven.

21. "LA PARRA", existent al carrer de Pecher al cantó amb el carrer del Doctor Rovira. Sempre estava tancada.

22. "L'EMPORDANESA", establiment que, a més de taverna, també era botiga de comestibles. Estava a la cantonada amb el carrer de Guifré.

23. "CA LA FRU-FRU". Suposo que també devia tenir un altre nom. Estava al final del carrer de Sant Isidre de cara a la plaça Empordà i quasi tocant la font de Tueda. En un dels primers bombardeigs aeris de la guerra civil restà pràcticament destrossada i l'espai que ocupava s'ha convertit en via pública. Quan caigueren les bombes en aquest lloc, feia un moment que jo acabava de pas-

sar-hi per davant; fugint a tot córrer cap als refugis de can Pernal i a l'instants que anava per entrar-hi caigueren les bombes amb un gran estrèpit i forta polseguera i amb els crits de la gent. Es va donar el cas que una persona que estava dormint en el pis de la taverna restà coberta de runa i per retirar-la s'hagué d'acudir amb l'esclat gran de la Central d'Electricitat ja que el llit restà com penjat i quantant-se per miracle.

25. "CA L'ESGAIADA", al carrer de Sant Roc, abans de Llifonso (St. Ildefons). Aquí vivia una dona gran que servia cafès calents als pescadors que tornaven de la mar i aigua fresca del pou que hi havia a l'interior. Aquesta casa és la mateixa on jo i els meus habitem.

Tal vegada ens en deixem alguna, però ho arrodonirem citant els diferents cafès existents com el d'en Lorenzo a la carretera de Girona, el d'Ambos Mundos al carrer de Santa Teresa, la Gorga al Passeig del Mar i el cafetí Garcia al carrer de Sant Martirià, a part dels que han subsistit, el Guixolenc o dels Senyors i la Constància o dels Nois. Per completar-ho més, afegirem que un xic més tard anaren apareixent el Bar Sport, antic Poller; el Marina (popularment "La Paiella"); el Miramar (antic Savoy); el Victòria, Eldorado, el Chic Bar, el Bahía antic can Rabassa; el Lion d'Or (Casablanca); el Cafè Oriente (abans Llevantí), i el dels Banys de Sant Elm.

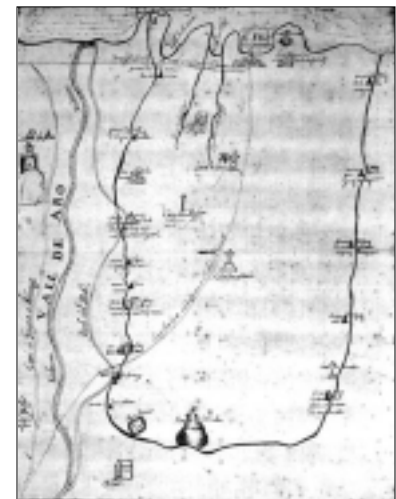
Em permeto citar aquí un gran amic meu, en Joan Vilatje, que, sense tenir cap relació amb la meua llista de tavernes, ell havia escrit unes redaccions individuals de les que coneixia i me'n facilitava una còpia de cada exemplar. Conservo un sensible record d'aquest estimat company, ja de quan estàvem a la mateixa taula als Estudis Nous amb el senyor Mas de mestre. En Joan ens deixà ara fa poc més d'un any.

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

Un interessant plànol dels termes de Sant Feliu de Guixols del segle XVII

Cercant documents en l'Arxiu de la Corona d'Aragó, en l'apartat de *Mapas y Plànols*, amb el n. MP.0283, m'aparegué un plànol de Sant Feliu de Guixols sense datar, del 1600, que podria ser de principi o finals del segle XVII i, que em consta que no ha estat mai publicat en la nostra Ciutat –podria ser, també, el més antic que es coneix–. El pas del temps ha esborrat part dels grafismes, però tot i això es pot llegir, en gran part, el seu contingut.

Si el propi plànol ja representa una curiositat, més ho és el fet que el dibuix inclou S'Agaró, Sa Conca i la meitat de Punta Prima, com part integrant del nostre terme municipal d'aleshores. Patiño, promotor del conegut i nefast *Decreto de Nueva Planta*, també fou impulsor de l'aplicació del *Catastro*; en el corresponent a Sant Feliu de Guixols del 1719, sa Conca i evidentment S'Agaró, pertanyien a la nostra ciutat. El cuc del saber desperta quan hom pensa en els termes d'avui, en els que els esmentats terrenys i platges han passat a les poblacions veïnes, plantejant la qüestió òbvia, de: Quan es va pro-

duir el canvi de titularitat i el per què?

Voldria tenir la resposta: no la tinc. Penso que el cercar-la pot ser tot un repte i un treball gratificant. Qui s'animi?

ANTONI DE PÀDUA HOMS

GESTORIA ADMINISTRATIVA . ASSESSORAMENT INTEGRAL EMPRESAS
ADMINISTRACIÓ, VENDA FINQUES . CORREDORIA ASSEGUANCES

ST. FELIU DE GUIXOLS . Rbla. Vidal, 39 1r. Ap. 47 . Tel. 972 32 07 67 . 972 32 10 78 . Fax 972 82 03 69
LLAGOSTERA . C. Álvarez de Castro, 10 Ap. 60 . Tel. 972 83 02 29 . Fax 972 80 57 22
SANTA CRISTINA D'ARO . Carrer Teulera, 39 . Tel. 972 83 71 65 . Fax 972 83 75 51

RECORDANT JOSÉ ANTONIO NIEVES CONDE

Als quasi cinc anys de la seva mort quelcom s'ha fet en el coneixement del cinema de José Antonio Nieves Conde, però encara és desconegut per a molts i resta encara molt per fer, sempre i quan es tingui un mínim d'interès pel (nostre) cinema. La qüestió és clara sobre aquest cineasta que està a la mateixa altura que Berlanga o Bardem: Nieves Conde fou falangista i voluntari a l'exèrcit nacional durant la Guerra Civil (que li tallà la seva carrera de Dret) i entrà a la radio i a la premsa com a crític i comentarista cinematogràfic després del conflicte. Era un falangista decebut del règim franquista. Aconseguir filmar "Surcos" (1951), la seva obra mestra, que narrava les peripècies i dificultats d'una família rural que emigrava a la capital i era víctima de l'explotació, l'engany, l'estraperlo, l'atur, la fam, la prostitució; un retrat agre i real d'aquella societat. Aprofitant la seva amistat amb José M. García Escudero, responsable de la "Dirección General de Cinematografía" (el cas li costà perdre el seu lloc però el recuperà el 1962) entenyent que la pel·lícula, a més, fora declarada "d'interès nacional" i passà la censura. L'escàndol fou incommensurable. Hi hagueren foixes i el realitzador encara que continuà treballant fou marginat. En ser un home teòricament de dretes continuà estant oblidat pels comissaris cinematogràfics dintre de la democràcia que treballen pel partit al poder. Però Nieves Conde era un home i un cineasta honest i plasmà a la pantalla el que ell pensava. Tenia la seva lògica. «*Quelcom de la meva procedència falangista hi ha a "Surcos"*» deia Nieves Conde. La falange fundada per José Antonio Primo de Rivera, a la qual pertanyia Nieves Conde, desaparegué pràcticament en 1937 quan el "Caudillo" fusionà Falange i Requetés sota el seu guiatge apareixent la "Falange Tradicionalista y de las JONS" que res no tenia a veure amb l'original on hi havia en la seva doctrina una defensa indiscutible dels drets de l'obrer. Evidentment no interessava (recordem que el successor del fundador, Manuel Hedilla, fou condemnat a mort per dues vegades i indultat a continuació) i en l'invent del que seria cap d'estat es refonien conservadors, monàrquics, exèrcit i Església (almenys una part), etc. Tenim el "Movimiento Nacional", moll de l'os del dit Nacional-Catolicisme que configurà els seus anys de govern. Si Nieves Conde hagués tingut la mateixa ideologia que el massa alabat Luis Buñuel, avui en dia estaria en un pedestal al seu costat però només amb la manera d'actuar podia manifestar la crítica més àcida de com era la vida dintre el règim (personalment m'estimo molt la democràcia, malgrat els seus defectes, però he de dir que avui, en alguns d'aspectes, la vida no és millor que abans i en altres és pitjor). Per això està totalment justificat l'encapçalament d'un escrit titulat "Un genio incómodo" ja que avui en dia no trobaríem cap cineasta capaç de senyalar alguns aspectes del malament de la gestió d'aquest executiu, el pitjor de la democràcia (seria com el gos que mossega la mà del seu amo quan li dona men-

jar) que ens ha deixat una sèrie de lleis atrosses, una filosofia relativista per justificar-ho tot, una pèrdua d'autèntica cultura i altres valors, la dubtosa creació del col·lectiu "ni-ni", els aturats que ja freguen els cinc milions i les ridícules accions d'alguns membres (i "miembras") ministerials amb serioses dificultats amb la cultura (no el que ells volen fer passar per cultura) o l'autèntica història que també és "Memòria històrica": col·laboració pura i dura del PSOE amb la dictadura de Miguel Primo de Ribera, el cop d'estat frustrat de l'any 1934 contra -com es diu- "la legalitat vigent" (lamentables esdeveniments a Astúries) on s'intentà imposar a la força la "Dictadura del Proletariat" i on, irònicament, el futur "Caudillo" fou un dels qui reprimí els insurrectes sota les ordres del govern republicà, desaparició de les reserves d'or i els responsables, fugida dels caps deixant els seus seguidors en mans dels vencedors, la guspira que finalment encengué la Guerra Civil en assassinar Calvo Sotelo i propiciant l'aixecament militar pensat pels generals Emilio Mola i José Sanjurjo, matances de Paracuellos i en altres indrets, etc. Serà difícil que així sigui. Més probable és que ens continuïn entretenant amb les obsessions d'Almodóvar, amb les manipulacions d'Amenábar o amb les grolleries cinematogràfiques de Santiago Segura.

L'estil de Nieves Conde era auster, utilitzant els planells més adequats en funció de la obra, se sentia a gust en les escenes de tractament tancat sense ornamentals gratuïts ni entreteniments per desviar l'atenció demostrant que el seu aprenentatge seria molt profitós. Fou qui realitzà la crítica més aguda a l'Espanya de llavors i en descriure els problemes sociològics el seu cinema fou anomenat "Neorealisme a l'espanyola" amb pretesa similitud amb el Neorealisme italià però l'única semblança amb les pel·lícules de Rosellini, De Sica, De Santis o Visconti era això: la temàtica social.

José Antonio Nieves Conde va néixer a Segòvia (1911) de família nombrosa i pare militar. Era amic de Rafael Gil, Carlos Fernández-Cuenca i Luis Gómez Mesa (a qui vaig conèixer a Madrid ja fa anys), entrant al cinema com a guionista de "Vidas cruzadas", de Luis Marquina (1942), adaptació d'una obra de Jacinto Benavente per a continuació ser ajudant de direcció de Rafael Gil a "Huella de luz". La seva "òpera prima" com a realitzador fou "Senda ignorada" (1946), un thriller amb Alicia Palacios que li sortí més que correcte (com a molta part de la seva obra, ell era també guionista). Molt interessant "Angustia" (1947) que assenyalava les dificultats econòmiques d'unes persones (Amparo Rivelles, José M.ª Rodero i Adriano Rimoldi) que han de viure en una pensió trobant-se en dubtes sobre somnis i realitats i desembocant en una narració policíaca mentre tota la història és tancada i opressiva. "Llegada de noche" (1949) és un tema ja tocat diverses vegades al cinema i que Nieves Conde rodà per compromisos (la desaparició d'una persona que ningú reconeix com a existent), segons la novel·la de Hans Rothe mentre "Jak el negro" (1950) és una coproducció amb Estats Units, França i Espanya, on realitzà poquíssimes escenes ja que el pes del film recaigué sobre Julian Duvié. És en els 50 on el nostre home es consagrà definitivament. El primer esglau fou "Balarrasa" (1950), amb argument i guió de Vicente Escrivá on un impecable Fernando Fernán Gómez dona vida a Javier Mendoza, anomenat "Balarrasa" pel seu caràcter valent però folgós i pedant. A la fi

de la Guerra Civil un company seu mort d'un tret en una guàrdia que li corresponia a ell. Això li provoca un càrrec de consciència que canvia totalment la seva vida i decideix entrar en un seminari. Abans d'ordenar-se sacerdot passa una temporada amb la seva família descobrint que els seus tres germans porten una vida frívola i segons com fora de la llei. Una vegada més ell es jugarà la vida: encara que una germana morirà en accident, aconseguirà salvar els altres dos germans. Això està narrat amb flash-back i ho recorda estant de missioner a Alaska on mor en mig d'una tempesta però tranquil. Les descripcions del canvi de vida militar-religiosa estan molt ben aconseguides i, com diu Francisco Llinás en el seu llibre (*), "els vencedors de la Guerra Civil són mostrats com a paràsits que res aporten a la societat". Després de l'èxit (a més d'un ventall de premis) i la polèmica de "Surcos" filmà un episodi ("El pescador") d'una pel·lícula d'sketchs, "El cerco del diablo" (1952), codirigida per Edgar Neville, Enrique Gómez, Antonio del Amo i Arturo Ruíz, una autèntica curiositat dintre del cinema espanyol i el drama "Rebeldía" (1953) és una joia del cinema policíac i del realitzador, "Los peces rojos" (1955) i un altre drama "Todos somos necesarios" (un metge acusat de matar un pacient) ve una altra obra mestra del cinema social i de denúncia: "El inquilino" (1957), una altra vegada amb un magnífic Fernando Fernán Gómez, explicant amb ironia amarga les dificultats per trobar una casa (problema que persisteix avui en dia). "Entre hoy y la eternidad" (1956) i "La legión del silencio" (1955) configuren com a gran director Nieves Conde, continuant als anys 60 amb pel·lícules molt interes-

sants entre policíacs, drames, biogràfics-històrics ("Cotolay", 1966, on Vicente Parra interpreta san Francesc d'Asís) i aquella mostra de cinema fantàstic (vaig dedicar-li un escrit sencer), "El sonido de la muerte", 1965 (coneguda també com "El sonido prehistórico"). Les seves dues darreres obres foren en 1976: "Volvoreta" i "Más allá del deseo", no tan destacables com les dels anys 50 o 60 però José Antonio Nieves Conde havia demostrat ja el gran realitzador que era, incòmode per als dos bàndols. És el millor que li podia passar, malgrat tot. Finà el 2006, al 94 anys d'edat.

NARCÍS RIBOT I TRAFÍ

(*) Francisco Llinás: "José Antonio Nieves Conde, el oficio de cineasta". Edició Setmana Internacional de Cinema de Valladolid (1995). És l'únic llibre sobre el realitzador.

PINTORS
STIL DECOR S.L.
C/ Cervantes, 26
☎ 972 32 16 41 - 972 32 09 38
SANT FELIU DE GUÍXOLS
Totes les especialitats i
Pintura Decoració en general

LF
• ELECTRICITAT • FONTANERIA
GAS • CALEFACCIÓ
Instal·lacions Teixidor, S. C.
Al seu servei des de 1960
C/ Nou del Garrofer, 45
Tel. i Fax 972 32 00 81
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS

 FUSTERIA
XAVI BUSQUETS
PORTES - PARQUETS
CUINES - PERSIANES
FUSTERIA EN GENERAL
C/ Santa Teresa, 83
Sant Feliu de Guíxols
Mòbil: 649 31 86 29

Toima
FUSTERIA S.L.
Carrer Provença, 25-27
Tel. 972 32 45 14
Fax 972 32 71 98
17220 Sant Feliu de Guíxols

Lampisteria • Electricitat
Sanejament • Calefacció • Gas
PROJECTES I LEGALITZACIÓ
DE DIPÒSITS DE GASOIL
FAMPLA S.L.
C/ Lluna, 26 - Tel. i fax 972 32 02 46
SANT FELIU DE GUÍXOLS

ecològic orgànic
el celler de Triton
Aperitius, àpats i menjar vegetarià
Tapas, lunch, dinner and
vegetarian food
C/ Sant Ramon, 5 - T. 972 327 531
17220 Sant Feliu de Guíxols

PUIG LAPORTA, S.A.
GARATGE CENTRAL
Comerç, 61 - Tel. 972 32 18 62
SANT FELIU DE GUÍXOLS el seu concessionari PEUGEOT

RECORDS D'INFANTESA

La meva l'àvia, la mare i jo havíem marxat de Sant Feliu després que el Canàries, un vaixell de guerra dels "nacionals", bombardegés la vil·la. Estàvem a la Font Picant, a la masia de can Carbó, juntament amb altres persones de Sant Feliu. Cada família tenia una habitació i dret a cuina. Sols tinc records vagues d'aquells dies, com ara el d'anar a buscar herba pels conills, agafar les gallines, baixar a buscar aigua a la font. Al cap d'un temps, però, la meva mare i jo vàrem anar a viure amb l'avi, que era a Perpinyà des del 1936, quan els de la FAI van anunciar que el matrien, perquè tenia una empresa de taps de suro i, ja se sap, empresaris, i també capellans, estaven tots sentenciats en aquella època.

En termes generals, no tinc records desagradables d'aquell any 1938 a França. Vivíem a la Rue Montesquieu n. 7, en una caseta unifamiliar a la qual s'entrava des del carrer per unes escales a banda i banda de la porta. Sembla mentida, però encara la puc visionar perfectament aquesta casa, fins i tot la distribució interior. A mi em varen portar al parvulari, del qual sols recordo

que ens feien cantar cançons que encara ara puc entonar, amb una lletra que deia, més o menys: "c'est que m'amusant que j'ai perdu mon gibbon blanc, je l'ai perdu au bord de la rivière, je l'ai perdu et ne l'ai trouvé plus". Allà vaig fer amics amb els qui, a la tarda, sortíem a jugar al carrer fins que les mares cridaven per anar a sopar. També anàvem a jugar a un parc, del qual el que més recordo és la veu del vigilant quan deia "c'est l'heure, c'est l'heure", quan era l'hora de tancar. I a l'estiu agafàvem un tramvia que ens portava a Canet Plage. Llàstima que la meva mare va trobar que no em creixien prou els cabells i, seguint la recomanació del perruquer, me'ls va fer tallar al zero. Em feia força vergonya. També me'n va fer quan per unes festes em varen posar una túnica blanca molt incòmoda i vaig haver d'anar a una processó. En fi, per a una nena de quasi quatre anys allò va ser una vida força plàcida i normal.

Però hi havia un problema: totes les coses que no es podien dir fora de casa. Sobretot, on era la resta de la família i si l'avi treballava, ja que calia evitar que ens consideressin "refugiats". Tot i que jo ja estava acostumada als secrets familiars, em va venir de nou que una tarda del febrer del 1939, ja fosc, ens vingués a buscar un taxi i ens hi embarquésim tots tres, l'avi, la mare i jo. Ara entenc que no podien marxar l'avi i la mare i deixar-me a mi sola a casa. El taxi era un cotxe negre força gros. Ens va portar fins al Voló i allà va parar davant d'una casa, la casa d'en Mont, un amic taper de Sant Feliu. A mi em van dir: nena no et moguis del cotxe. Jo anava al davant, i per la finestra vaig veure com sortia per la porta, molt d'amagat, un home. Era el meu pare! Això,

que havia de ser una alegria, es va transformar en un gran ensurt, una imatge que encara ara puc veure nítidament: varen obrir el maleter del cotxe i allà es va haver d'amagar en Melcior. Vaig anar patint tota l'estona pensant que s'ofegaria. I una altra vegada se'm va dir: nena estigues quieta i calla, si ens paren no expliquis res.

La veritat, no recordo si els gendarmes ens varen parar o no. En arribar a casa ja era molt i molt fosc i, després que la mare vigilés si venia algú pel carrer, el meu pare va poder sortir de l'amagatall i entrar corrent cap a casa. Llavors sí que ens vàrem poder abraçar una i mil vegades. I parlar, i que ens expliqués com ho havia fet per escapar-se del camp de concentració i anar a casa els Mont, que continuaven a França el negoci dels taps. Els dies que el pare va estar a Perpinyà no podia sortir al carrer, ni tant sols mirar per la finestra. Aquest cop el secret que s'havia de guardar era realment gros i, a més, perillós. Però jo era una nena molt ben entrenada i ni jugant amb els amics se'm va escapar mai res sobre la situació en que vivia la família. El diumenge el pare va venir amb mi i la mare a missa, la qual cosa va fer que el veïassin i el denunciessin. Llavors es va decidir que se'n anés a St. Rafel a casa els Vilallonga, uns altres amics de Sant Feliu. El problema era que en Melcior no tenia papers. La solució va ser utilitzar la documentació del fill Vilallonga.

El mes de març va arribar a Perpinyà l'àvia Adela. Un altre secret per guardar. Va venir passant a peu per la muntanya, amb l'ajut d'una amiga d'Agullana. Un cop a Morellàs, es va comprar un barret per semblar francesa i va agafar un

Amb l'avi Generi, a Perpinyà, lluint el cap pelat al zero.

taxi fins a Perpinyà. Em diuen que la vaig conèixer i que li vaig dir "ets l'àvia dels ulls blaus". Llavors el meu pare va tornar a Perpinyà. Ja érem tots a França. En Franco havia guanyat la guerra. L'avi postulava que ens quedéssim tots allà, seguint amb el negoci dels taps. Les dones no van voler.

L'àvia i el pare varen tornar a Sant Feliu, altre cop a peu passant per la muntanya fins a Agullana. Al cap de poc la fàbrica de taps tornava a obrir. La meva mare i jo, amb passaport, marxàvem el juliol del 1939. L'avi no va poder tornar fins el 1943.

MARIA SALA SANJAUME

S.A.D
NOUS-SERVEIS
SERVEI
D'ASSISTÈNCIA
DOMICILIÀRIA
PER A LA 3.^a EDAT
I PERSONES
AMB
DISCAPACITAT

c/ Mn. Cinto Verdaguer, 24
Tel. 972 32 74 66
SANT FELIU DE GUÍXOLS
(GIRONA)
sad.nousserveis@hotmail.com

SETEL

REPARACIÓ
ELECTRODOMÈSTICS

Carrer Madrid, 12-14 baixos
Cantonada Plaça Sant Sebastià
Telèfon 972 32 27 65
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Restaurant Els Estanys

ANTIC RESTAURANT EL VIVERO

- Fondues de carn
- Fondues de formatges
- Fondues de xocolata
- Cuina alemanya

Avinguda de S'Agaró, 119
PLATJA D'ARO
Tels. 972.81.72.30 - 605.90.30.11

ALUMINIS TEIMA
FUSTERIA D'ALUMINIS EN GENERAL I
ACRISTALLAMENTS

Paratge Bujonis parc. 28
Tel. 972 32 69 12
Fax 972 32 80 62
aluminis-teima.com
17220 SANT FELIU DE
GUÍXOLS (Girona)

GUÍXOLS
NETEGES ALTA PRESSIÓ

- Desembussos de tota classe
- Buidatge i desinfecció (Fosses, pous, arquetes...)
- Inspecció de canonades amb TV
- Detector per ultrasons
- Treballs de paletaeria
- Solucions a problemes d'olors
- Manteniments per a negocis i comunitats

Emili Garcia
Tel. 669 70 11 53

r e s t a u r a n t

stinars

Carretera de Sant Feliu a Girona, Km. 7,2
Tel. 972 83 06 26
www.elstinars.com
17240 LLAGOSTERA

PERLUM
Eduard Negra
PERSIANES, MOSQUITERES I
AUTOMATISMES

- Persianes enrotllables de plàstic i alumini tèrmic
- Persianes amb motor
- Persianes de seguretat
- Mini de caixó (sense obra)
- Mosquiteres de tot tipus
- Sostres d'alumini

Avinguda Carrilet, 64
Tel. 972 82 29 69 - Fax 972 82 03 99
a/e: perlum@perlum.com
www.perlum.com
17249 CASTELL D'ARO

La Vienesa
Patisserie Bombonerie

Rambla Vidal, 33 - Tel. 972 32 01 81
SANT FELIU DE GUÍXOLS
Pujada Pont de Pedra, 1 - Tel. 972 48 60 46
GIRONA

can salvi
restaurant

Obert des de 1949

Passeig del Mar, 23
☎ 972 32 10 13 - Fax 972 82 13 37
web: www.restaurantcansalvi.com
mail: cansalvisfg@telefonica.net
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS

Carrer Major, 16
Tel. 972 32 00 70
SANT FELIU
DE GUÍXOLS
fotollorca@hotmail.com

FOTOCÒPIES B/N - COLOR
FOTOS CARNET
SERVEIS DIGITALS - LABORATORI COLOR
VENDA MATERIAL

La malaltia d'Alzheimer és una malaltia degenerativa de les cèl·lules cerebrals –les neurones–, de caràcter progressiu i d'origen encara desconegut. Es dona l'aparició lenta de símptomes que evolucionen al llarg dels anys. En una persona normal moren unes 1.000 neurones al dia, del total de totes les zones del cervell, mentre que un malalt d'Alzheimer moren per milions i, a més a més, la majoria pertanyen a l'hipocamp i a la regió temporal.

En concret, l'Alzheimer afecta més de 25 milions de persones en tot el món i és la causa més important de demència en els països occidentals. Malauradament la seva prevalença es preveu en augment com a conseqüència de l'envelliment de la població. Més de la meitat dels individus amb deteriorament cognitiu lleu, diagnosticat mitjançant tests neuropsicològics, acabaran desenvolupant la malaltia d'Alzheimer en els propers sis anys; de la mateixa manera que el 10 per cent de les persones més grans de 80 anys.

Un de cada deu casos de la malaltia d'Alzheimer es dona en persones que encara no han arribat als 65 anys. Són els anomenats casos d'Alzheimer d'inici primerenc, que sovint es detecten amb més anys de retard que la resta. En part perquè els pacients no sempre presenten trastorns de la memòria com a primer símptoma de la malaltia, sinó problemes de llenguatge, pèrdua de visió o una certa conducta antisocial.

El diagnòstic de l'Alzheimer encara és un repte, ja que no es disposen de proves que confirmen o descartin la malaltia de manera definitiva quan el pacient encara és viu. Però existeixen formes de detectar la malaltia amb un grau elevat de probabilitat, de fet es diagnostica correctament la malaltia d'Alzheimer en el 85 per cent de les vegades.

Actualment els tractaments que segueixen els malalts d'Alzheimer són simptomàtics, no endarrerixen la malaltia. Demoren els símptomes i permeten que els malalts visquin uns anys amb millor qualitat, més integrats a la família. En definitiva proporcionen més temps per poder compartir amb els éssers estimats. Ara per ara, malauradament, la malaltia d'Alzheimer no és curable. Els investigadors d'arreu del món lluiten per trobar la cura de l'Alzheimer, en aquests moments hi ha molts estudis que intenten abordar la malaltia de diferent manera.

Per una banda s'està treballant amb els biomarcadors. Els investigadors tracten de demostrar i validar la correlació entre els nivells de proteïnes beta-amiloide en sang amb l'inici i l'evolució de la malaltia. Les proteïnes beta-amiloide són presents en sang i en el líquid cefalorraquídi. L'estudi sosté que les persones amb deteriorament cognitiu lleu, i que tinguin nivells de beta-amiloide superiors, seran les que primer es convertiran en malalts d'Alzheimer en els propers dos anys. Els biomarcadors poden ser de gran valor com a mètode de diagnòstic per definir el risc a desenvolupar la malaltia abans que apareguin els símptomes. També poden ser útils per seleccionar els candidats més òptims que participin en els assajos clínics en fase III, i per evidenciar que un medicament té un efecte modificador de la malaltia. Els aspectes negatius són l'elevat cost, que la punció lumbar necessària per a l'obtenció del líquid produeix efectes secundaris, que una lectura d'aquesta proteïna només en sang és gairebé inapreciable i portaria a conclusions errònies, l'escassa rendibilitat clínica mentre no es disposin de fàrmacs modificadors de la malaltia, i que ara per ara és necessària la validació al nostre país.

Una altra línia d'investigació és la teràpia amb anticossos. A finals de 2011, la primera vacuna contra l'Alzheimer, començarà els primers assajos en fase I amb humans. No preveu

la malaltia, però sí la frena i impedeix que progressi. Es basa en la inoculació subcutània d'un antígen que produeix una resposta en el sistema immunològic per eliminar l'excés de beta-amiloide que produeixen les persones amb Alzheimer. S'evita que aquesta proteïna es dipositi en el cervell i formi plaques que provoquin lesions i deteriorin la funció cognitiva. L'objectiu de la vacuna no és eliminar les plaques sinó evitar que se'n formin més. Per tant quan abans s'identifiqui la malaltia, menys avançarà gràcies a la vacuna. S'espera que la vacuna arribi al mercat en els propers vuit o deu anys, i es preveu que s'administri de forma anual o bianual en els pacients ja diagnosticats d'Alzheimer. Els primers resultats sortiran en aproximadament un any, caldrà valorar, però, si és segura i si no provoca toxicitat en l'ésser humà.

També s'estan fent estudis amb l'hormona IGF2, sembla que millora la memòria i preveu l'oblit de la informació, malgrat els estudis encara s'estan fent amb animals.

Un darrer estudi sobre els orígens i les causes de l'Alzheimer suggereix que hi ha uns determinats trets de la personalitat que poden indicar una certa tendència a desenvolupar la malaltia. Les persones que tenen un tarannà més disciplinat tenen un risc més baix que les que s'envolten de desordre. En conseqüència, determinades actituds vitals poden protegir el cervell davant de la malaltia, segurament gràcies a l'augment de les connexions neuronals, que poden actuar com a reserva contra el declivi mental. En aquest sentit, les persones amb més reserva cognitiva, és a dir, els que tenen nivells més alts d'educació, sembla que estan més protegides vers la demència. Estudis anteriors sobre el tema han referenciat que les connexions socials de l'individu o destreses determinades, com fer sudokus o puzzles, són indicadors d'un baix risc de desenvolupament de la malaltia. Aquests resultats recolzen l'eficàcia de la psicoestimulació, com a teràpia necessària per afavorir les connexions neuronals.

Per una altra banda sembla ser que els símptomes de l'Alzheimer apareixen uns cinc anys més tard en persones bilingües que en monolingües. No és que el bilingüe previngui l'Alzheimer però, amb un mateix dany neurològic, les persones bilingües s'adaptin millor. Dominar els dos idiomes obliga a una gimnàstica mental permanent que millora el sistema de control executiu del cervell. Aquest ha d'ignorar les paraules d'un idioma per poder comunicar-se en l'altre.

Diferents estudis relacionats amb la salut determinen que el tractament de la hipertensió, el colesterol elevat, la diabetis i altres factors de risc vascular podria ajudar a reduir el risc de la malaltia d'Alzheimer, en persones que ja mostren signes de declivi en les capacitats cognitives o problemes de memòria. A més a més, fer exercici millora la xarxa de connexions neuronals, afavoreix l'aprenentatge i la memòria i redueix l'ansietat.

Una dieta rica en nutrients beneficia la salut cerebral. Seguir una dieta rica en oli d'oliva, nous, aus de corral, peix i vegetals crucífers –com el bròquil– fruites i vegetals de fulles verdes, podria arribar a reduir fins un 40 per cent el risc de patir Alzheimer. En un estudi es va recomanar la ingesta d'àcids grassos omega -3, omega-6, vitamina E, vitamina B12 i àcid fòlic; a més a més es va indicar als pacients que evitessin les carns vermelles, vísceres, mantega o productes làctics rics en grasses. Els pacients que van seguir més rigorosament la dieta van aconseguir reduir al voltant del 40 per cent el risc de desenvolupar la malaltia d'Alzheimer. La dieta utilitzada té abundants aliments que ajuden a mantenir un cor saludable i per tant protegir al cervell d'un accident vascular. És possible que alguns nutrients específics, com els àcids grassos omega-3, antioxidants i l'àcid

fòlic s'encarreguin de protegir directament el cervell.

De fet, s'ha observat que els malalts d'Alzheimer presenten un descens significatiu de la concentració d'àcid fòlic. Per tant, la deficiència d'àcid fòlic pot estar relacionada amb la malaltia d'Alzheimer. Són pocs els estudis on s'analitza l'efecte de l'administració d'àcid fòlic a malalts d'Alzheimer però els resultats obtinguts no han estat significatius. De fet no existeix cap assaig clínic publicat que demostrí que l'àcid fòlic tingui cap efecte miraculós amb malalts d'Alzheimer. L'àcid fòlic pot introduir-se amb facilitat a la dieta ja que es troba en molts vegetals com els pèsols, espàrrecs, cols de Brussel·les, bròquil, espinacs... en les fruites cítriques i llegums. Cal tenir en compte que

l'organisme no emmagatzema aquesta vitamina i per tant cal prendre aquests aliments diàriament. La quantitat òptima d'àcid fòlic en la dieta hauria de ser de 400 micrograms per dia.

En els últims anys, totes les teràpies en desenvolupament s'han desestimat davant la manca de resultats positius en la fase III. Tot i que podria ser que la selecció dels pacients sigui incorrecta, o que es faci quan la malaltia ja està molt assentada en l'individu. En la propera dècada s'espera que serem capaços de realitzar diagnòstics abans que es presentin els símptomes i oferir tractaments que evitin que aparegui la malaltia.

ANNA PUIG
Psicòloga d'EMAD St. Feliu

“ PER QUÈ LES LLEONES NO ELS PREFEREIXEN ROSSOS? ”

Fitxa del llibre:

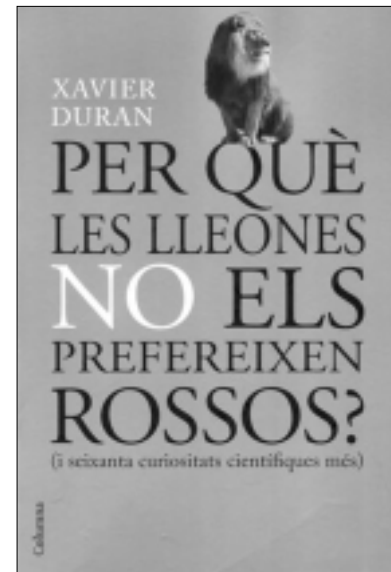
Títol: Per què les lleones no els prefereixen rossos? **Autor:** Xavier Duran. **Editorial:** Columna. **Primera Edició:** Maig 2011. **Impres a Reinbook.** **Mides:** 23,00 x 13,50 - 201 pàgs.:

El director del programa *El medi ambient* de TV3, el guixolenc Xavier Duran, llicenciat en Ciències Químiques i doctor en Ciències de la Comunicació, així com també col·laborador d'aquest setmanari i membre del jurat de narració Claudi Isern dels Premis Literaris ÀNCORA, acaba de publicar un llibre de divulgació científica amb seixanta-una preguntes amb l'objectiu de cridar l'atenció de la gent i, a la vegada, aprofitar per divulgar moltes de les recerques recents en el camp del coneixement científic.

Segons manifesta l'autor en referir-se a aquesta obra, el seu desig ha estat voler incloure preguntes que tenen respostes molt concretes i d'altres que són una excusa per exposar temes ben determinats. També adverteix al lector que n'hi ha que li podran semblar molt anecdòtiques i d'altres més serioses. Ara bé, l'objectiu fonamental de les respostes no és simplement resoldre alguns enigmes o difondre algunes investigacions desenvolupades els darrers anys, sinó intentar que el conjunt acabi proporcionant al lector una idea concreta de com es treballa en ciència, de com és el mètode científic.

Per què les lleones no trien, per aparellar-se, els lleons rossos? Tenen menys fills les dones amb un germà bessó? Revelen els nostres cabells a quines ciutats hem estat? Pot un òvul, ser fecundat per més d'un espermatozoide? Tenen característiques genètiques diferents els esportistes que participen en proves extremes? Influeix la dieta de la mare en el sexe dels fills? Els divorcis perjudiquen el medi ambient? Podem saber si la mà d'una pintura rupestre pertanyia a una dona?

Preguntes com aquestes amb les seves corresponents respostes, és un petit tast de les que planteja Duran i que trobarà el lector dins els set capítols temàtics amb els quals l'autor ha subdividit l'obra i que responen als següents anunciats: *De l'amor i el cervell; Polícies de laboratori; Afers de família; Esport, salut i longevitat; Històries de l'evolució; Qüestió de*

gust i Poti-poti tecnocientífic. L'obra consta també d'un epíleg que porta el títol de: *La truita sorpresa i el paladar del neandertal* i un apartat final anomenat *Referències*.

Tot i tractar-se d'un llibre de divulgació destinat a un ampli ventall de lectors, l'autor ha cregut oportú posar a disposició d'aquests, al final de la seva obra, una o més referències de cada pregunta amb l'objectiu de documentar l'origen de la informació i de facilitar la feina a les persones que estiguin interessades en aprofundir en algun dels temes i, a la vegada, una rica font bibliogràfica a tenir en compte.

Aquest llibre que oferirà al lector dades sorprenents i li obrirà els ulls sobre moltes coses que ni tant sols s'havia plantejat mai, és ideal per ser llegit durant aquest període vocacional, tota vegada que el lector podrà deixar i reprendre la seva lectura en qualsevol punt del recorregut en tenir un caire totalment individualitzat les seixanta-una curiositats científiques exposades per l'autor.

Recordem que Xavier Duran ha escrit també els llibres: *“Les històries que les paraules amaguen”*; *“L'artista en el laboratori. Pinzellades sobre art i ciència”* i *“Molècules en acció. Del big bang als materials del futur”*, entre d'altres.

JOAN CANADELL I MAS

A. CALZADA PINTORS
PINTURA I DECORACIÓ

PINTURA, LACATS
MOQUETA, PARQUET
ESTUCS, PAPER, ETC.

Tels. 657 983 153
972 321 763

albert_sfg@hotmail.com
www.albertcalzada.es

Bona Festa Major

UN SELF-MADE MAN GANXÓ

BERGANTISTUDI

Hi ha moltes persones que triomfen fora de casa i nosaltres no en sabem gairebé res. L'Àngel Esquinas és una d'elles. Va començar de "botones" a la Gavina als 13 anys i 33 anys després el trobem de Director d'Operacions de Canàries, a la Companyia Barceló Hotels & Resorts.

Sóc Àngel Esquinas López, vaig néixer a Sant Feliu de Guíxols el 12 de febrer de 1965, tinc 46 anys. Estic casat amb Rosa Palau Albiol, nascuda a Peñíscola i tenim tres fills: Àngel, es diu així pel meu pare, d'onze anys, Alonso de nou anys, i Alvarito de tres anys i mig. Els dos primers van néixer a Fuerteventura i el tercer a Mallorca. Actualment vivim a Palma Ciutat, tot i que he estat destinat abans a Nord d'Àfrica, Costa Mediterrània i Balears, i darrerament Canàries, on vaig cada setmana, que juntament amb el Caribe són els llocs on té més negoci la companyia.

Parla'ns una mica dels teus antecessors.

Els meus avis de part de mare eren de Benamaurel-Baza (Granada), i de part de pare de Quesada (Jaén). Van venir a mitjan dels anys cinquanta per separat, a causa de la misèria que es patia llavors en el sud, a buscar-se la vida a Catalunya. Això era molt de valorar, venir amb una mà a cada butxaca. La mare vivia a la Bòbila i el meu pare en un pis de Vilartagues. Es van conèixer aquí, la meua mare servia a la família Ruscalleda de la farmàcia i també a la casa del Dr. Casals, un metge molt estimat, i el meu pare feia de tot fins que va entrar a treballar als Banys de S'Agaró, que després varen pertànyer a la Gavina. Feia de pintor a l'hivern, i a l'estiu s'encarregava de les casetes de bany, preparava les gandules i els para-sols. Es van casar i varen tenir primer la meua germana que té cinc anys més que jo.

Però succeí un fet trist que et va capgirar la vida.

Estava fent vuitè de bàsica i anava als Hermanos, el director era Mossèn Arges, del qual tinc un gran record. Em va saber molt greu quan em

varen dir que havia mort. També hi havia el professor Bartomeu Vilà, de qui he perdut el contacte. Un ictus es va emportar el meu pare en 24 hores. Va ser molt dur per a mi. Només tenia 48 anys, massa jove per morir. Jo en tenia tretze, i ens vàrem quedar la meua mare, la meua germana i jo sols. Per sort tothom es va portar molt bé amb mi. Amb un oncle vàrem anar a veure un parell d'empreses on el meu pare comprava pintura per explicar-los el que havia succeït i passar comptes. Es varen posar a plorar i ens perdonaren el deute i ens volien ajudar en el que fos. Sempre agrairé com tothom estimava el meu pare. És en aquestes circumstàncies quan t'adones que qui té menys és qui més té, humanament parlant.

Amb aquestes circumstàncies em vaig fer gran abans d'hora. L'Alfons Jordan, en aquells moments director de la Gavina, també fill d'immigrants de Múrcia i que ha fet una carrera meteòrica, va arreglar tots els papers del meu pare, i a ajudar molt la meua mare i em va posar de "botones" a l'Hostal. També va ser ell qui em va portar a l'escola d'Hostaleria Sant Narcís de Girona. Em repetia "tu has de ser director d'hotel i per ser-ho has de començar per baix". Llavors no vaig entendre gaire què volia dir.

Alguna anècdota d'aquella època? Repartia la premsa a les habitacions i em deien "tu no truquis, deixa-la per sota la porta". Però vaig pensar que així no m'emportaria ni un duro. Doncs, jo trucava: "Bon dia, li porto la premsa", i sempre queien cent pessetes i algun client fins i tot me'n donava cinc-cents. Per a mi era una fortuna. Un dia vaig acompanyar un client al metge, la seva dona no es trobava bé, a l'antic Hospital. Un cop allà em va dir: "Coja un taxi i se vuelve al Hotel", i mil peles. Era el 1978 i, amb 13 anys, jo vaig agafar la Montdela que valia un duro. No em volia gastar un bitllet de mil i li volia portar a la meua mare sencer.

A partir d'aquí ja vares veure que l'Hostaleria tenia futur!

Tinc molts bons records de La Gavina. Hi havia en Grandes, tot un crack, en Diego, el màitre, en Cañabate a la consergeria, en Pere a la recepció, l'Àngela a secretaria, al telèfon, la Lluïsa i la Imma. Ella sempre em deia "Angelito tan mudat sembles un comandant d'aviació". Molt "carinyosa", la Imma.

Quants anys hi vares estar a l'Escola d'Hostaleria?

Cinc anys. Es gestionava com formació professional, els primers dos anys sorties amb títol d'auxiliar i al cap de cinc de tècnic. Després d'estudiar hostaleria vaig passar a turisme a l'Escola Ferran Agulló. Total, tres anys més.

I amb vuit anys ja estaves ben preparat i a punt per fer el gran salt.

I sempre a la Gavina, fins que en

Jordan va marxar a l'Argentina. Vaig treballar al S'Adolix, d'en Rossendo, dos anys de cambrer i un de màitre.

I, hi vares tornar, a La Gavina?

Sí, amb Gustavo-Jean Mairet de director i la seva dona de governanta. Ara ja es pot dir, però pensa que a les vuit del matí anava al Càmping Calonge que portava en Rossendo, l'ajudava a donar els esmorzars, i quan acabava anava a dormir. A la tarda donava el sopar al S'Adolix, acabava a dos quarts de dotze, temps d'agafar la moto i cap a La Gavina, que començava a les dotze. Era l'època del "pluriempleo". Alguna vegada havia servit clients al S'Adolix, que donava molt bon servei i producte, i quan tornaven a l'hotel i els donava la clau em miraven, no em deien res però devien pensar: "Aquest paio jo l'he vist abans!"

I després?

Vaig estar al Càmping Vall d'Aro, amb en Lluís Moliné, vaig anar un any a Anglaterra, prop de Newcastle, i l'any següent, embarcat en un creuer de luxe a Miami, l'Horizon, una nova experiència com a cambrer, per l'idioma i veure món. Finalment, a Peñíscola, de director d'un apartotel de 150 habitacions (tal com havia dit un dia en Jordan). Al principi fas la penitència de passar per tots els escalons, així s'aprèn. I un altre disgust a casa, perquè amb 25 anys anava fora, però era jove i era el que tocava fer.

Per què Peñíscola?

Hi treballava un amic de la Gavina que es diu Miguel Villoslada, que és de Calonge i ara viu a León, que també va estudiar turisme amb mi i se'n va anar a Benidorm després. Vaig caure bé al propietari de l'Hotel i vaig estar-hi tres anys. Vaig conèixer la meua dona. Però estava estancat. Volia anar més enllà i em va sortir l'oportunitat d'anar a Canàries amb una companyia de Barcelona que tenien l'Arona Gran Hotel a Los Cristianos. Vaig anar-hi de segon director. 401 habitacions, paraules majors. Com que no obrien més hotels vaig marxar i em va contractar la cadena Riu, originaris d'Olot, per anar a l'Hotel Waikiki, a Tenerife, amb més de 550 habitacions. Vaig passar al Palace Maspalomas i vaig obrir el Riu Palace Meloneras, un hotel de gran luxe.

El somni s'anava fent realitat.

Em varen promocionar delegat de zona i vaig anar a Fuerteventura on vaig estar sis mesos escassos. Primer sol, i després amb la meua dona. Vivíem en pecat (riu) i el 96 ens volíem casar però havíem d'esperar. I la Rosa em va dir: "o ens casem abans o no ho fem", i en dues setmanes vàrem organitzar-ho tot. Va anar tant de pressa, que tothom es pensava que estava prenyada. Més tard, vaig ser delegat de zona a República Dominicana, on vaig viure dos huracans, situació límit a la qual no estàs

acostumat i has de gestionar el perill. Quatre anys més tard, em va contactar el propietari dels Hotels de Peñíscola que volia edificar el Peñíscola Plaza de 650 habitacions perquè el gestionés. Jo ja tenia un catxet, i ell no podia pagar-me el sou de Riu, però vàrem muntar una gestora, ell posava els calés i jo l'experiència. Durant quatre anys va anar molt bé però quan va deixar el negoci en mans dels fills hi va haver un conflicte d'interessos.

I llavors vares passar el pitjor moment de la teua vida.

Sí, els fills no varen entendre que sense ser de la família guanyés tant com ells. Em vaig disgustar, vaig estar molt malalt i vaig agafar la síndrome de Guillain-Barré. Una inflamació del sistema nerviós central que et paralitza el cos. Vaig quedar tetraplègic en una setmana. Els nervis estan coberts per una membrana que es diu mielina, s'inflama i els inputs del cervell no arriben enlloc del cos. No sabia què em passava. No és mortal però t'han d'ajudar a respirar, el pulmó no té prou força i vas quedant paralitzat. La meua dona va tenir un espant de mort i jo no em volia morir però no podia fer res. És quan t'adones que la vida són quatre dies! Gràcies als metges de Castelló vaig poder sobreviure.

Però tu no volies ser torero, que veuen la mort de tan a prop?

No, no és ben això. A vegades he pensat que si tingués prou temps i diners em retiraria un any a una finca i agafaria l'alternativa, o sigui només torejaria una corrida i després em tallaria la coleta. Sí, i m'agraden molt els toros. El meu oncle havia fet de "mulillero" i d'"alguacil" a la plaça de toros de Sant Feliu... M'agradava molt el "rejoneo", els germans Peralta...

I després de l'ensurt...

Vaig tornar a Riu, però em volien enviar a Jamaica i vaig decidir, a contracor, contactar amb Barceló. Cinc anys amb ells a Canàries a diferents hotels, però finalment estem vivint tota la família a Palma i jo vaig i vinc de Canàries en el meu càrrec de Director d'Operacions. Ara toca estar tranquil. Els temps han canviat. Mira, abans els turistes venien pel flamenc, els toros, el vi barat i el sol. Ara el flamenc està devaluat, els toros prohibits, el vi és car i el sol surt a molts altres països.

I així de franc i sincer és l'Àngel, un noi de classe humil, molt estimat pels qui el coneixen, que no ha canviat el seu tarannà malgrat la carrera que porta i que sempre que pot s'escapa, encara que siguin unes hores, a veure els seus familiars i amics a casa nostra. I a qui li fa un salt el cor sempre que troba, en qualsevol lloc, un ganxó! Que segueixi així per molts més anys.

ALFONS HEREU I RUAX

Rambla Joan Bordàs, 32
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 71 35 - Fax 972 32 71 36
santfeliu@tax.es - www.tax.es

Fem costat a la seva empresa

TAX ASSESSORIA I GESTIÓ

Més de 50 oficines a tota Espanya

- FISCAL
- LABORAL – LABORAL ON LINE
- COMPTABLE
- CORREDORIA D'ASSEGURANCES
- LEGAL
- AUDITORIA
- PROTECCIÓ DE DADES

Aprofitem per desitjar-vos una bona Festa Major

EXPOSICIÓ

de l'1 al 31 d'agost de 2011

 Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació
Passeig del Mar, 40
SANT FELIU DE GUÍXOLS

HORARIS
De dos quarts d'11 del matí a 1 del migdia
i de 6 de la tarda a 9 del vespre

L'alcalde diu que està disposat a fer endreça a les Galeries del Mar de Sant Feliu

La web de Ràdio Sant Feliu publica el següent text literal: *L'alcalde de Sant Feliu de Guíxols, Joan Alfons Albó ha declarat a Ràdio Sant Feliu que està disposat a utilitzar tots els mitjans que té al seu abast per posar ordre en un dels punts més degradats de la ciutat on, segons assegura, presumptament, s'hi poden estar cometent irregularitats i, fins i tot, delictes contra la salut pública.*

Es referia a les Galeries del Mar, un espai cèntric entre el carrer de Sant Ramon i el passeig dels Guíxols que fa quaranta anys es plantejava com un modern bulevard que concentrava tot un seguit de botigues especialitzades que, en no tenir l'èxit esperat pels seus promotors, ha anat degenerant en un espai residual que no té res a veure amb la seva concepció inicial.

En no funcionar comercialment, els locals s'han anat llogant sense cap criteri preestablert, a preus assequibles, sense fer-hi pràcticament manteniment comunitari i, en comptes de ser una zona d'esbarjo, s'ha convertit en un carreró fosc per on la majoria de vianants i veïns no s'atreveixen a passar a segons quines hores.

La concentració de persones en locutoris, els racons sense llum on s'hi fan les necessitats, les pintades, alguns robatoris i incidents diversos, especialment de matinada, l'han convertit des de fa anys en un dels punts calents de vigilància per les activitats que s'hi generen.

Una imatge de les situacions de brutícia viscudes a les Galeries del Mar, enfront de la nostra redacció.

Tot i que Joan Alfons Albó és conscient que aquesta feina pertany més als mossos d'esquadra que al propi Ajuntament diu que està disposat a arribar fins on li permeten les seves competències i que començarà per l'aplicació estricta de la nova ordenança reguladora de locutoris, que aquest mes compleix els terminis d'adequació d'aquests establiments a la nova normativa que, només per qüestió d'espai, entre diverses incompatibilitats més no poden complir. Albó reclama també la col·laboració i la conscienciació dels propietaris que són persones que viuen en l'edi-

fici que dona al passeig dels Guíxols considerant que no només cal cobrar el lloguer dels locals sinó que cal evitar que l'àmbit degeneri com ho ha fet des de fa molts anys.

Hi ha hagut locals que han suportat estoicament les bretolades, provocacions i el vandalisme dels qui han fet seu aquest territori que fou concebut com un centre de lleure per passejar i anar de compres per la zona del passeig o bé del carrer Sant Ramon.

Han estat moltes les editorials del Setmanari Àncora amb reportatges fotogràfics i demandes d'intervenció, ja que la redacció es troba en un local interior i han hagut de viure dia a dia les conseqüències del mal ús per part del personal que s'ho ha anat fent seu. Actualment, fins i tot, hi ha un local que s'està utilitzant com a habitatge per a un grup de persones.

Finalment, l'alcalde ha declarat que

han pres la decisió d'intervenir i així ho ha comunicat als mossos per tal que complementin la part que els correspon per variar la dinàmica d'aquest espai cèntric.

ÀNCORA hi afegirem que ens congratula molt llegir aquestes manifestacions però malauradament hem de mostrar el nostre escepticisme sobre les bones intencions de l'actual alcalde. Des de l'any 1990 en que ÀNCORA estem en aquest local han passat molts alcaldes i consistoris, però mai cap ha solucionat aquests problemes. Fins i tot en una ocasió en època d'alcaldia per part de l'actual vicealcalde Pere Albó, a rel d'una publicació a portada de fotografies de brutícia i pixades a les galeries, amb els seus corresponents escrits i editorials denunciant els possibles autors, vàrem ser amonestats mitjançant un escrit de l'Ajuntament on se'ns advertia que es valoraven com a preocupants les opinions reflectides al setmanari ÀNCORA, no pel tema dels abocaments d'escombraries o per la intervenció de l'Ajuntament dintre l'espai de les Galeries del Mar, atès que el deure de l'Ajuntament era de vetllar per la bona convivència entre els veïns del municipi i evitar situacions d'alarma social injustificades.

En referència a l'altra qüestió de seguretat que esmenta l'Alcalde Albó, darrerament i a rel d'un incident a la porta i persiana metàl·lica de la nostra redacció, se'ns va manifestar per part dels Mossos que si es repetia el fet els truquéssim i procurarien venir el més prompte possible per tal d'identificar els autors.

Per tant esperem que les paraules de l'alcalde Joan Alfons Albó es facin ara realitat i a partir de quan sigui puguem respirar en pau, com es diu col·loquialment.

Obres a les torres del Corn i del Fum

A principis de mes de juliol han començat les obres de consolidació i de restauració en les dues torres romàniques del monestir, la del Corn i la del Fum. Aquestes torres tenien una funció de defensa de l'espai monacal, i permetien la vigilància de la zona costanera, alertant als vilatans amb fum o amb un corn de possibles perills que venien per mar. Ambdues torres tenen un origen romà, i més concretament en l'interior de la del fum s'hi troba una tomba romana d'inicis del s. IV, el **martyrium**, que segons conta una llegenda podria haver acollit el cos de Sant Feliu, abans de traslladar-lo a Girona. Malgrat les diferents intervencions que al llarg del segle han sofert aquestes torres, guarden encara molts trets de la seva estructura d'època romànica-gòtica, i que en aquesta intervenció es posen de relleu. Les obres que ara es realitzen faran visitables tot aquest conjunt —que juntament amb la Porta Ferrada és la part més antiga i monumental del monestir—, amb un recorregut que recupera part de l'antic camí de ronda que permetia l'accés a totes les torres del monestir i donava la volta a l'església; i alhora permetrà gaudir de tot aquest conjunt, on destaca la magnífica vista des del cim de la Torre del Fum.

Aquestes obres, amb un pressupost de 379.612,38 euros IVA inclòs, estan finançades pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i Obra Social de

La Caixa. L'empresa encarregada de la seva realització es COPAYBA 2000 S.L.U., seguint el projecte de l'arquitecte Albert Pla Gisbert i amb la Marina Roca Micó com a arquitecta tècnica. Aquesta intervenció està dins el projecte del Pla Director del Monestir que pretén millorar tot aquest conjunt, fent-lo accessible i garantint-ne la conservació d'aquest important monument de la ciutat. Esperem que es continuï desenvolupant les parts que encara queden del Pla Director en un termini breu de temps. / PM.

CONSTITUCIÓ D'UNA PLATAFORMA CIUTADANA PRO MUSEU THYSSEN

Segons informacions, a Sant Feliu s'està promovent una plataforma ciutadana per ajudar a que el tema del Thyssen tiri endavant. Per aconseguir que més gent conegui el projecte, per aquest passat dilluns al vespre a la Cambra de Comerç estava previst fer una presentació per part d'en Francesc Pla, arquitecte de l'equip que ha fet el projecte, per tal que es conegui millor, i poder veure amb més claredat la importància que té per a Sant Feliu. En principi la denominació de l'esmentat grup a escollit porta el nom d' "**ENGRESCATS PEL THYSSEN**" i en un manifest o declaració d'intencions diuen:

Estem convençuts que el projecte del Centre d'Art Carmen Thyssen-Bornemisza s'ha de fer realitat el més aviat possible pel bé de la ciutat, que amb la generosa cessió de la col·lecció de pintura catalana de la Baronesa i la participació en els fons de la xarxa de museus Thyssen de Madrid i Màlaga, és cabdal per al futur cultural, social i econòmic de Sant Feliu de Guíxols.

Ara comença un nou curs polític on totes les forces presents a l'Ajuntament s'han mostrat totalment favorables a tirar aquest projecte endavant. Igualment tant la Baronesa com la Generalitat i el Govern Central han reiterat la seva voluntat en el mateix sentit.

Creiem que és el moment adequat per manifestar-nos, com a ciutadania i entitats de la ciutat, en favor de fer el màxim esforç per ajudar a conèixer el projecte de forma general i aprofundida i donar suport a les iniciatives institucionals i privades que ens portin en aquesta direcció com la millor manera de fer arribar el projecte a bon port.

Fins ara el Centre d'Art Carmen Thyssen-Bornemisza, el projecte físic, el nou espai ciutadà, el projecte cultural i la importància que pot tenir en

l'eix cultural Barcelona-Girona-Figueres, amb totes les repercussions positives sobre el futur de la nostra ciutat i de la zona central de la Costa Brava, són conceptes que han estat a l'abast de cercles reduïts, dins el marc de les institucions, dels especialistes i de la política.

La nostra pretensió és tirar endavant amb l'ajut de tothom un seguit d'iniciatives que facin arribar aquestes informacions a tota la ciutadania, que el projecte no sigui només allò que cadascú s'imagina amb millor o pitjor encert, sinó que totes les persones en tinguin un coneixement basat en dades certes i explicacions acurades i que puguin fer totes les preguntes que s'hagin plantejat de manera que obtinguin resposta.

Els que firmem aquesta declaració d'intencions estem engrescats pel projecte que creiem fermament que ha de ser un pilar important en l'esdevenir de Sant Feliu de Guíxols. I estem disposats a ajudar en el que puguem per aconseguir que aquest sentiment sigui compartit per la majoria de ciutadans i ciutadanes i que això es converteixi en la millor eina perquè el Centre d'Art somiat per Carmen Cervera, veïna i enamorada de Sant Feliu, sigui una realitat el més aviat possible.

El passat 2 de juliol es van complir 50 anys de la mort d'*Ernest Hemingway*, un dels més grans narradors del segle passat, que va aconseguir com pocs d'altres, plasmar sobre el paper la seva passió per "menjar-se" la vida i intentar fruit-ne cada instant, però també la tristesa, la frustració i la melangia de molts moments. Llegir les seves obres és endinsar-se en el més profund i a la vegada el més epidèrmic de la naturalesa humana, a través d'històries extretes de les seves pròpies experiències personals, i emmarcades en els diversos indrets que ressegueixen la seva inquieta biografia. Així, la seva participació a la Primera Guerra Mundial queda reflectida a *Adéu a les armes*, la seva perllongada estada a Cuba i les sortides de pesca a *El vell i la mar*, que a més li reportaria el premi Pulitzer el 1953 i el Nobel l'any següent, el seu pas per la Guerra Civil Espanyola a *Per qui toquen les campanes*, o la seva passió pels braus i els Sanfermins a *El sol també s'aixeca (Fiesta)*.

Però per sobre d'altres llocs, caldria destacar la seva estimada *París*, que el va veure arribar amb 22 anys, àvid de conèixer, experimentar, escriure i impregnar-se del talent que desbordava l'aleshores indiscutible capital cultural del món, i on segons les pròpies paraules d'*Hemingway* "eren molt pobres però molt feliços". Aquest període únic, en què va ser un dels membres destacats de l'avantguarda cultural coneguda com a *Generació Perduda*, el va reflectir anys més tard, ja en el crepuscle de la seva vida, i amb una evocació idealitzada, a *París era una festa*, on aconsegueix transmetre al lector, de manera visceral i apassionada, els seus records de l'encant que despenia el *París* dels anys 20, i el despertar vital i intel·lectual d'aquell jove nord-americà que era aleshores.

No hi ha dubte que *Woody Allen* té aquesta obra entre les seves lectures de capçalera i que li hauria encantat compartir taula i ampolla de whisky amb aquests escriptors, pintors, músics, cineastes... del *París d'Entreguerres*, amb el piano de *Cole Porter* de fons. Davant la impossibilitat física de fer-ho, recorre a la màgia del cinema en la seva darrera cinta: *Midnight in Paris*, on no amaga aquestes intencions a través d'un argument indissimuladament funcional, amb un punt sobrenatural, però tractat amb el seu costumisme habitual. En aquesta ocasió, el seu *alter ego* a la pantalla, *Gil*, és un guionista de *Hollywood* (excel·lent *Owen Wilson*) que viatja a París amb la seva promesa i els pares d'aquesta. Una nit, de sobte, s'adona que pot fer realitat els seus somnis i traslladar-se als anys 20 si puja a un cotxe que passa cada mitjanit per un carrer. A través d'aquests viatges temporals coneix

PARÍS ERA UNA FESTA

els seus idolatrats *Scott Fitzgerald*, *Gertrude Stein*, *Hemingway*, *Dalí*, *Buñuel*, *Picasso*, *Cole Porter*..., els acompanya als bars, les festes, les reunions literàries, i troba l'ambient adient per abocar-se a l'escriptura de la seva novel·la pendent, ajudat per la inspiració d'una musa com l'*Adriana* (a qui dona rostre la francesa de moda: *Marion Cotillard*).

Però *Midnight in Paris* no es queda en un simple homenatge a una època i un grup d'artistes que va portar l'art definitivament cap a la modernitat que avui coneixem, sinó que, com en la majoria de la filmografia del director d'*Annie Hall*, hi ha una dissecció entomològica de la naturalesa humana. En aquest cas, *Woody Allen* no defuig els arquetips i els contraposa entre ells per sobredimensionar les característiques de cada un i deixar clar el seu posicionament personal. Així, la promesa del protagonista (*Rachel McAdams*) es va convertint cada cop en una noia més odiosa, a mesura que avança el metratge i el protagonista es va enamorant de l'*Adriana*. De fet, cada una encarna un tipus de dona diametralment diferent, que representen el present gris, conformista, previsible i pragmàtic d'en *Gil*, enfront de l'anhel d'una vida estimulante, inquieta i creativa dins un passat idealitzat. També els pares de la noia són els típics nord-americans de classe alta i tendències marcadament republicanes, que contempen *Europa* i els europeus des de la seva talaia de superioritat moral i nacional, mentre que el protagonista, sent autèntica veneració per l'estil de vida francès i la seva cultura. Una mica com el mateix director, que mai ha estat valorat al seu país en la seva justa mesura i sovint ha hagut d'anar a buscar el reconeixement a l'altre costat de l'*Atlàntic*. Tampoc és casualitat que el noi sigui un guionista que renega del sistema d'estudis de *Hollywood* i la seva línia de producció actual, i busca la puresa del

veritable art en la novel·la. I és que *Allen*, a la seva edat i després de tot el que ha viscut, ja no dissimula les seves filies ni les seves fòbies, i posa tothom al seu lloc, des de l'humor, però amb contundència.

Igual que el seu protagonista, *Allen* ja fa uns anys que ha trobat

refugi i inspiració en la vella *Europa*: *Londres*, *Barcelona*, *Oviedo*, *París* i actualment *Roma* l'han rebut amb tots els honors d'un dels directors vius més importants de la història del cinema. I ell, per la seva banda, ha correspost intentant traslladar al vell continent, l'essència novaïorquesa de la seva obra, tot i que amb fortuna desigual. Així, com si de l'*Éric Rohmer* de, per exemple, *Les Rendez-vous de Paris* es tractés, el director que va immortalitzar per a la posteritat la imatge de *Manhattan*, fa ara una nova i sincera declaració d'amor a una ciutat, uns carrerons, uns *bistrot*s, unes colors, uns olors, i una gent, que es nota que li surt del cor. Malauradament, aquesta oda a *París* contrasta enormement amb la superficialitat del seu retrat de la capital catalana a *Vicky, Cristina, Barcelona*, que no va anar més enllà d'uns tòpics mal explicats i d'un apropament típicament turístic. En qualsevol cas, ara tan sols cal esperar que el mestre no se n'hagi anat de vacances a *Roma*, com l'*Audrey Hepburn*, i que ens sorprengui per enèsima vegada amb la seva aproximació a la ciutat eterna.

MARC SERRA

XVII TROBADA SOCIOCULTURAL - LOS LOCOS DE LIVERPÓ

El dia 2 de juliol va tenir lloc el sopar trobada en el restaurant de cinc forquilles San Luis de Platja d'Aro. Començarem a explicar el menú: de primer plat peix fregit a la crema de beixamel, de segon sopa d'all a les fines herbes, de tercer kebab al gran marnier, de postres flan dhul, cafès i xupitos d'anís el mono. Bé, a continuació explicarem les absències gairebé totes degudes a la salut i a l'edat. Paco López, absent, el motiu cinquena operació de fimosis i varius en cames; José Serrano, absent, el motiu fortes "cagarrines" en ingerir tres cerveses caducades del 2007; Jordi Graupera, absent, el motiu morenes de grau tres, i Rafael García, absent, segueix amb els seus problemes sexuals sense resoldre. Passem als temes socioculturals que com cada any plantegem i estudiem pel nostre estimat poble. Cada component del sopar, en total vuit persones, van poder donar una idea per millorar Sant Feliu de Guíxols. La primera idea, exposada per Germán Moreno consisteix a posar un bar dins de l'ajuntament per donar més alegria, la qual va ser molt aplaudida ja que es crearien llocs de treball. La segona idea, exposada per Miguel Granados, va ser fer una carretera entre Sant Feliu de Guíxols i Tossa per dintre del mar, la qual seria sense corbes de tal manera que les evitariem. La tercera idea, exposada per Pepe Clara, va ser muntar una discoteca a Pedralta ja que pensem que allà no faria soroll. La quarta idea, exposada per Àngel Pérez, va ser muntar una càmera videovigilància per carrer, la centralita de la qual estaria en la seva habitació. La cinquena idea, exposada per Manel Fuentes, va ser demanar permís per exposar en el museu que s'obrirà pròximament les seves aqua-

rel·les de pàrvuls. La sisena idea, exposada per Juan Gimbernat, va ser tornar a aconseguir les obertures del Bar La Barca, Venta el Toro i El Lotus Park. La setena idea, exposada per Antonio Pajares, fanàtic del Barça, va ser fer un pàrquing subterrani sota el mar per aprofitar espais. Malgrat que els costos serien elevats, valdria la pena. La vuitena i última idea, exposada per Luis González, va ser fer un hotel en "Poble Nou" per atraure turistes. Bé, aquí deixem les nostres idees per ser acollides per alts dirigents per al seu projecte i execució. I així, ens acomiadem donant les gràcies a la direcció d'ÀNCORA i els seus lectors tot desitjant-vos a tots una felix Festa Major. Fins el pròxim sopar de Nadal.

Passem a continuació a la llista de premis d'aquest any. Pepe Clara: Niña Pastori (1r premi, 1 Donut, mitja botella de Whisky, i 1 Estrella Damm); Juan Gimbernat: Falete (2n premi: 2 viatges mondela); Àngel Pérez: Carmen de Mairena (3r premi: 1 botella d'anís el mono); Luis González: Toni Genil (4t premi: 1 pollastre a l'ast i 1 quinto Estrella Damm); Antonio Pajares: Pocholo (5è premi: 1 Mc Pollo, 1 San Miguel i 1 samarreta Leo Messi); Manel Fuentes: Pitta Ridruejo (6è premi: 1 caixa Font Vella i 1 Tigretón); Germán Moreno: Estrellita Castro (7è premi: 1 caixa Durex i 1 Bollicao); Miguel Granados: La niña los Peines (8è premi: 1 paquet de pinso Royal Canin); Jordi Graupera: La niña la Cazalla (9è premi: 1 crema Hemoal i 1 paquet de Clínex); Paco López: Brad Pitt (10è premi: 1 Gusiluz i 1 paquet de pipes Churruca); José Serrano: Perllita de Huelva (11è premi: 1 litre de colònia Nenuco i 1 bisbalenc); Rafael García: Camarón (12è premi: unes "castañuelas" i 1 pandeleta).

CLÍNICA DENTAL

Dra. Irene Capria

ODONTÒLOGA

Col·legiada núm. 1768

IMPLANTS ORTODÒNCIA

URGÈNCIES 639 348 583

MÚTUES CONCERTADES

Consultori:

Rambla de la Generalitat, 25, 1r. C - Tel. 972 821 441

SANT FELIU DE GUÍXOLS

LA DOCTORA I ELS SEUS COL·LABORADORS ELS DESITGEN UNES BONES VACANCES I FESTA MAJOR

TENS EL COTXE RATLLAT O AIXAFAT?

Repara un cop i
et regalem la
pintura del
segon!

P
L
A
N
X
A

P
I
N
T
U
R
A

- Servei ràpid
- Reparem tot tipus de vehicles
- Pressupostos sense compromís
- Disposem de vehicles de substitució
- Tramitació amb la teva assegurança amb benefici del 3% del valor de la reparació per tu

AUTO TALLER
EMILI BOSCH, S.L.

c/ Pere Geronés 2-8, Santa Cristina d'Aro 17246

972 837 023

Oferta vàlida fins 31.12.2011

VIENA

Per menjar bé, bo i ràpid

us desitja

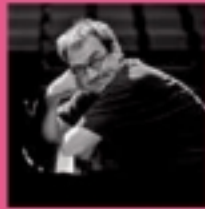
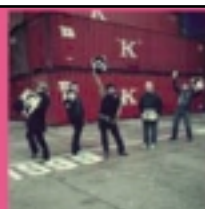
Bona Festa Major

Esperem que us ho passeu molt **BÉ**.
Gegants, diables, focs i balls... si fa **BO**.
I perquè la festa no s'aturi, anirem ben **RÀPID**.

OBERT
TOTS ELS DIES DE L'ANY
de 8h a 23.30h*

*divendres i dissabtes
fins les 0.30h

C/ Mossèn Cinto Verdagué, 1
PLATJA D'ARO

VIENA
Festival de la Porta Ferrada
Sant Feliu de Guíxols
Músiques, Teatre i Dansa
Juliol-Agost 2011

Música, teatre i dansa
a la vora del mar

Del 21 de juliol al 20 d'agost

www.portaferrada.com

Dijous 21 de juliol

Lloyd Cole SMALL ENSEMBLE

Divendres 22 de juliol

Love of Lesbian

Dissabte 23 de juliol

Cyndi Lauper MEYBNS BLUESTOUR

Diumenge 24 de juliol

Mavis Staples

Dilluns 25 de juliol / Espai Clàssic

Cabo San Roque & Carlos Santos MANQUINOPERA FRANCISMA

Dimecres 27 de juliol

Ludovico Einaudi

Dijous 28 de juliol

Return to Forever IV
Chick Corea, Stanley Clarke, Lenny White,
Jean-Luc Ponty i Frank Gambale

Dissabte 30 de juliol

Gilberto Gil FOR ALL

Dilluns 1 d'agost

Carles Cases

Dimarts 2 d'agost

Pegasus OSPLIN

Dimecres 10 de juliol

Bryan Ferry OLYMPIA TOUR 2011

Dijous 11 d'agost

Luz

Divendres 12 d'agost

The American Spiritual Ensemble UNA NET A BROADWAY

Diumenge 14 i dilluns 15 d'agost

Geronimo Stilton

EL FESTIVAL DEL AGOST DE LA FANTASIA

Dimecres 17 d'agost

Comediants PERSEFONE

Dissabte 22 d'agost

Companya Antonio Gades AUSTRETOVIGANA

Dijous 18 d'agost

Raimon

LA HISTÒRIA PETITA. Capítol XII. DE LA UNIÓ DELS COGNOMS VISCARRI – MORAGAS, LA PRIMERA REPÚBLICA I LA SEGONA RESTAURACIÓ (1863 – 1876) (I)

El mes de febrer del 1863 es casen els besavis Climent Viscarri i la Maria Anna Moragas a la Parròquia de Santa Anna de Barcelona, allà on durant molts anys hi haver el sepulcre del nostre Miquel Bohera (ÀNCORA). En Climent va seguir estudiant lleis i esdevindria advocat i procurador de la Real Audiència de Barcelona. Tingueren vuit fills, tres van morir impúbbers i la resta foren: Climent M.^a, Josep M.^a, Santiago M.^a, Ramon M.^a i finalment la Maria Consol Viscarri i Moragas, predestinada a ser la meva àvia materna.

A partir d'aquesta data s'ajunten en un sols volums les llargues escriptures d'ambdues nissagues, des del 1600 i que hem reflectit en articles a l'ÀNCORA. Mentre els Federals derrotaven als Confederats del General Lee a Gettysburg... que també "s'ajuntarien", dos anys després, en rendir-se aquell militar en l'Appotomatox naixent "l'enfant terrible USA". Set mesos més tard se signaria a Madrid el Tractat d'Independència de l'Argentina i Honduras. Espanya entrava a la Guerra del Pacífic, perdent més colònies americanes. Méndez Núñez va dir: "Espanya prefereix honra sin barcos que barcos sin honra"... i clar, quan es diu això és que s'estan perdent vaixells i, arribant al 1898..., l'honra i els calçotets.

1.- El besavi d'estudiant.

Pocs mesos abans, la mare de la Marianeta, vídua, havia preparat el casori enviant cartes de requeriment notarial als tutors de la seva filla advertint-los que la nena es casava amb el seu total consentiment i els requereix que deuen "provisionarla con arreglo a su fortuna, rango y condición para que se presente a su prometido esposo con la decencia y hasta con el lujo que le permite su caudal y arraigo". Escrits dirigits als oncles tutors Casas i Munt, Jaume Moragues i al marit de la cosina, en Rufi Vidal.

Seguidament escriu carta acomiadant l'apoderat de la Marianneta, el qual cobra 3.635 duros com a finiment i escriu una "època" lliurant a la núvia béns que té ella en usdefruit, joies i immobles, que només citaré curiositats, per veure el tarannà de la família: Globus de cristall amb el Nen Jesús, 9 quadres d'estampes de sants, crucifix de peu, globus de vidre amb Sant Onofre i "gran escaparate de madera y cristal de la Virgen de la Concepción". Peces d'aquest últim que encara conservo, ja que va ser esmicolat durant la Guerra Civil del 1936, i la meva mare hereva va guardar les restes.

Al mateix any, en Climent dona plens poders a dos casuístics (advocats) de Barcelona per vendre l'usdefruit d'un terreny de dues mullades (5 Ha) a Sant Baudili en la Quadra del Llor per valor de 1.066 lliures, establint un cens per 1,5 sous anuals equivalent a 27 maravedises, tenint dret, a més, a la setena part de la producció de raïms i un cinquè de la collita de cireres.

El seu oncle Gabriel es fa càrrec d'un censal a favor de (llogueu-hi cadires): "Don Ramón María de Viala de Carballo, Aguilera, Llopis de Riu, de Centelles, Miró de Ledesma, Díez de

Andino, Barón de Almenar, de San Clemente, de San Juan de Viladecans y sucesor del Marqués de la Manresana", en "Ramonet" pels amics... suposo.

Un any després, el besavi, demana la cancel·lació de l'usdefruit de la seva mare reflectit en el testament del seu avi Vicenç que estava en poder del Rector de Sant Climent i en suspens per la nota marginal en el memoràndum que l'acompanyava: sa mare vídua usufructuària havia demanat dispensa papal per casar-se amb un seu cosí i, com ara rebia la resolució positiva del Tribunal Pontifici de La Rota, es podia executar l'escriptura perdent ella l'usdefruit degut al nou casament i passant els béns a propietat dels fills hereus.

Mentrestant el General Narváez prenia el poder i proclamava un estat dictatorial. Els demòcrates, liberals i republicans establien el pacte d'Ostende per fer fora el President Narváez i a la Reina. S'inaugurava el Canal de l'Urge i el senyor Remington inventava la màquina d'escriure; s'acabaria la bona lletra, la ploma, la plantilla i el paper secant.

En Climent fa inventari dels béns immobles que li ha deixat l'avi: casal a Sant Climent en el carrer del Còdol amb baixos dues plantes i golfes i cinc terrenys, tot valorat en 20.573 rals de billó. Alguns dels camps estan mesurats en "mundines" que era la setzena part de la "mujada" i aquesta aproximadament igual a cinc hectàrees.

Al 1868 s'havia d'anar en compte. A Catalunya corrien forts vents que parlaven d'igualtat i fraternitat. Els incipients republicans i els "perillosos" demòcrates eren perseguits pels que es deien moderats. Això treia de polleguera al Govern de Madrid i va acudir a una primícia franco-hitleriana, avant la letre: els confidents de la policia. El més criminal de tots va ser un tal Jeroni Tarrés, espieta i executor que va portar més d'un a la forca, per un grapat de monedes. Als vespres es temien les malifetes de "la ronda d'en Tarrés".

D'aquesta generació dels Moragues, una branca donaria a Maria Anna Moragas (homònima i cosina de la besàvia), que es va casar amb un tal Rufi Vidal (tutor de l'àvia) de Sant Climent i compare d'estudis del meu besavi. Aquesta, en segones noces, es va casar amb el navilier i paperer senyor Jover i Costes que obtindria més tard el títol de Marqués de la Gelida de mans de la Reina Regent per prestar els seus "vapors" per les guerres d'ultramar i, sa dona, de Pius IX (Pius no! no!, que li deien) el títol pontifici de Marquesa de Moragas per les seves obres de beneficència.

Les coses anaven malament al Pacífic, a Cuba i Puerto Rico, tant és així que l'any següent amb el Grito de Yara comença la Guerra dels Deu Anys a la Perla de les Antilles.

És per això que, previsorament, pel reemplaçament del 1867 en Climent va fer una societat de socors mutus per a la redempció del servei militar del seu germà Juan i d'altres nou mossos associats. En el sorteig tocaren a tres nois i "cinc dècimes" del poble de Sant Climent i el mateix percentatge als del poble de Sant Andreu de la Barca, inclosos en el contracte. Es fa requeriment perquè es posin d'acord perquè en ajuntar "els dos cinc dècims" formen la unitat. Fan ampliació de les aportacions per redimir el mosso excedent. Cada redempció costa 400 escuts de billó.

A Mèxic al qui van "reemplaçar" per la via ràpida afusellant-lo, fou l'Emperador Maximiliano, posat per Napoleó III. La seva dona la retornaren a Àustria, completament boja, per l'ensurt de los "cuates".

Així les coses, al 1868, esclata la revolució a Espanya, la "Setembrina" i la Reina Isabel, de vacances a Lequeitio, agafa el tren escapolida fugint a França mentre els revoltats cridaven "Abajo la Isabelona por fondona i putona". Per què seria?

El general Serrano (ex amant de la

2.- El besavi universitari.

Reina) guanya les tropes isabelines, i posa Prim com a president del Govern Provisional. Laureà Figuerola, ministre d'Hisenda instaura com a unitat nacional de moneda: la pesseta, encunyada a Barcelona per primera vegada en temps de Napoleó.

El 1869, el besavi Climent dona autorització a la seva dona Marianneta de 26 anys perquè signi document d'acceptació, com hereva universal, dels béns del seu avi i pare, Onofre i Bartomeu. El primer inventari (que després en trobarem un altre adicional) li pertoca al 31 de desembre: Tres cases de quatre pisos cadascuna (valor a determinar) i els locals de planta baixa llogats, situats a l'avui Ciutat Vella; un terreny anomenat Horta de Sant Pau i tres plomes d'aigua que la reguen per valor de 36 mil escuts. Dues cases més de quatre i cinc pisos valorades en 11 mil escuts; 10 censals de renda anual de 450 escuts i 39 sous; 59 àrees en "el lugar llamado Molinos de Viento, actualmente Hostafranchs", és a dir, Gran Via-Creu Coberta... equivalents a 20 massanes de l'Eixampla valorats amb 8 mil escuts. Això, més l'inventari adicional. Besàvia, I love you!

Les dones, fins molt més endavant, sols podien posseir però no disposar sense el permís del seu marit o tutor; eren considerades "menors d'edat" de per vida.

Quin cap d'any del 1869 us devieu passar en Climent i tu! Potser al Cercle del Liceu, potser al café de les Delícies, punyeteros! El que és segur és que no vau anar al Primer Congrés del Partit Socialista que es va fer a BCN en aquest temps. A que no? Però sí que em consta que vau estar a la inauguració del canal de Suez convidats per Ferdinand de Lesseps (ÀNCORA).

El nostre "antic amic" Ferdinand de Lesseps inaugura el Canal de Suez i es volia fer l'estrena a les Piràmides d'El Caire amb l'òpera Aida de Verdi. Mentre, en Julio Verne publica "La Volta al Món en vuitanta dies". França promulga la República acabant amb el segon imperi de Napoleó III. Barcelona estava encisada per les pintures de Fortuny, com l'Odalisca des de feia alguns anys i ara amb la Vicaria. També els ciutadans es tornaven bojots amb Wagner, i ara amb Sigfrid, la tercera òpera de la tetralogia de "L'Anell dels Nibelungos". Les obres d'aquest compositor s'estrenaven a Alemanya (Bayreuth) i seguidament la reestrena al teatre del Liceu, tal era l'afecció barcelonina. Per riure una estona, els catalans, llegien La Campana de Gràcia i L'Esquella de la Torratxa asseguts a les terrasses dels magnífics cafès "a la parisièn".

Al 1870 Pius IX convoca el Concili Vaticà I i publica l'Enciclica sobre la Infal·libilitat, estant cercat al Castello de Sant'Angelo per les tropes unionistes de Vittorio d'Enmanuele. D'ençà, ell, la meva dona i certs amics tots podran parlar "ex càtedra"... (A mi em diuen que calli)... A Barcelona es crea el *Fomento de la Producción Nacional*, per a la "infal·libilitat" dels patrons.

Aquest any, el general Prim diu "Borbones, jamás, jamás" (Ah, ah!) i es cerca un Rei per a la pobra Espanya

orfe. Per fi en troben un, gràcies a la maçoneria internacional, l'Amadeu de Saboya. El ximplet, abans d'arribar a Madrid, li maten el seu valedor Prim en un atemptat a la sortida del Congrés. El primer que fa en arribar a la capital és visitar la vídua i li diu: "Señora, usted y sobre todo yo, hemos sufrido una gran pérdida". A l'any, després d'un atemptat que va sofrir, diu a les Corts "Per Baco, io non capisco niente, questo é una gabbia di pazzi!" (...Per Baco, no entenc res, això és una gàbia de bojots). Agafa el vaixell, torna a Itàlia i diu "arri-vederchi"... als espanyols que els governi sa tia!

Es proclama la República!!!

En menys d'un any hi ha quatre presidents, Figueres, Pí i Margall, Salmerón i Castelar. Al final acaba tot amb el "tejerazo" del General Pavía que va entrar a peu, no a cavall, en el Congrés dissolent-lo i posant el General Serrano de Regent.

A França s'apareixia la Verge a Lourdes, cosa convenient ja que corrien èpoques de maçoneria, anarquismes i pensaments lliberals que portaven al Papa Pius IX de corcoll, ja que aquest "contuberni" li podria fer perdre els Estats Pontificis. Només li faltava que un tal Darwin digués que l'home provenia del mico i li aixafés el d'Adam i Eva..., malgrat que sempre quedaria la Caputxeta Roja.

3.- El besavi advocat.

Els Viscarri-Moragas, al 1874 comencen a construir edificis als terrenys d'Hostafranchs, fent-t'hi censals. En els plànols apareix com a Mestre d'Obres un germà del besavi, en Jaume. Uns blocs delimiten la Plaça de Sol i Padrís o de la Llibertat (compte!, li van canviar el nom en la II República), i carrer Callao.

L'expectativa de negoci fa que en Climent Viscarri i els seus germans vulguin "normalitzar" l'herència de l'avi i la de l'intestat del seu pare. Com ell els ha fet de pare i els ha donat carreres i de les germanes n'ha tingut cura fins "haver-les ben col·locat en matrimoni" (compte!, ho diu el document), per l'amor que es professen tothom es dona per ben pagat, renunciant el que els pogués tocar a favor del germà gran Climent. Home!, és bonic per part d'uns i de l'altre. El document paga d'aranzels 89 pessetes i 15 cts. En Climent es queda amb les cases i terres per Sant Climent, Sant Boi i Gavà.

També de mutu acord el matrimoni dota un tal Balta, estudiant de Teologia i fill d'un flequer censalista, perquè ho necessita per obtenir les Ordes Majors i per assegurar-se la subsistència, fins que no obtingui algun "curato, beneficio u otra pieza eclesiàstica".

Al mateix any s'escriptura la compra de 55 àrees a Hostafranchs en el lloc ja conegut anomenat Molins de Vent. Visitant la zona (enguany construïda totalment), efectivament el terreny davalla suaument vers el sud oest. Lloc idoni per agafar els vents de ponent i garbí, ideal per moure-hi molins... i ideal per bastir (com veurem més endavant) la tèxtil Nova España Industrial.

(Continuarà)

NOU STIL

Perruqueria per a Homes *Bona Festa Major!*

Plaça del Mercat (3a. Travessia, núm. 8)
Tel. 972 32 41 01
17220 **SANT FELIU DE GUÍXOLS**

CALÇATS LLINÀS

Desitgem als clients i amics una bona Festa Major i aprofitem per recordar-vos que estem de rebaixes.

C/ Sant Joan, 43 - Tel. 972 321 355
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Funerària Juanals

TANATORI - CREMATORI
SERVEI PERMANENT
972.32.22.82 - 972.32.88.55

Serveis de:

Enterrament
Incineració
Traslats
Flors
Esqueles
Làpides

Donem servei a:

Sant Feliu de Guíxols
Castell-Platja d'Aro i S'Agaró
Santa Cristina d'Aro
Calonge
Sant Antoni de Calonge

Gestionem les defuncions d'aquestes poblacions a qualsevol hospital, clínica o residència geriàtrica de la província.

OFICINES CENTRALS, TANATORI i CREMATORI
Avda. Catalunya, 150 - 17220 Sant Feliu de Guíxols
Tels.: 972.32.22.82 - 972.32.88.55. Fax: 972.82.14.50

SERVEI DE DISTRIBUCIÓ I RECOLLIDES A
GIRONA - CATALUNYA I NACIONAL
Bona Festa Major

Gravina, 79 - 17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS (Girona)
Tels. 972 32 00 37 - 696 92 92 92
Fax 972 32 04 45 - A/e: trans-lloñch@terra.es

MARKQUEZ

D I S T R I B U C I O N S

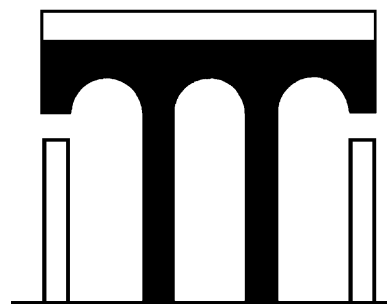
OFERTES Segona Quinzena Juliol

Arròs Moli de País rodó 1 kg 1,95 €
Garrafa d'aigua Rocaigua 5 L. 0,59 €
Estrella Damm llauna 33 cl. 0,48 €
Coca-cola llauna 33 cl. 0,39 €
Aigua Ribes 1,5 l 0,28 €
Torres Sangre de toro 3/4 3,77 €
Cava Marquès de Monistrol brut sel. especial 2,72 €

i... Tenim vi de bóta!

Par. Vilartagues S/N, 17220 Sant Feliu de Guíxols, Girona
902 109 787 www.marquezdistribucions.com

marbres
TOGI s.l.
paviments
revestiments

Fàbrica:

Rda. Narcís Massanes, s/n.
Tel. 972 32 06 49 / Fax 972 32 47 14
17220 **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
www.marbrestogi.com

Show Room:

C/ Ginesta, cantonada Fontanilles, s/n.
Tel. i Fax 972 21 61 30
17001 **GIRONA**
info@marbresgi.com

Bona Festa Major

METROPOL BOUTIQUES

LACOSTE

INTERSPORT

Passeig dels Guíxols, 20 - Tel. 972 32 25 02 - SFG

AGRUPACIÓ AMICS DE LA SARDANA

Sant Feliu de Guíxols

Divendres, 22 de juliol 2011 - Nit a 1/4 d'11

SARDANES D'ESTIU AL PASSEIG DEL MAR

PATROCINADES PER L'AJUNTAMENT DE LA CIUTAT

Audició per la Cobla ROSSINYOLETS

PROGRAMA:

NOIES MARTINENQUES (41-73) Artur Rimbau Clos L'APLEC DE SANT FELIU (27-89) J. Oliver Perpinyà
LLEIDA CIUTAT PUBILLA (29-87) ... R. Viladesau Caner PONCELLINA (29-79) Josep Saderra Puigferrer
VOLGUT PARE (29-81) Carles Santiago Roig TROBADA DE SANT JORDI (27-71) Francesc Mas Ros

Divendres, 29 de juliol 2010 - Nit a 1/4 d'11

SARDANES D'ESTIU AL PASSEIG DEL MAR

PATROCINADES PER L'AJUNTAMENT DE LA CIUTAT

Audició per la Cobla BAIX EMPORDÀ

PROGRAMA:

GALANTEIG (41-87) Conrad Saló Ramell PASSEIG MARISTANY (37-81) Pere Fontàs Puig
QUINA PACIÈNCIA! (23-65) Marcel Artiaga Vallès SANT FELIU DE GUÍXOLS (37-87) M. Solés Massaguer
BLAUS DE MAR A ST. FELIU (35-85) J. Casús Serra JORN ALEGRE (21-63) Josep Serra Bonal

NOTA DE L'AGRUPACIÓ AMICS DE LA SARDANA DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

Per motius aliens a la nostra voluntat, l'audició de sardanes que tradicionalment té lloc la darrera setmana de juliol a càrrec de la Cobla Jovenívola al Passeig del Mar, no es podrà dur a terme, per la qual cosa s'ha d'ajornar sense data concreta de celebració.

SARDANES DE FESTA MAJOR 2011

2 D'AGOST - NIT A LES 23 H. - PLACETA SANT JOAN

Cobla: CIUTAT DE GIRONA

JUNY	37-89	Juli Garreta i Arboix (Sardana declarada HIMNE OFICIAL de la Ciutat de Sant Feliu de Guíxols)
PRADA - RIPOLL	29-73	René Picamal i Coma
EL CANTAIRE DEL MONTGRÍ	35-87	Ricard Viladesau i Caner
L'APLEC DE PEDRALTA	27-73	Rafael Figueras i Auladell
EN XAMPINYA PETIT	33-81	Enric Gratacós i Massanella
LA COLLA DELS SETZE	33-73	Francesc Mas i Ros

3 D'AGOST - TARDA A LES 20 H. - PASSEIG DEL MAR

Cobla: LA BISBAL JOVE

EL DUBTE D'UNA NOIA ENAMORADA	31-79	Josep Gravalosa i Geronès (dedicada a la Isabel Pagès, esposa de Juli Garreta)
LES BORGES BLANQUES, CIUTAT PUBILLA	33-83	Lluís Lloansí i Marill
GIRONA AIMADA	31-83	Vicenç Bou i Geli
SOTA ELS PINS	26-71	Josep Vicens i Juli "Xaxu"
EL MEU POBLE	37-71	Ricard Viladesau i Caner
L'ENCÍS DEL RIPOLLÈS	33-71	Josep Coll i Ferrando

4 D'AGOST - NIT A LES 23.30 H. - PASSEIG DEL MAR

Cobla: LA FLAMA DE FARNERS

EN PERE GALLARÍ	43-89	Josep M.ª Vilà i Gandol
FLAMA 3.0	35-87	Jordi Molina i Membrives
REFILETS DE L'AVI	33-77	Artur Rimbau i Clos
SALOU, CIUTAT PUBILLA	33-69	Ricard Viladesau i Caner
LÍDIA	41-83	Carles Rovira i Reixach
ARA SALTAREM	27-61	Josep Capell i Hernández

Electro Ràpid

REPARACIÓ D'ELECTRODOMÈSTICS I CALDERES DE CALEFACCIÓ

Horari de dilluns a dissabte

Tel. 972 82 28 29 - Mòbil 659 95 47 72

17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS

LLIBRERIA

LA GUINEU

Us desitgem

BONA FESTA MAJOR!

Carrer Capmany, 35 · Tel i Fax 972 32 13 26
www.laguineu.cat · info@laguineu.cat
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS

A Festa Major em convides!

Potser una de les coses que veus diferent conforme passa el temps, és la Festa Major. De jove era quelcom que sorgia entre els dies de vacances, i era sinònim d'anar a la fira i acabar amb els focs d'artifici. També eren dies de trobada familiar: els avis, la tia i una paga extra per la fira com us deia. No entenia com els adults no anaven a la fira cada dia, ja que era el màxim de tot.

I ara ja fa temps que entenc el punt de vista dels meus pares. Però no per això deixen de ser dies assenyalats, i per a cada edat vol dir una cosa especial. A vegades ens calen excuses per aturar-ho tot i respirar fons, perquè cada un de nosaltres té les seves cabòries. Això ens ho permet fer la Festa Major, és una d'aquelles dates assenyalades que ningú qüestiona. Amb poc esforç hi podem trobar un sentit.

I hem mirat de fer un programa de festes on hi passa una mica de tot. La Festa Major comença pels de casa, amb la família i els amics. I tot plegat, el demés és una excusa per retrobar-se, reflexionar un xic i passar-ho bé.

Bona Festa Major a tothom!

JOAN ALFONS ALBÓ

PROGRAMACIÓ FESTA MAJOR 2011

DIUMENGE 31 DE JULIOL

18.00 h. Passada de gegants, capgrossos i cavallets. Sortida de la plaça de Terol i arriba al Passeig del Mar, davant l'Ajuntament.

20.00 h. Pregó de la Festa Major a càrrec de l'entitat PIRATES MG. Escenari davant l'Ajuntament.

23.00 h. "MASCLETÀ" d'inici de Festa Major. Gentilesa de l'associació dels firaires instal·lats a la fira de Festa Major.

23.30 h. Ball de nit. "TRÀFIC". Escenari davant l'Ajuntament.

DILLUNS 1 D'AGOST

11.00 h. CARNAVAL A LA FRES-CA. "Cercavila aquàtica" de les Colles de Carnaval Ganxones i "Festa de l'Escuma". Pels carrers del centre de la ciutat, final a la Plaça Miquel Murlà.

12.00 h. Ofici solemne de Sant Feliu i ofrena floral de la Colla Gegantera Ganxona. Parròquia Mare de Déu dels Àngels.

19.00 h. Concert de Festa Major amb "ORQUESTA VOLCÀN". Escenari davant el Casino dels Nois.

21.00 h. FESTIVAL DE LA PORTA FERRADA. Actuació de CARLES CASAS. Teatre-Auditori Municipal. Preu: 25 €.

23.30 h. Ball de nit. "ORQUESTA VOLCÀN". Escenari davant el Casino de la Constància.

DIMARTS 2 D'AGOST

12.00 h. Ofici solemne en honor a la Mare de Déu dels Àngels. Parròquia Mare de Déu dels Àngels.

19.00 h. Festa infantil a càrrec d'AMADEU I CIA. amb l'espectacle "BALLARUGA DE BALLS". Placeta Sant Joan.

21.00 h. FESTIVAL DE LA PORTA FERRADA. PEGASUS. "Berlín". Teatre-Auditori Municipal Preu: 25 €.

23.00 h. Sardanes amb la cobla Ciutat de Girona. Placeta Sant Joan.

23.00 h. Nit de revetlla. "ORQUESTA CHAPO". Escenari davant el Casino de la Constància. Organitza: Nou Casino La Constància

24.00 h. Ball de nit. "LA GIRASOL". Escenari davant l'Ajuntament.

DIMECRES 3 D'AGOST

11.00 h. Jocs de cucanya. Platja de Sant Feliu.

20.00 h. Sardanes amb la cobla Bisbal Jove. Escenari davant la Cambra de Comerç.

22.30 h. CORREFOC amb els Diablers d'en Pero Botero. Sortida de la cruïlla Passeig - Rambla del Portalet.

24.00 h. Nit de festa. "VIRUS" i "ORQUESTA DI-VERSIONES". Escenari davant l'Ajuntament.

DIJOURS 4 D'AGOST

19.00 h. Animació infantil a càrrec de la Companyia PENTINA EL GAT amb l'espectacle "REVOLUCIÓ". Passeig del Mar.

23.00 h. FOCs D'ARTIFICI de cloenda.

23.30 h. Sardanes amb la cobla Flama de Farners. Escenari davant la Cambra de Comerç.

24.00 h. Ball de nit. "ORQUES-

TRA METROPOL". Escenari davant l'Ajuntament.

DIVENDRES 5 D'AGOST

22.00 h. CARNAVAL A LA FRES-CA. Rua de les colles de carnaval locals. Recorregut: Plaça Monestir, Avda. Juli Garreta, Passeig del Mar i dels Guíxols.

23.30 h. Festa de cloenda. Escenari davant l'Ajuntament.

FIRA DE LA FESTA MAJOR 2011

Als Jardins Juli Garreta i a l'esplanada del port

Del 30 de juliol al 8 d'agost

ALTRES ACTIVITATS DESTACADES

Dissabte 6 i diumenge 7

d'agost

21.00 h. 25è ANIVERSARI DE L'AGRUPACIÓ TEATRAL BENET ESCRIBA. Representació de l'obra "ALMENYS NO ÉS NADAL". Teatre Auditori Municipal.

Venda d'entrades a l'Oficina de Turisme i 1 h. abans de la funció a la taquilla.

ACTIVITATS ESPORTIVES DE FESTA MAJOR

Dissabte 30 i diumenge 31 de juliol

V Trofeu de Festa Major de Futbol 7. Lloc: Camp Municipal de Futbol de Vilartagues. Organitza: Vilartagues C.F.

Dissabte 6 d'agost

Milla Popular de Sant Feliu de Guíxols

Lloc: Passeig del Mar, davant Ajuntament. Horari: A partir de les 19 h. Inscripcions 1 hora abans. Organitza: Club Atlètic Guíxols.

FESTIVAL DE LA PORTA FERRADA

Dijous 11 d'agost

22.30 h. LUZ. Espai Port. Preu: de 35 a 55 €.

Divendres 12 d'agost

22.30 h. NIT DE GOSPEL - The American Spiritual Ensemble. Espai Port. Entrades de 25 a 45 €.

Diumenge 14 i dilluns 15 d'agost

21.30 h. GERONIMO STILTON. Espectacle familiar. Espai Port. Entrades de 25 a 35 €.

Dimecres 17 d'agost

22.30 h. COMEDIANTS - Persèfone. Espai Port. Entrades de 25 a 45 €.

Dijous 18 d'agost

22.30 h. RAIMON. Espai Port. Entrades de 25 a 35 €.

Dissabte 20 d'agost

22.30 h. COMPANYIA DE ANTONIO GADES - Fuenteovejuna. Espai Port. Entrades de 25 a 45 €.

Les entrades es poden adquirir de la següent manera:

- Taquilla: Teatre Auditori Municipal de dilluns a dissabte de 19 a 21 h.

- Taquilla: A l'Espai Port 1 hora abans de cada espectacle.

- A internet: www.servicaixa.com i www.telenrada.com

- Les 24 hores del dia: terminals de ServiCaixa de "la Caixa".

FARMÀCIES DE TORN
Del 23 al 29 de juliol de 2011
(De 9 a 9 - 24 hores)

Dissabte, 23: CASANOVAS, Canigó, 16, tel. 972 328352.

Diumenge, 24: CORTIELLA, Rufo, 27, tel. 972 320429 (de les 09 a 13:30 i de les 16:30 a les 09 h dia seg.); SALLÉS, Mall, 2 - Tel. 972 320428 (de les 09 a les 13 h); VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192 (de les 13.30 a les 16 h).

Dilluns, 25: VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192 (de les 09 a les 22 h); DE LA PEÑA VILA, Clavé, 8, tel. 972 321131 (de les 22 a les 09 h dia seg.).

Dimarts, 26: DE LA PEÑA VILA, Clavé, 8, tel. 972 321131.

Dimecres, 27: OLIVÉ, Ctra. de Palamós, 74, tel. 972 320109.

Dijous, 28: PRAT, Joan Camisó, 2, tel. 972 322248.

Divendres, 29: SALLÉS, Mall, 2 - Tel. 972 320428.

Del 30 de juliol al 5 d'agost de 2011

Dissabte, 30: SIMON, València, 37, tel. 972 322960.

Diumenge, 31: VALLS, Maragall, 10, tel. 972 322830 (de les 09 a les 09 dia següent); VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192 (de les 09 a les 13:00 h).

Dilluns, 1: VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192.

Dimarts, 2: CASANOVAS, Canigó, 16, tel. 972 328352.

Dimecres, 3: CORTIELLA, Rufo, 27, tel. 972 320429 (de les 09 a 13:30 i de les 16:00 a les 09 h dia seg.); VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192 (de les 13.30 a les 16 h).

Dijous, 4: VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192 (de les 09 a les 22 h); DE LA PEÑA VILA, Clavé, 8, tel. 972 321131 (de les 22 a les 09 h dia seg.).

Divendres, 5: DE LA PEÑA VILA, Clavé, 8, tel. 972 321131.

Del 6 al 12 d'agost de 2011

Dissabte, 6: OLIVÉ, Ctra. de Palamós, 74, tel. 972 320109.

Diumenge, 7: PRAT, Joan Camisó, 2, tel. 972 322248 (de les 09 a les 09 dia següent); VALLS, Maragall, 10, tel. 972 322830 (de les 09 a les 13:00 h).

Dilluns, 8: SALLÉS, Mall, 2 - Tel. 972 320428.

Dimarts, 9: SIMON, València, 37, tel. 972 322960.

Dimecres, 10: VALLS, Maragall, 10, tel. 972 322830.

Dijous, 11: VALLS GIRONÈS, Major, 33, tel. 972 320192.

Divendres, 12: CASANOVAS, Canigó, 16, tel. 972 328352.

—:—

PARRÒQUIES MARE DE DÉU DELS ÀNGELS (Monestir) - SANTA MARIA ASSUMPTA INFORMACIONS DE LA SETMANA

Divendres, 22: Santa Maria Magdalena. Càritas de 16 h. a 17 h. (rober i aliments). - **Dissabte, 23:** Despatx de 10.30 h. a 12.30 h.; 13 h, casament: José-Joaquín Pérez Delgado i Estrella Perdígón Sánchez; 17 h, bateig: Alvaro Zafra López; 22 h, Concert d'orgue al Monestir, per Julián Ayesa. - **Diumen-**

CARTELLERA

ge, 24: Diumenge XVII de durant l'any. 10 h, Missa Ortodoxa a Santa Maria; 13 h, bateig: Nil Portas Titos.

Dilluns, 25: Sant Jaume apòstol. Càritas: de 17 a 19 h (acollida). - **Dimarts, 26:** Sant Joaquim i Santa Anna. Despatx de 17.30 h a 19.30 h. - **Dimecres, 27:** Càritas, de 17 h a 19 h (acollida). - **Dijous, 28:** Santa Marta. - **Divendres, 29:** Càritas, de 16 a 17 h (aliments). - **Dissabte, 30:** Despatx de 10.30 h a 12.30 h; 13 h, bateig: Alba Suquet Meseguer. - **Diumenge, 31:** Diumenge XVIII de durant l'any. Sant Ignasi de Loiola.

Dilluns, 1 d'agost: Sant Feliu, màrtir, patró de la ciutat. 12 h, Missa Solemne. Cantarà la Coral Parroquial. - **Dimarts, 2:** Mare de Déu dels Àngels, patrona de la Parròquia del Monestir; 20 h, Missa solemne. Cantarà la Coral Parroquial. - **Dissabte, 6:** La transfiguració del Senyor. Despatx de 10.30 h a 12.30 h. 13 h, bateig: Núria Martínez Vilert; 17 h, casament: Bernat Liso i Georgina. - **Diumenge, 7:** Diumenge XIX de durant l'any.

Exèquies: Dolores Milán Debono, 95 anys; Mercè Boadas Espinet, 86 anys; Carmen Pérez Fortes, 91 anys; Catalina Calzada Navarro, 87 anys; Josep Pedret Valls, 79 anys; Teresa Pi Saura, 91 anys.

Casament: Dia 22 de juliol a Sant Elm: Mario Jiménez i Esther Solans.

Misses: Del 30 de juliol a fi d'agost hi haurà una missa a les 19 h els dissabtes i vigílies; els diumenges en castellà.

Hi ha molts tubs de l'orgue per apadrinar. Per 100 euros pots col·laborar en el seu finançament.

Càritas: Estarà tancat de l'1 d'agost al 5 de setembre, excepte dijous 18 d'agost que es donaran aliments. Feu-vos socis de Càritas.

—:—
PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS-MONESTIR

2n Cicle de Música al Monestir 2011
Música Post-romàntica
i Impressionista

Meritxell Gama, arpa - Eulàlia Garcia, viola - Emili Bayarri Ombuena, trombó.

Dissabte, 13 d'agost a les 22.00 h.
Preu entrades: 10 i 20 euros.

LA METEOROLOGIA

Setmana de l'11 al 17 de juliol de 2011

Dia	Temp. Max.	Temp. Min.	Vent Max.	Direcció	Pluja
11	24.8	19.6	33.8	W	0.0
12	23.7	20.8	45.1	W	2.0
13	24.2	20.3	46.7	S	1.0
14	21.9	15.9	32.2	W	5.8
15	23.2	19.2	41.8	W	0.0
16	23.2	20.1	61.2	SW	0.0
17	22.7	16.9	41.8	WSW	2.8

Informació facilitada per l'IES Sant Elm

NOTES DE SOCIETAT

El dijous 7 de juliol, les companyes del taller de patchwork del Casal de Tueda, dirigides per Sílvia Giménez, vàrem celebrar el final de curs, amb un sopar en un restaurant de la ciutat.

La SARAH farà 4 anys el 26 de juliol.
Moltes felicitats de part de l'àvia i en Pèpere

En record de

l'Esteve Herce i Montaner

El dia 25 de juliol fa sis anys que ens va deixar. La seva família, que l'enyora en tot moment, us demana que el tingueu en el vostre record.

Per la Maria Assumpció Viñals i Puig en el 14è aniversari de la seva mort.

18/7/2011

Aquest blavíssim mar, alberg de les onades el tinc ben al davant acompanyant ma tarda. I el vol de la gavina, vol de petxina blanca. La forta olor de sal la desmaiada xarxa. Ho tinc tot al davant d'aqueixa intensa platja.

X.R.

De tots el que t'estimem

TERESA PI i SAURA

Vídua de Rafel Colomeda i Pagès

va morir cristianament el dia 14 de juliol de 2011 a l'edat de 91 anys

Els seus: fill Rafel i esposa, filla Anna i espòs, néts, besnéts i resta de la família, ho participen a les seves amistats i agraeixen l'assistència a la cerimònia religiosa que en sufragi de la seva ànima es va celebrar el divendres dia 15 a l'oratori del tanatori de Sant Feliu de Guíxols.

Sant Feliu de Guíxols 21 de juliol de 2011.

6.º Aniversario de la muerte de
Dña. Paulina Camarero Rodríguez
Comadronea - practicante jubilada
Viuda de Pedro Huidobro González

que falleció cristianamente el día 5 de agosto de 2005, a la edad de 89 años. E.P.D.

Tus hijos, M.ª Teresa, José Ramón y Pedro; hijas políticas, Ana Pahissa y Concepción Gayolà; nietos, Ana y Carlos; hermanos políticos, sobrinos y demás familiares no te olvidan.

Sant Feliu de Guíxols, 5 de Agosto de 2011.

JOSEP ROURA i VIDAL

morí cristianament el passat dia 18 de juliol de 2011, a l'edat de 87 anys, havent rebut l'Extremunció.

A.C.S.

La seva esposa, Carme Peracaula i Serra; fills, Ferran, Xavier i Isabel; fills polítics, néts, germans, cunyats, nebots i demés familiars, participen a les seves amistats tan sensible pèrdua i els agraeixen les diferents mostres de condol rebudes, així com l'assistència a la missa exequial que en sufragi de la seva ànima es va celebrar l'endemà a l'església parroquial del Monestir de Sant Feliu de Guíxols.

Sant Feliu de Guíxols, 21 de juliol del 2011.

A.D. GUÍXOLS Renovacions, baixa, fitxatge

Els jugadors Sergi Andrés, Cervera, Virolés, Viñas, Pedregosa, Nièrga, Rubén Pérez, Linàs, Santamaria, Guille i Chicho, són els que han prolongat el contracte amb el Guixols, mentre segueixen les converses amb Poderoso, Marc Medina i Moi. Pel que fa referència a l'apartat de cares noves, al fitxatge del porter Carlos Arribas, s'hi ha d'afegir el del davanter Pau Sala, que va anar a l'Aro quan va ésser baixa de l'Ateneu. I en el decurs d'aquesta setmana se n'hi ajuntaran alguns més. En quant a la no continuïtat, es tracta de Sergi Romero. El proper dilluns dia 25 reprendran els entrenaments amb el tècnic Àngel Camafreita.

Amistosos de pretemporada

Dia 6 d'agost, a les 19 h, Quart - Guixols.

Dia 13 d'agost, al Josep Suñer, Torneig del Suro, amb la participació del Guixols Base Juvenil, el Guixols i el Lagostera.

Dia 18 d'agost, a les 20 h, Bisbalenc - Guixols.

Dia 19 d'agost, Palafrugell - Guixols.
Dia 21 d'agost, a les 19 h, Guixols - Cristinenc.

Finalment, el dia 27, a partir de les 16 h, començarà la sèrie de partits que es clourà amb la presentació conjunta del Guixols Base i del Guixols, que s'enfrontarà a un rival que manca concretar.

GUÍXOLS BASE

Període d'inscripcions

Recordem que fins al proper dia 29, al despatx del Josep Suñer, de dilluns a divendres, des de les 18 fins a les 19.30 h, està obert el període d'inscripcions a la temporada 2011/12. El preu és de 100 € i inclou xandall, roba d'entrenament i equipatge.

Palamós - Guixols

Acabarem fent-nos ressò que el primer partit de lliga, en la seva jornada inicial, que es disputarà l'11 de setembre, ja tindrem un encontre de màxima rivalitat, que feia algun any que no concidien, jugant-se un Palamós - Guixols.

JOSEP SERRATS

ESCOLA DE FUTBOL SANT FELIU EL NOU PROJECTE DE L'ESCOLA DE FUTBOL DE SANT FELIU

La nova Junta Directiva de l'Escola de Futbol Sant Feliu ha endegat un projecte per als propers quatre anys amb el qual s'intentaran conservar les coses bones de l'entitat, millorar les que, a criteri dels nous directius, caldria donar-li un nou caire, i incorporar-ne de noves. Algunes actuacions ja s'estan portant a terme, d'altres es faran properament i la resta es treballarà per introduir-les de mica en mica en la mesura que es pugui durant el període 2011-2015. La Junta Directiva s'ha estructurat en tres àrees ben diferenciades però també lligades entre elles -Àrea Esportiva, Àrea Social i Àrea Econòmica-, encapçalades cadascuna per un vicepresident.

En l'aspecte esportiu prevaldrà la formació davant la competitivitat amb l'objectiu de millorar tant els equips col·lectivament com els jugadors individualment, i es premiarà l'esforç. Per aconseguir-ho, es tractaran tots els equips i als seus membres per igual, es donarà formació als entrenadors i hi haurà informació fluïda entre els directius, coordinadors i tècnics. Es donarà especial importància al bon comportament dels futbolistes, entrenadors i delegats, tant a dins com a fora del camp. La nova Junta Directiva s'estableix com a objectiu que el Juvenil A es converteixi en un referent a la demarcació per tal que tots els jugadors dels equips inferiors tinguin il·lusió per arribar-hi. El nou Coordinador General és el reconegut exjugador i entrenador Francesc Guitart. El Coordinador del Futbol-7 del Consell Comarcal és Vicente Sarabia.

Pel que fa al tema social, es vol fer més participis de l'Escola tots els seus membres a través de l'Assemblea de socis i de la creació d'un Consell de Mares i Pares que serveixi d'interlocutor/col·laborador per al bon funcionament de l'entitat. Es donarà valor al Reglament Intern fent-lo extensiu a tots els membres -jugadors, entrenadors, delegats i pares- mitjançant la creació d'una Comissió de Disciplina que vetllarà pel bon comportament i sancionarà si s'escau. Per millorar la informació en tots els àmbits, es crearà una estructura de Premsa i Comunicació i s'incorporaran les noves tecnologies

(web, facebook, twitter, etc.). En l'aspecte més lúdic, s'intentarà organitzar la Diada de l'Escola cada final de temporada, el Torneig d'Exjugadors i altres celebracions que enforteixin els vincles entre jugadors, familiars i aficionats.

L'aspecte econòmic és el més complicat ja que actualment l'Escola no és aliena a la situació del país. Fets com el que en aquesta propera temporada s'hagin de tornar a pagar a la Federació les fitxes dels jugadors de les categories més altes, afegits a la reducció considerable dels ingressos per publicitat i patrocini, fan que la nova Junta Directiva hagi hagut de reduir considerablement el pressupost de despeses per a la nova temporada 2011-2012 intentant mantenir i, si es pot, millorar el servei que es dona als jugadors i a les seves famílies. Per incrementar els ingressos s'ha creat una estructura responsable de la captació de noves fonts d'ingressos i d'incrementar les d'esponsorització i publicitat.

Es un projecte ambiciós, engrescador i obert a tots els aficionats al futbol de base i per al qual la nova Junta Directiva necessita la col·laboració i comprensió de tota la família de l'Escola per tal de portar-lo a terme. Visca l'Escola de Futbol Sant Feliu!

BTT - Campionat Open Tàctic i Terra de Pas

Diuenge dia 10 de juliol uns quants corredors de Sant Feliu de Guixols es van desplaçar a la població de Llançà (Alt Empordà) per disputar l'última prova de mountain-bike puntuable per dos campionats: l'Open Tàctic i l'Open Terra de Pas. Els circuits de Llançà eren uns circuits molt tècnics i durs en totes les categories, això sumat a les temperatures de més de 30 graus va ser el causant del fort patiment durant les curses de la gran majoria de corredors.

L'Open Tàctic constava de 5 curses i l'Open Terra de Pas de tres curses, totes repartides a la província de Girona. Com a resultat a tant sacrifici, quatre corredors guanyadors es van alçar amb la victòria dels dos campionats en les seves categories: Aleix Vergé, Francesc Vergé, Eva Forest i Sílvia Roura. Enhorabona corredors!

Enhorabona també a la resta de

corredors guanyadors: Carlos Mújica, Maria Romero, Lucia Garcia, Abel Moreno, Andy Moreno.

A la fotografia: Francesc Vergé, Eva Forest, Sílvia Roura i Aleix Vergé, guanyadors absoluts del Campionat Tàctic i de l'Open Terra de Pas de mountain-bike, en les seves categories. / S.C. GUÍXOLS.

Ciclisme - MAR I MUNTANYA

El passat 10/07/2011, el club ciclista "Bicicletes TOPE-Montclar" organitzà la sortida ciclista "Sant Feliu de Guixols-Vallter 2000". Una trentena de ciclistes vam emprendre el repte d'unir el mar amb l'alta muntanya, un luxe de la província de Girona, pedalant a través de 140 kms, deixant la boira que ens acompanyava de Sant Feliu per arribar, una vegada superada la collada de Capsacosta, ja amb un sol de justícia, a la Vall de Camprodon, Setcases i pujada a l'Estació d'esquí de Vallter 2000, per després baixar a Setcases, on esperaven familiars i amics, una maravillosa piscina i un suculent dinar per reposar forces i on es comentaven les incidències i anècdotes de la carrera.

Els grocs del TOPE, quin color per a un ciclista!, vam comptar, en tot moment, amb l'auxili i l'ajuda en cotxes d'avituallament, auxili i suport de Pepín Hernández, David Boyero, Josep Oller, sota la coordinació del Presi "Fede", que no va poder anar en bici per lesió,

i l'encoratjament de familiars i amics que ens animaren en tot el trajecte, i sobretot en el dur ascens a Vallter 2000. Gràcies a tots!

RAMON FDEZ. MASTRO
Centre Excursionista Montclar

VENDA I REPARACIÓ

Av. Catalunya, 68
17220 Sant Feliu de Guixols (Girona)

Tel./Fax
972 32 33 43

bicistope@servicesmail.com
<http://biciclestope.splay.cat>

PUBLIMAX
COMUNICACIÓ

ARTICLES DE PUBLICITAT

972 822 461 - 600 022 631
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Manel Fuentes
Terapeuta, Massatgista,
Acupuntor

Acupuntura corporal MTC
Acupuntura intradèrmica
Acupuntura auricular

Especialitzat en problemes de:
Ansietat, Depressions, Estrès,
Obesitat, Al·lèrgies, Dolors
musculars i articulars, etc., etc.

Tel. 649 557 330
C/ Oviiedo, 94
SANT FELIU DE GUÍXOLS

**Escola Nàutica
MEDIÑÀ**

**Aules a: Girona - Palamós
i St. Feliu de Guixols**

Formació integral, teòrica
i pràctica, per a totes les
titulacions nàutiques
esportives

Comuniquem als nostres clients i
amics el canvi d'adreça de les nostres
oficines i aules centrals a Girona
Ens trobareu a:

Gran Via Jaume I nº 76 4t. 2a.
E-17001 GIRONA

Mateix telèfon: 972 21 17 69
info@medinya.com
www.medinya.com

**CENTRE DE REHABILITACIÓ
GIMNÀS JOIS-MART**

ISMAEL MARTÍ (Fisioterapeutes)

FISIOTERÀPIA
TERÀPIA MANUAL
MASSATGE
TERAPÈUTIC
ELECTROTERÀPIA

**GIMNÀSTICA PER PROBLEMES
D'ESQUENA**

HORES A CONVENIR
C/ València, 24 - Tel. 972 82 10 23
SANT FELIU DE GUÍXOLS

NEDADORS DEL CLUB AQUÀTIC XALOC SÓN REBUTS PER L'ALCALDE I LA REGIDORA D'ESPORTS

El passat dimarts 12 de juliol els nedadors de l'A.C. Xaloc que van participar als Campionats d'Espanya de natació amb aletes a Valladolid van ser rebuts a l'ajuntament per l'alcalde del nostre municipi Joan Alfons Albó i la regidora d'esports Magdalena Lupañez, en reconeixement dels èxits assolits pels nostres nedadors en proclamar-se campions d'Espanya.

L'alcalde va felicitar tots per la feina feta durant l'any i els va obsequiar amb un diploma a cada nedador, després van prendre un petit refrigeri.

Des del club volem agrair el seu reconeixement. / A.C. XALOC.

RESPIRÀLIA 2011

Ja ha tornat l'estiu, i amb ell Respiràlia! Recordem que Respiràlia consisteix a nedar el perímetre de l'illa de Formentera amb l'objectiu de divulgar la Fibrosis Quística (F.Q.). Per tant, ens honra poder fer el que més ens agrada, nedar, per una causa com aquesta. La F.Q. és una malaltia hereditària que se sol manifestar en el transcurs dels primers anys de vida i consisteix en la producció anòmala de secrecions (mocs), que afecten sobretot el tracte digestiu i respiratori, minvant cada cop més la capacitat pulmonar i fent cada vegada més difícil la respiració, fins al punt d'arribar a morir si no hi ha la possibilitat d'un trasplantament pulmonar. Fins fa poc, l'esperança de vida d'aquests nens amb F.Q. era de tan sols 18 anys, però gràcies a la fisioteràpia i als avenços en investigació que iniciatives com Respiràlia han fet possible, actualment l'esperança de vida s'ha allargat als 40 anys o més. Per què nedar per la F.Q.? Doncs perquè la natació contribueix a l'expansió pulmonar i també a l'alliberació d'aquests mocs que dificulten la respiració.

Però a Respiràlia també hi trobem persones amb diverses discapacitats (físiques, visuals, auditives, mentals...). Nosaltres hem tingut la satisfacció de poder conèixer i nedar amb en Biel, aquest any més que mai. Cal dir que és un enriquiment continu poder compartir vida durant aquests

dies amb ell. En Biel té una discapacitat física de naixement que l'ha obligat a veure la vida des d'una cadira de rodes, però això no li ha estat obstacle per a gairebé res. Neda com no ho fa molta gent que posseeix plenes capacitats, i veu la vida amb un optimisme que ja els agradaria a molts.

Aquest any 4 membres del C.A. Xaloc han estat presents a Respiràlia, la Mercè, la Berta, en Richart i la Marina. Val a dir que aquest és el 10è any que hi som presents. Bé, això de 4 és un dir, perquè en Biel i en John ja formen part del nostre grup. En John neda amb nosaltres des de fa 8 anys, com cada any ens facilita la nostra estança a l'illa, ens transmet el seu entusiasme i la seva energia inesgotable.

Esperem que el proper any puguem continuar nedant per la Fibrosis Quística! Estiu 2011 / A.C. XALOC.

EXCURSIONISME

A la darrera sortida de Cako que mensualment organitzem la secció Excursionisme obert del C.E.M, vam fer les pràctiques d'aquesta modalitat esportiva, a la zona de Montcalvari, Vista Alegre, ermita de Sant Elm i el camí de ronda que voreja l'Eden Roc. Aquest recorregut ens va anar bé per pujar i baixar les escales fent un bon profit dels pals, agafant confiança per un millor rendiment.

Pel que fa a Montcalvari ens va agradar la recuperació que s'ha fet de la font i el seu entorn, esperem que torni ser el lloc de berenada per a infants i grans. La caminada va acabar amb una bona nedada a la Platja de Sant

Feliu. Puntualment anirem informant de les properes sortides i us recomanem la XVII.ª Caminada Nocturna del dissabte 23.

CENTRE EXCURSIONISTA MONTCLAR

CLUB BÀSQUET SANT FELIU

HISTÒRIA D'UN CAMPIONAT

Al començament de la temporada 2010-2011 la part tècnica del Club es va reunir i després de molts dubtes, va decidir que l'equip –la majoria de les jugadores eren de primer any i algunes encara cadets– juguessin a la Categoria de nivell A per mantenir, lluitar i millorar cada dia més. Cal esmentar també que aquest equip tenia algunes jugadores de segon any, tot i que al final només varen ser dues.

El campionat va començar malament, amb una primera part contra l'equip del Palamós en la qual es va arribar a perdre per 19-31. La primera "bronca" de la temporada va ser sonada, però això va servir per canviar la intensitat de l'equip i finalment es va guanyar el partit. Després va arribar una derrota per només dos punts de diferència a Nou Caules, un equip difícil com va demostrar ser, ja que arribà a la fase final. I a continuació, una primera volta de campionat molt bo amb tan sols dues derrotes més, a Cassà, amb un equip que en aquell moment era molt superior a tots els altres, i una altra molt discutida al camp del GEIEG, un altre dels equips punters de la categoria.

Però on es va demostrar el caràcter d'aquest equip, va ser a las vacances de Nadal, durant les quals les jugadores varen seguir treballant per no perdre la forma. Després, arribà una segona volta encara millor que la primera. L'equip només encaixà dues derrotes: una a Olot, en un mal dia de l'equip, i una altra de discutible a Cassà, amb el mateix àrbitre de la primera volta que ens arbitrà el partit amb el GEIEG. Arran d'aquest fet, es va enviar un escrit per demanar que no ens arbitrés més aquell àrbitre. Per acabar, es va guanyar al GEIEG a casa, en un gran partit i millor remuntada.

Total, varen quedar terceres al Campionat provisional i es va entrar a disputar una fase final en la qual cap equip volia que hi fóssim, per les excel·lents sensacions que havien donat les nostres jugadores en els últims partits jugats.

Una reunió abans de la fase va significar un canvi en el sentiment de tot l'equip: no anàvem només a jugar, sinó que podíem intentar allò que un club com el nostre només té en molt poques ocasions. Llavors l'equip encara va ser més una pinya, i si fins aquell moment havia estat el més bon defensor del campionat, encara va tornar a ser-ho en aquesta fase, lluitant contra els millors. L'últim partit amb el GEIEG va ser dramàtic i fins i tot es va veure perdut el somni en algun moment. Però, i ho torno a repetir, aquest equip potser no ha estat el més tècnic, ara bé, sempre s'ha deixat la pell al camp, i això va fer que la remuntada i el Campionat Gironí fos una gran alegria.

Després, guanyar el Campionat de Catalunya ha estat el millor que mai he viscut i sempre portaré dins el meu cor. Les jugadores: Sandra Dilmé, ha millorat molt la seva defensa i ha estat vital en molt partits amb la seva bona punteria; Natàlia Roman, molt bona

tècnicament i bona tiradora, cal dir d'ella només que a vegades s'exigeix massa. Maite Martínez, una de les jugadores encara en edat cadet, és un element segur a la defensa i bona tiradora a mitja distància; Tània Cama, la referència d'aquest equip. Ha millorat encara més la seva defensa i els seus passis, això ha comportat que hagi fet més bones moltes jugadores. Intensitat en tot moment. Natàlia Morente, va anar de menys a més al llarg de la temporada i la seva aportació, tant en defensa com en atac, va ser de molta ajuda per a l'equip. Berta Rocosa ha estat una jugadora sense preu i tot i que no té gran alçada, és la millor defensora sota els taulers. Un altre element valuós i segur per a la defensa ganxona. Ruth Prat ha estat la jugadora que ha millorat més en tots els sentits, després d'un començament molt fluix. Va saber sacrificar-se i va donar sempre tot el seu esforç per aconseguir el millor d'ella mateixa. Andrea Martínez, una gran rebotejadora tant en defensa com en atac, ha de ser, en el futur, el relleu natural de la Tània si segueix la progressió que ha fet els últims partits. Júlia Garcia, bona jugadora i tècnicament de les millors, la seva bona progressió del començament de temporada es va parar per problemes mèdics. Al final, però, va ser un bon relleu per Natàlia Roman, especialment a la semifinal, on va fer un gran partit. Marta Amador no ha acabat mai de creure's el potencial que pot tenir. Quan s'ho cregui serà una gran jugadora sota las anelles. Té molta progressió per fer-ho, si ella ho vol. Helena Tamayo ha estat una jugadora que, com la Berta, no té preu. Pot sortir de la banqueta i canviar un partit amb la seva intensitat defensiva i les ganes que sempre posa en totes les accions.

I per acabar esmentar la bona direcció de l'equip, a càrrec de Lucas Roman com primer entrenador i de Josep Molina com ajudant, que a més del títol aconseguit, hem sabut tenir en tot moment una bona comunicació entre nosaltres tota la temporada. Vull manifestar també, que Lucas va ser l'única persona que fa anys, quan vaig tenir un moment difícil al Club, va venir i em va animar amb les seves paraules.

Sempre recordaré aquesta temporada pel que ens ha donat a tots dos, quelcom pel qual hem lluitat tota la nostra vida.

JOSEP MOLINA

CLUB TENNIS GUÍXOLS

MOLT BON NIVELL AL 24è OBERT NACIONAL DE TENNIS "CIUTAT DE SANT FELIU"

La 24ª edició de l'Obert Nacional de Tennis "CIUTAT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS" ha començat aquest diumenge amb un excel·lent nivell, seguint amb la tradició dels anys anteriors, aconseguint un any més mantenir el prestigi que l'ha convertit en un dels millors torneigs del Circuit Gironí d'Oberts, conegut arreu de Catalunya i a molts racons de l'estat espanyol.

A partir del dijous veurem en acció els 8 millors classificats i les 8 millors classificades que es creuran amb els 16 jugadors/es que hagin superat les primeres rondes de la competició. Com és habitual cada any, el diumenge, 24 de juliol a les 18.00 està previst disputar les dues finals.

Recordem que aquesta edició forma part de la programació dels actes del 25è aniversari del club que estem celebrant des del passat 23 d'abril i serà precisament el proper estiu 2012 quan esperem poder celebrar el 25 aniversari també d'aquesta entrançable competició.

Des d'aquestes línies volem convidar tots els afeccionats a presenciar els partits. / Xavi BOSCH

OCASIÓ
TRASPÀS A SANT FELIU
CAFETERIA RESTAURANT
Tel. 972 32 42 18

RESTAURANT LA VIEIRA
ESPECIALITAT EN TAPES
GALLEGUES I MENÚS DIARIS
Carrer Indústria, 42
SANT FELIU DE GUÍXOLS
Reserves: 669 62 99 32

Jornada 1 / Jornada 18
11-09-2011 / 29-01-2012
Peralada - Mollet
Gramenet - St. Llorenç
Farners - Montcada
St. Cristòfol - Lloret
Palamós - GUIXOLS
Vilassar - Ripollet
Cerdanyola - Manresa
Avià - Premià
Júnior - Figueres

Jornada 2 / Jornada 19
18-09-2011 / 05-02-2012
Mollet - Júnior
St. Llorenç - Peralada
Montcada - Gramenet
Lloret - Farners
GUIXOLS - St. Cristòfol
Ripollet - Palamós
Manresa - Vilassar Mar
Premià - Cerdanyola
Figueres - Avià

Jornada 3 / Jornada 20
25-09-2011 / 12-02-2012
Mollet - St. Llorenç
Peralada - Montcada
Gramenet - Lloret
Farners - GUIXOLS
St. Cristòfol - Ripollet
Palamós - Manresa
Vilassar Mar - Premià
Cerdanyola - Figueres
Júnior - Avià

Jornada 4 / Jornada 21
02-10-2011 / 26-02-2012
St. Llorenç - Júnior
Montcada - Mollet
Lloret - Peralada
GUIXOLS - Gramenet
Ripollet - Farners
Manresa - St. Cristòfol
Premià - Palamós
Figueres - Vilassar Mar
Avià - Cerdanyola

Jornada 5 / Jornada 22
09-10-2011 / 04-03-2012
St. Llorenç - Montcada
Mollet - Lloret
Peralada - GUIXOLS
Gramenet - Ripollet
Farners - Manresa
St. Cristòfol - Premià
Palamós - Figueres
Vilassar Mar - Avià
Júnior - Cerdanyola

Jornada 6 / Jornada 23
16-10-2011 / 11-03-2012
Montcada - Júnior
Lloret - St. Llorenç
GUIXOLS - Mollet
Ripollet - Peralada
Manresa - Gramenet
Premià - Farners

Figueres - St. Cristòfol
Avià - Palamós
Cerdanyola - Vilassar Mar

Jornada 7 / Jornada 24
23-10-2011 / 18-03-2012
Montcada - Lloret
St. Llorenç - GUIXOLS
Mollet - Ripollet
Peralada - Manresa
Gramenet - Premià
Farners - Figueres
St. Cristòfol - Avià
Palamós - Cerdanyola
Júnior - Vilassar Mar

Jornada 8 / Jornada 25
30-10-2011 / 25-03-2012
Lloret - Júnior
GUIXOLS - Montcada
Ripollet - St. Llorenç
Manresa - Mollet
Premià - Peralada
Figueres - Gramenet
Avià - Farners
Cerdanyola - St. Cristòfol
Vilassar Mar - Palamós

Jornada 9 / Jornada 26
06-11-2011 / 01-04-2012
Lloret - GUIXOLS
Montcada - Ripollet
St. Llorenç - Manresa
Mollet - Premià
Peralada - Figueres
Gramenet - Avià
Farners - Cerdanyola
St. Cristòfol - Vilassar Mar
Júnior - Palamós

Jornada 10 / Jornada 27
13-11-2011 / 15-04-2012
GUIXOLS - Júnior
Ripollet - Lloret
Manresa - Montcada
Premià - St. Llorenç
Figueres - Mollet
Avià - Peralada
Cerdanyola - Gramenet
Vilassar Mar - Farners
Palamós - St. Cristòfol

Jornada 11 / Jornada 28
20-11-2011 / 22-04-2012
GUIXOLS - Ripollet
Lloret - Manresa
Montcada - Premià
St. Llorenç - Figueres
Mollet - Avià
Peralada - Cerdanyola
Gramenet - Vilassar Mar
Farners - Palamós
Júnior - St. Cristòfol

Jornada 12 / Jornada 29
27-11-2011 / 29-04-2012
Ripollet - Júnior
Manresa - GUIXOLS
Premià - Lloret

Figueres - Montcada
Avià - St. Llorenç
Cerdanyola - Mollet
Vilassar Mar - Peralada
Palamós - Gramenet
St. Cristòfol - Farners

Jornada 13 / Jornada 30
04-12-2011 / 06-05-2012
Ripollet - Manresa
GUIXOLS - Premià
Lloret - Figueres
Montcada - Avià
St. Llorenç - Cerdanyola
Mollet - Vilassar Mar
Peralada - Palamós
Gramenet - St. Cristòfol
Júnior - Farners

Jornada 14 / Jornada 31
18-12-2011 / 13-05-2012
Manresa - Júnior
Premià - Ripollet
Figueres - GUIXOLS
Avià - Lloret
Cerdanyola - Montcada
Vilassar Mar - St. Llorenç
Palamós - Mollet
St. Cristòfol - Peralada
Farners - Gramenet

Jornada 15 / Jornada 32
08-01-2012 / 20-05-2012
Manresa - Premià
Ripollet - Figueres
GUIXOLS - Avià
Lloret - Cerdanyola
Montcada - Vilassar Mar
St. Llorenç - Palamós
Mollet - St. Cristòfol
Peralada - Farners
Júnior - Gramenet

Jornada 16 / Jornada 33
15-01-2012 / 27-05-2012
Júnior - Premià
Figueres - Manresa
Avià - Ripollet
Cerdanyola - GUIXOLS
Vilassar Mar - Lloret
Palamós - Montcada
St. Cristòfol - St. Llorenç
Farners - Mollet
Gramenet - Peralada

Jornada 17 / Jornada 34
22-01-2012 / 03-06-2012
Premià - Figueres
Manresa - Avià
Ripollet - Cerdanyola
GUIXOLS - Vilassar Mar
Lloret - Palamós
Montcada - St. Cristòfol
St. Llorenç - Farners
Mollet - Gramenet
Peralada - Júnior

(Continuació)
Guixols, 2 - Blanes, 1 ("Chut", 25-11-48)
Aquest partit va tenir dues fases diferents; va reparèixer Mallart, i el Guixols —que gràcies a aquesta victòria era tercer en solitari—, va guanyar un rival de prestigi.
Des del primer minut el Guixols va jugar amb un fort ritme, i als 5 m. ja van inaugurar el marcador, però tot i el seu domini no van poder augmentar-lo en la resta de la primera part.
Als inicis de la segona els que pressionaren fortament foren els del Blanes, i tot i que el porter ganxó va fer grans intervencions, als 51 m. no va poder aturar el gol de l'empat. L'equip visitant va seguir pressionant, i la porta de Galceran va passar per moments força dolents. Als 70 m. els guixolencs van desfer la igualada, cosa que va provocar que els blanencs cerquessin un nou empat i fins al final van assistir a una tancada defensa local, enfront dels atacs continus de l'onze foraster, però el marcador no es va moure i aquest interessant encontre va acabar amb una merescuda victòria del Guixols.

El Blanes va agradar molt per la seva conjunció.
Àrbitre: Sr. Velasco. Bé.
Equip: Galceran, Colomer, Terradas, Mallart, Busquets, López, Julio, Xan, Massoni, Güell i Dani.
Gols: Xan i Güell.
Tarrasense, 2 - Guixols, 2 ("Chut", 2-12-48)
L'afició confiava en una victòria, però van haver-se de conformar, gràcies a una reacció que van tenir a la segona part, després d'un deplorable primer temps, en el terreny d'un equip que va demostrar molt d'entusiasme.
La primera part va ser de total domini local, i va acabar dos a zero.
Després del descans el domini del Guixols fou complet, i a mida que l'encontre avançava més se superaven, cosa que els va permetre salvar un punt.
Àrbitre: Sr. Irlles. Encertat en general.
Equip: Galceran, Colomer, Terradas, Mallart, Busquets, López, Julio, Xan,

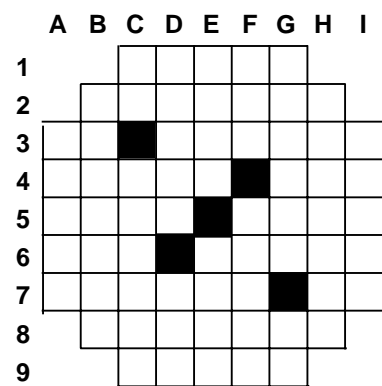
Massoni, Güell i Dani. - Gols: Massoni (2).
Guixols, 5 - Fuertepió, 3 ("Chut", 9-12-48)
Tot i el resultat, el partit fou emocionant, i el cuer va demostrar molt d'entusiasme i preparació física, emprant-se amb molta correcció. El Guixols va donar una immillorable impressió per la seva facilitat golejadora.
Als 5 m. el Guixols perdia per 0 a 2, i als dotze empatava a dos, i als 45 ja guanyava per 4 a 2.
A la segona part els jugadors guixolencs van acusar l'esforç de la primera i no van jugar amb tanta fluïdesa ofensiva, però no els va mancar l'entusiasme.
Àrbitre: Sr. Capella. Imparcial i encertat.
Equip: Galceran, Ventura, Colomer, Mallart, Busquets, López, Julio, Xan, Massoni, Güell i Dani.
Gols: Massoni (2), Busquets, Dani i Xan.

Argentona, 1 - Guixols, 2 ("Chut", 16-12-48)
Van encetar la segona volta amb aquesta magnífica victòria en el camp de l'avantpenúltim, que els va permetre situar-se colidors amb els mateixos punts que el Palamós.
L'encontre va ser molt disputat i discutit, però la victòria merescuda, encara que l'Argentona en cap moment va desentonar.
El Guixols va jugar la primera part contra el vent i el sol. Sense deixar de banda l'atac, va jugar més a la defensiva, però van anar al descans amb un gol al seu favor.

Quan va iniciar-se la segona, l'Argentona pressionà una mica i va marcar el gol de l'empat. Els nostres jugadors no es van desanimar i donant proves d'una moral sense límits i atacant amb molta insistència la porteria local, aquesta constància els va donar la victòria.
Àrbitre: Sr. Ortiz. Bé i imparcial.
Equip: Galceran, Ventura, Colomer, Mallart, Busquets, López, Julio, Xan, Massoni, Güell i Dani.
Gols: Massoni i Güell.

(Continuarà)

MOTS ENCREUATS N. 1884

HORIZONTALS: 1.- Cadascun dels aparells de llum emprats a les naus; 2.- Tribuna o balcó cobert i tancat amb vidres; 3.- Déu del sol, entre els antics egipcis; Que tenen les qualitats necessàries per a alguna cosa; 4.- Al rev. Afecció de les fosses nasals caracteritzada per crostes i supuració fètida; La nostra primera mare; 5.- Familiarment, Josep; Estat de qui no té ocupació; 7.- Gènere de formigues que conreen fongs; Al rev. Individus d'un poble irànic procedent del nord del Caucas, que durant l'imperi romà dugué a terme incursions a Armènia i a l'Àsia Menor; 7.- Persona versada en emprar determinats procediments; Ocell; 8.- Al rev. Rascats, gratats; 9.- En plural, En la majoria d'ordes monàstics i canònics, superior d'un monestir o d'una col·legiata.

VERTICALS: A.- Que té els cabells tallats arran; B.- Nom donat a les peces o les parts d'una màquina, d'una eina, etc., que hom acciona amb la mà per tal d'imprimir-li un moviment, manejar-la, dirigir-la, etc.; C.- Última part d'una cosa; Edat de la Lluna el primer dia de gener; D.- Mancat d'arrels; Al rev. Disposició de caràcter general en forma d'ordre que l'autoritat imposa directament a la població; E.- Persona o animal nat de poc; Al rev. Déu frigi de la vegetació; F.- Al rev. Himne litúrgic propi del ritu bizantí; Que té les anques grosses; G.- Teixit d'aspecte i textura semblants a la lona, però de menys pes; Campió; H.- Relatiu o pertanyent als petits cursos d'aigua; I.- Reunió de persones que es diverteixen ballant.

JORDI

ENDEVINALLA

**Tant de dia com de nit
sempre em trobaràs al llit;
i ja cal que em tractis bé,
que haig de ser el teu conseller.**

Solució a l'endevinalla: El col·lari.
SOLUCIONS

Aquests retalls corresponen a diverses fotografies d'un mateix personatge, prou conegut.

Tal com diu el títol del concurs, en els retalls de la fotografia que es publica hi ha un personatge famós i conegut. Es pot omplir la butlleta amb el nom i la resta de dades, dipositant-la a la nostra bústia i entrar en el sorteig entre totes les rebudes amb el nom correcte. Els premis són: un plat cuinat del Restaurant Can Salvi de la nostra ciutat, un CD amb la cançó Festa Major i el llibre dels Premis Literaris ANCORA.
El nom del guanyador del sorteig es publicarà en aquest mateix lloc i el termini per presentar les butlletes és fins el dimarts dia 16 d'agost de 2011.

El personatge ocult darrerament publicat era Josep Lluís Carod Rovira.
Efectuat el sorteig entre totes les butlletes rebudes amb la resposta correcta, ha resultat guanyadora l'enviada per LLUISA JUANOLA, qui podrà passar per la nostra redacció qualsevol dilluns de 18 a 20 hores a recollir els corresponents premis.

Cupó núm. 161 del concurs EL PERSONATGE OCULT

El personatge és: _____

Nom del concursant: _____

Adreça _____ Tel.: _____

Últim dia per presentar el cupó: dimarts dia 16 d'agost del 2011.
Només és vàlid un cupó per concursant.

SANT FELIU DE GUÍXOLS

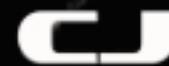
DEL 31 DE JULIOL AL 4 D'AGOST DE 2011

Festa major

Associació de Festes Gironines

Sant Feliu de
GUÍXOLS
www.guixols.cat

CONSELL LOCAL DE JOVES

UN PROFESSIONAL NECESSITA GRANS SOCIS

PEUGEOT FINANCIACIÓN Gamma Vehicles Comercials: Consum mixt (l/100 km.): entre 4,5 i 8,4. Emissions de CO₂ (g/km.): entre 119 i 246.

Has treballat dur, has crescut i tens ganes de continuar avançant. A Peugeot valorem el teu gran esforç i no volem que res t'aturi. Per això, posem a la teva disposició les eines necessàries perquè el teu negoci es continui ampliant, oferint-te l'àmplia gamma de vehicles comercials Peugeot que millor s'adapten al teu tipus d'empresa.

